

ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС ИМА ЛИ НЕЩО ПО-ХУБАВО ОТ ПАРИТЕ?

Превод от английски: Тодор Стоянов, 1993

chitanka.info

ЧАСТ ПЪРВА

ГЛАВА ПЪРВА

I

Запознах се с Рима Маршал някъде в края на четвъртия месец откакто бях започнал да свиря на пианото в бара на Ръсти.

Бурята вилнееше навън, дъждът барабанеше по тенекиения покрив, гръмотевиците разтърсваха нощта когато тя се появи в бара.

На плота имаше само двама души, и двамата пияни. Ръсти беше от другата страна на плота и лъскаше безцелно чаши. В дъното на бара в едно сепаре чернокожият келнер Сам изучаваше таблицата на залаганията за конните надбягвания. Аз бях на пианото.

Свирех ноктюрно от Шопен с гръб обърнат към входа и не я видях или чух да влиза.

По-късно Ръсти ми каза, че тя се спасила от жестокия дъжд в бара точно в девет без двацет. Беше подгизнала и седна в едно сепаре вдясно зад гърба ми.

Ръсти нямаше навик да търпи самотни жени в заведението си. Обикновено ги изритваше навън, но тъй като тази вечер барът беше практически празен, а дъждът способен да удави и дива патица, той се смили над нея.

Тя си поръча кола, запали цигара и облакътена на масата се втренчи умислено в двамата пияници на плота.

Някъде след около десет минути от появата ѝ в бара нещата взеха да придобиват шеметно темпо.

Изведнъж вратата се отвори с трясък и един мъж застана на прага. Направи четири моряшки стъпки към плота и внезапно закова.

Точно в този момент Рима запищя с цяло гърло и едва тогава си дадох сметка за присъствието ѝ и това на току-що влезлия мъж.

Писъкът ѝ ме завъртя на стола и аз се обърнах към нея.

Докато съм жив няма да забравя как изглеждаше. Беше на не повече от осемнадесет години и косата ѝ имаше блясъка на полирано сребро, а едрите ѝ, широко отворени очи бяха кобалтово сини. Носеше

ален, тънък пуловер под който изпъкваха едрите ѝ гърди и плътно прилепнали черни дамски три-четвърти панталони. Имаше леко захабен вид, животът явно не я беше галил с перце. Непромокаемият ѝ шлифер лежеше с разпран ръкав на един съседен стол и изглежда изживяваше последните си дни.

При едно нормално състояние нямаше да се различава много от всички ония момичета, които търкаха праговете на Холивуд в търсене на работа, но тя не беше в такова състояние.

Лицето ѝ беше сгърчено от ужас. Устата ѝ се беше превърнала в грозна дупка с непрекъсващ писък. Блъскаше се в стената, подобно на диво животно търсецо в паника бърлогата си, а ноктите ѝ дращеха мазилката с разтърсващо нервите стържене.

Новодошлият действително имаше вид на току-що изскочило от нечий кошмар привидение. Беше на около двадесет и четири години, дребен, със слаб кокал и тънко изострено лице с белотата на замръзнала овча лой. Черната му коса беше дълга и сплъстена от дъжда. Люшкаше се от двете страни на лицето му в меки кичури. Очите действително му придаваха вид на привидение. Зениците им бяха огромни и запълваха почти целия ирис и за момент си помислих, че беше сляп. Но не беше. Гледаше пиццата момиче и изражението на лицето му ме накара да настръхна.

Беше облечен с износен син костюм, мръсна риза и черна вратовръзка наподобяваща връзка за обувки. От дрехите му се стичаше вода и около крачолите му на пода се бяха образували две малки локви.

Стоя неподвижен три или четири секунди, гледайки Рима, като изведнъж от тънката му и порочна уста се изтръгна змийски съсък.

Ръсти, двамата пияници и аз се вторачихме в него. Дясната му ръка се плъзна в джоба на панталона и измъкна един зловещ нож с дълго острие, което блесна под лампата. Той го насочи към момичето и заситни към нея с паешки стъпки, също като рак, без да престава да съска.

— Хей, ти! — изрева Ръсти. — Хвърли го!

Но си остана благоразумно зад бара. Двамата пияници не помръднаха. Седяха си кротко на столчетата и зяпаха с провиснали ченета.

Лицето на Сам посивя от страх и той бързо се пъкна под масата. Оставах аз.

Бесен наркоман с нож е може би най-опасното нещо, с което може да се сблъска човек, но аз не можех просто така да седя и да го гледам как разпаря момичето, защото точно това му беше на ума.

Изритах стола си настрана и тръгнах към него.

Рима спря да пици и завъртя масата напречно, за да блокира входа на сепарето. Държеше се здраво за нея и с разширени от ужас очи следеше как мъжът я приближава.

Всичко това отне не повече от пет секунди.

Успях да го достигна в момента, в който той се добра до сепарето.

Сварих го абсолютно неподготвен. Цялото му съзнание беше обсебено от нея.

Ударът ми съвпадна по време с размаха на ножа му.

Беше хаотичен и панически, но от това силата му не ставаше по-малка. Халосах го малко странично и той политна встрани, но бях закъснял с частица от секундата.

Острието се вряза в ръката и видях как ръкавът на пуловера ѝ потъмня и тя залитна с гръб към стената, плъзна се по нея и се смъкна зад масата.

Всичко това успях да го зърна само с крайчеца на очите си.

Не откъсвах поглед от нападателя. Той залитна назад, докато възстанови равновесието си, и пак налетя, без да ме вижда, с бухалските си очи заковани в сепарето.

В момента, в който той достигна масата, аз вече бях готов. Този път юмрукът ми се стовари точно върху челюстта му. Ударът ми го повдигна във въздуха и го просна на пода.

Лежеше зашеметен по гръб, но не изпускаше окървавения нож. Хвърлих се напред и се приземих с двата крака върху китката му. Наложих ми се да се друсна два пъти, защото не искаше да пусне ножа. Сграбчих го и го запратих в другия край на бара.

Той се изправи със съсък на змия и се хвърли върху мен без да крие намеренията се. Докато успя да го отблъсна, ноктите му изораха кървави бразди по лицето ми, а зъбите му заръфаха шията ми.

Успях някак си да го отхвърля, но той отново ме връхлетя. Стоварих му един точно в центъра на челюстта. Сблъсъкът разтърси с вибрираща болка рамото ми, а главата му буквално се откачи от раменете.

Тялото му полетя през дансинга с размахани ръце и се стовари с гръб в стената, като събори масата по пътя си и строши чашите върху нея.

Остана да лежи там с челюст нацелена в тавана, дишаше задъхано и на пресекулки.

Докато издърпам масата от сепарето Ръсти вече крещеше по телефона на ченгетата.

Рима кървеше. Беше се сгушила на кълбо на пода, а до нея се бе стекла локва кръв. Лицето ѝ беше придобило тебеширен цвят, а очите ѝ не се откъсваха от мен.

Видът ми едва ли беше по-различен от нейния. Ноктите на психопата бяха издрали четири дълбоки бразди по лицето ми, целият бях в кръв.

— Дълбока ли е раната? — запитах я.

Тя поклати глава.

— Нищо ми няма.

Гласът ѝ беше изненадващо спокоен, а лицето ѝ се беше изчистило от онова изпълнено с ужас изражение. Погледът ѝ беше насочен встрани от мен. Гледаше падналия в безсъзнание психопат. Гледаше го така, сякаш беше някаква тарантула, появила се внезапно върху леглото ѝ.

— Не се тревожи за него — посъветвах я аз. — Ще си поспи няколко часа. Можеш ли да се изправиш?

— Ти си ранен...

— И не се тревожи за мен...

Подадох ѝ ръка да стане. Нейната беше студена. Помогнах ѝ да се изправи. Тя залитна и се опря на мен.

След миг вратата на бара се отвори с трясък и двама патрулни полицаи нахлуха в бара.

Вторачиха се в мен. Кървях целият и държах Рима в прегръдките си, а ръкавът на пуловера ѝ беше подгизнал от кръв. Това им стигаше. Единият измъкна палката и се насочи решително към мен.

— Хей! Ето го твоя човек! — извиках му аз.

Полицаят беше готов всеки момент да ме халоса с палката по главата. Поколеба се, хвърли поглед през рамо към падналия в несвяст наркоман и пак се завъртя към мен.

— Окей, окей, — каза другия полицай. — Спокойно, Том. Нека първо да изясним нещата, нали така?

Рима внезапно простена и припадна. Едва успях да я задържа да не се просне.

Положих я полека на пода и взех главата ѝ в ръцете си. Не се чувствах особено добре.

— Няма ли да направите нещо? — сопнах се аз на инициативния полицай. — Не виждате ли, че кръвта ѝ изтича?

Спокойното ченге пое нещата в свои ръце. Извади джобното си ножче и разряза ръкава. Огледа внимателно дългата и дълбока рана на ръката ѝ, след което извади превързочен пакет и само след минута ръката ѝ беше бинтована и кръвоизливът спрял.

През това време Ръсти вече беше успял да обясни на другото ченге какво се беше случило, който след това отиде до проснатия психопат и го срита.

— Внимавай! — предупредих го аз, като държах Рима в ръцете си. — Наркоман е и се е дрогирал до козирката.

Ченгето благоволи само да изсумти.

— Мислиш, че не знам какво да правя с такъв боклук ли?

Психопатът внезапно оживя. Светкавично скочи от пода, сграбчи една гарафа с вода от плота и докато ченгето успее да мигне, я стовари върху главата му. Гарафата избухна като бомба и сътресението събори ченгето на колене.

Психопатът се завъртя стремително с лице към нас. Бухалските му очи се впиха в Рима, която току-що идваше в съзнание. Тоя път вече изстинах. Той стисна здраво счупеното гърло на гарафата като копие и се засили към нас.

Бях коленичил и я държах в ръцете си; бях напълно безпомощен при това положение, и ако не беше благоразумното ченге, Рима и аз щяхме да бъдем накълцани.

Той пропусна психопата край себе си и след това стовари палката си в тила му.

Нападателят се люшна към нас, блъсна ни с безволевото си тяло и се изтърколи настрани, като изрони счупеното гърло на гарафата.

Ченгето се приведе над него и му хлопна белезниците. Другият полицай се облегна с усилие на плота, като псуваше тихо и държеше главата си в ръце.

Спокойното ченге нареди на Ръсти да се обади в полицейския участък за линейка.

Помогнах на Рима да се изправи и я заведох до стола, най-отдалечен от мястото, където лежеше психопатът. Трепереше цялата, шокът я разтърсваше жестоко. Стоях до нея и я придържах с едната си ръка, докато с другата притисках кърпичка към лицето си.

След пет минути пристигнаха линейката и полицейската кола. Появиха се двама яки момци в бели престилки. Привързаха нападателя към носилката и го изнесоха, след което единият се върна и се погрижи за лицето ми.

През това време един едър и червендалест мъж, който беше пристигнал с линейката и се беше представил като сержант Хамънд, разговаря с Ръсти, след което дойде при Рима.

Тя седеше прегърбена на стола забила поглед в пода, като придържаше превързаната си ръка със здравата.

— Хайде да започваме, сестричке — изрече Хамънд. — Как се казваш?

Бях любопитен да чуя всичко казано от нея.

Тя каза, че името ѝ е Рима Маршал.

— Къде живееш?

— Хотел „Саймъндс“.

Това беше един петоразреден хотел в района на пристанището.

— С какво се занимаваш?

Тя повдигна очи към него и после ги извърна. Лицето ѝ придоби враждебен израз.

— Статистка съм в студиото на Пасифик — произнесе тя с враждебен глас.

— Коя е тая отрепка?

— Казва се Уилбър. Не знам другото му име.

— Защо е толкова мераклия да те накълца?

Тя се поколеба секунда преди да отговори.

— Преди време живяхме заедно. Избягах от него.

— Защо?

Тя се взря в него.

— Видяхте го, нали? Сигурно нямаше да останете с него, ако бяхте на мое място?

— Може би. — Хамънд се захили и бутна шапката към тила си.
— Утре трябва да дойдете в съда.

Тя се изправи несигурно на краката си.

— Това ли е всичко?

— Да. Закарай я до хотела й, Джак — обърна се той към един от полицаите застанали до вратата.

— Ще направите добре, ако се свържете с нюйоркската полиция. Търсен е — обади се Рима.

Очите на Хамънд се присвиха и се впиха в нея.

— За какво?

— Не знам, но го търсят.

— Откъде знаете?

— Той ми каза.

Хамънд се поколеба, после повдигна рамене. Махна с ръка на полицаия.

— Закарай я в хотела й.

Рима излезе в дъжда, полицаят я последва. Проследих я с поглед. Бях малко изненадан, че тя дори не се обърна към мен на излизане. Та нали й бях спасил живота?

Хамънд ми посочи един стол.

— Сядайте — каза той. — Как се казвате?

— Джеф Гордън.

Не беше истинското ми име, но го използвах докато бях в Холивуд.

— Адрес?

Дадох му го. Обитавах една кутийка в къща с мебелирани стаи под наем на гърба на бара на Ръсти.

— Хайде да чуем вашата версия за тия лайна тука.

Казах му я.

— Как мислите, имаше ли сериозни намерения?

— Ако имате предвид дали щеше да я убие, сигурен съм.

— Добре, добре. Ще ви чакаме утре в съда точно в одинайсет.

Той изгледа лицето ми.

— И се погрижете за физиономията си. Виждали ли сте я тук преди?

— Не.

— Чудя се какво е намерила момиче като нея в тоя плъх. — Той направи гримаса. — Момичета... слава Богу, че имам момче.

Кимна с глава към последния останал полицай и двамата заедно излязоха в дъжда.

II

Всичко това, за което ви разказвам, стана една година след войната с Хитлер. Пърл Харбър изглежда като далечно минало сега, но тогава бях на двацет и една години и учех яростно в колежа, за да се дипломирам като инженер-консултант. Бях на косъм от желаната диплома, когато войната загърмя и аз не можех да не изпълня дълга си към Отечеството. Баща ми малко остана да пробие тавана с глава когато му съобщих, че съм се записал доброволец. Той направи всичко възможно да ме убеди първо да се дипломирам и после да постъпя в армията, но аз бях непреклонен. Мисълта да прекарам още шест месеца в колежа, докато хората по света се биеха на живот и смърт, направо ме подлудяваше.

Четири месеца по-късно, вече двацет и две годишен, бях един от първите, стъпили на брега на Окинава. Нажежен до червено шрапнел, дълъг един инч, се вряза в лицето ми докато тичах към разлюлените палми, зад които се криеха японските части, и това беше краят на войната, поне за мен.

Следващите шест месеца прекарах в едно болнично легло, докато пластичните хирурзи добросъвестно се мъчеха да ремонтират лицето ми.

И наистина направиха почти невъзможното. За спомен ми остана един леко провиснал десен клепач и белег тънък като сребърна нишка пресичащ челюстта ми отдясно. Казаха ми, че ще оправят и тия следи, но се налагаше да остана още три месеца, а аз вече няхах сили. Кошмарите от отделението не ме напускат и сега. Щях да превъртя, ако бях останал.

Върнах се у дома.

Баща ми беше управител на банка. Не беше от особено заможните, но искаше от все сърце да ми помогне, докато се дипломирам като инженер-консултант.

За да го зарадвам, се върнах в колежа, но се оказа, че нещо беше станало с мен по време на бойното ми обучение и последвалия престой в болницата. Открих, че съм загубил всякакъв интерес към инженерството. Вече не можех да се съсредоточавам. Изкарах една седмица и се предадох. Обясних на баща ми какво се беше случило. Той ме изслуша и го прие присърце.

— И какво решаваш да правиш сега?

Казах му, че не знам, но бях сигурен, че поне известно време не мога да се върна обратно при учебниците.

Очите му обходиха увисналия ми десен клепач и белега на челюстта ми и ми се усмихнаха.

— Добре, Джеф. Още си млад. Защо не отидеш някъде да се поразгледаш? Мога да ти дам двеста долара. Вземи отпуска, после се върни и сядай да работиш.

Взех парите. Не бях особено горд от постъпката си, защото знаех, че той не можеше да постъпи по друг начин, но бях изпаднал в такова гадно настроение, че трябваше да запраша нанякъде или щях да се пръсна.

Пристигнах в Лос Анджелис със смътната идея, че мога да намеря някаква работа в киното. За моя изненада стана много бързо.

Не давах пет пари. Изобщо не исках да блъскам. Шлях се в района на пристанището повече от месец, без да изтрезнявам. По това време гъмжеше от момчета-тиловаци с гузна съвест, които за да я успокоят, пояха фронтоваците в обмен на разкази за сражения, но и това не продължи дълго. Паричните ми запаси се топяха като пролетен сняг и започнах да се чудя какво ще ям само след няколко дни.

Бях придобил навика да търкам всяка вечер столчетата в бара на Ръсти МакГауън. Беше заведение със специфичен облик и гледаше към залива, където хвърляха котва корабите, на борда на които беше разрешено да се играе хазарт. Ръсти беше обзавел мястото да изглежда като корабна каюта с илюминатори вместо обикновени прозорци и изобилие от бронзови детайли, нещо което хвърляше в ужас чернокожия келнер Сам, защото искаха денонощно лъскане.

По време на войната Ръсти бе воювал със жълтите с пагони на старши сержант. Така че имаше добра представа през какво съм минал и прояви интерес към мен. Беше много добър момък. Сърцето му беше каменно, но беше готов на всичко за да ми помогне. Щом чу, че съм

останал без работа, ми каза че мисли да купи пиано, само трябва да намери някой мераклия да удря клавишите, и ми се ухили.

Беше попаднал на нужния му човек. Единственото нещо, което можех да върша добре без особени усилия, беше да свиря на пиано. Казах му да не се колебае и той купи пианото.

Свирех на него в бара му от осем всяка вечер до полунощ за тридесет долара седмично. Това ме задоволяваше напълно. Парите ми стигаха да си платя наема на стаята, за цигари и за ядене. Пиенето ми го осигуряваше Ръсти. Безплатно и колкото душа иска.

От време на време ме питаше докога ще остана при него. Казваше ми, че човек с моето образование заслужава по-добра съдба, а не да блъска клавишите на пианото всяка нощ. Аз му отговарях, че щом това ме устройва, на него изобщо не му влиза в работата какво върша. От време на време той пак ми задаваше същия въпрос и отново получаваше същия отговор.

Цялата история започна с влизането на Рима в бара през оная буреносна нощ. Това беше прологът. Бях на двадесет и три години и едва ли можех да бъда опора на когото и да било. С появата ѝ започнаха и моите неприятности. Още не го знаех, но много скоро щях да го науча.

Малко след десет на следващата сутрин отговорничката за бардака мисис Милард ми изрева откъм стълбището, че ме търсят по телефона.

Тъкмо се мъчех да обръсна оскъдните остатъци от здрава кожа по лицето си, което беше подпухнало здраво през нощта и сега изглеждаше ужасно. Изпсувах тихо докато обърша пияната. Минах на бегом трите редици стъпала до телефонната кабина във входа и вдигнах слушалката.

Беше сержант Хамънд.

— Няма да ни трябва в съда, Гордън — каза той. — Няма да предявяваме обвинение по опит за убийство срещу Уилбър.

Това ме изненада.

— Така ли?

— Да. Оная със сребърната перука трябва да е вестителката на смъртта. Осигурила му е двайсет години в дранголника.

— Как така?

— Това е факт. Свързахме се с нийоркската полиция. Радостта им беше като тая на майката открила отдавна изчезналото си чедо здраво и читаво. Имат материал предостатъчен да го пъхнат двайсет години на топло.

Подсвирнах.

— Наистина голяма почивка.

— Нали?

Той замълча за момент. Чувах тежкото му и бавно дишане в слушалката.

— Тя поиска да й дадем адреса ти.

— Наистина ли? Е, не е тайна. Дадохте ли й го?

— Не, макар че тя твърдеше че искала само да ти благодари, задето си спасил живота и. Послушай съвета ми, Гордън, махни се от пътя й. Нещо ми казва, че носи гибел за всеки мъж.

Това ме ядоса. Не приемах така лесно съвети от кого да е.

— Ще обмисля предложението ти — казах аз.

— Сигурен съм, че ще го направиш. Сбогом — и затвори телефона.

Същата вечер около девет Рима влезе в бара. Беше в черен пуловер и сива пола. Черният пуловер отиваше особено добре на сребърната й коса.

Барът беше претъпкан. Ръсти беше толкова натоварен, че дори не я видя когато влезе.

Тя седна на една маса вдясно от мен. Свирех етюд от Шопен. Никой не слушаше. Правех го за собствено удоволствие.

— Здравей — казах. — Как е ръката?

— Добре е. — Тя отвори овехтялата си чантичка и измъкна пакет цигари. — Благодаря ти, че ми спаси живота снощи.

— Няма защо. Откак се помня, все съм бил герой. — Дръпнах ръцете си от клавишите и се обърнах да я изгледам по-добре. — Знам, че видът ми е ужасен, но няма да е за дълго.

Завъртя си главата настрани, за да ме огледа.

— Като те гледам, май ти е навик да се пъхаш между шамарите.

— Не е лъжа. — Обърнах се и подхванах мелодията на „Трябваше да бъдеш ти“. Коментарите за лицето ми винаги ме смущаваха. — Чувам, че на Уилбър са му осигурили пълен пансион за двайсет години.

— Добре, че се отървах. — Тя набърчи лицето си в гримаса. — Надявам се повече да не го срещам. Наръга двама полицаи в Ню Йорк. Извади голям късмет, че не пукнаха. Страшен изкормвач е.

— Така изглежда.

Сам Ваксата се приближи и я изгледа въпросително.

— По-добре си поръчай нещо, — посъветвах я аз — или ще те изхвърлят оттук.

— Това покана ли е? — запита ме тя с вдигнати вежди.

— Не. Не трябваше да идваш, ако не можеш да си поръчаш пиене.

Каза на Сам да ѝ донесе една кола.

— Та докато сме още на въпроса, — казах и аз. — Не смятам, че трябва да си ми дължница до гроб. Просто не мога да си го позволя.

Тя ме изгледа с празен поглед.

— Е, поне си откровен, макар и бодлив.

— Точно така. Приятно ми е да се запознаем, госпожо. Казвам се Франк Стинджи^[1].

Започнах да свиря „Тяло и душа“.

От момента, в който шрапнелът се беше забил в лицето ми, бях загубил интерес към жените по същия начин по който го бях загубил и към работата.

На времето се бях нахвърлял върху тях по начина практикуван от повечето момчета в колежа, но сега вече това не ме вълнуваше. Ония шест месеца в отделението за пластична хирургия ме бяха пресушили: Бях се превърнал в безполово зомби и това ми се нравеше.

Внезапно осъзнах, че Рима напява тихичко към мотива, който свирех, и след пет или шест такта усетих как нещо пропъзлява по гърба ми и настръхнах.

Това не беше обикновен глас. Беше музикално безпогрешен, леко изместен спрямо ритъма, и прозрачен като звън на сребърна камбанка. Плени ме кристалната му чистота след толкова много слушане на предрезгавелите певци които ръмжат в ушите ви от грамофонните плочи.

Продължих да свиря и да я слушам. Сам донесе колата и тя спря да пее. След като се отдалечи от масата аз се завъртях и се вгледах в нея.

— Кой те научи да пееш така?

— Да пея? Никой. Ти на това пеене ли му казваш?

— Да, точно на това му казвам пеене. Какво ще кажеш да отвориш малко дроселите?

— Искаш да кажеш силно ли?

— Точно това искам да кажа.

Тя изправи рамене.

— Мога да пея силно.

— Тогава давай колкото можеш по-силно. Тяло и Душа. С цяло гърло.

В погледа ѝ се прочете тревога.

— Ще ме изхвърлят.

— Отпусни душата. Аз ще имам грижата за това, ако се справиш, разбира се. Ако не, пет пари не давам дали ще те изхвърлят.

Започнах да свиря.

Бях ѝ казал да пее силно, но това което излезе от гърлото и, направо ме разтърси. Очаквах нещо голямо, но не и тази сребърна мощ на гласа, която преряза като с нож гълчавата около плота на бара.

Първите три такта смълчаха шумотевицата. Даже и пияниците спряха неясното си бръцолевене. Всички се обърнаха към нас. Ръсти се приведе над бара с опулени очи, кренвиршоподобните му пръсти се бяха свили в юмруци.

Не ѝ беше необходимо дори да се изправя. Облегната назад и с леко изпъкнала мощна гръд, тя изливаше гласа си без никакво усилие, също както се лееше водата от чешмата. Звуците се разляха из залата и я запълниха. Всички бяха изпаднали в транс: сигурно в такова състояние рибите захапваха кукичката. Беше джаз; беше блус; беше великолепно!

Направихме го солово и в припев, и после ѝ дадох знак да спре. Последната нота напусна гърдите ѝ и се изкачи и по моя гръб и по тези на пияниците, та чак до косите им. Зависна за миг във въздуха, изпълвайки залата; миг след като Рима свърши и чашите на рафтовете се успокоиха и спряха да дрънчат.

Седях безмълвен и неподвижен, ръцете ми почиваха върху клавишите в очакване.

Получи се точно това, което бях очаквал. Случилото се надхвърляше възможностите им да го поемат. Никой не изръкопляска или акламира. Никой не погледна към нея. Ръсти вдигна една чаша и я

затърка с виновно лице. Трима или четирима от редовните посетители се промушиха до вратата и се изгубиха в нощта. Разговорите се възобновиха, макар и с несигурни гласове. Беше прекалено хубаво, за да го възприемат.

Погледнах я и тя ми сбърчи носа си в отговор. Бях длъжен да прочета изражението на лицето и: то означаваше: „Е, и какво? Да не мислиш, че ми пука?“

— Всичко беше напразно. Хвърлихме бисерите на свинете — казах аз. — С глас като твоя можеш да стигнеш навсякъде. Можеш да натрупаш цяло състояние! Можеш да станеш сензация.

— Мислиш ли? — тя повдигна рамене. — Каж ми: къде мога да намеря някоя евтина стая? Останала съм без пукната стотинка.

Аз ѝ се изсмях.

— И се притесняваш за това! Не разбираш ли, че гласът ти е чисто злато?

— Всичко с времето си — каза тя. — Трябва да пестя.

— Ела при мен — казах аз. — Няма да намериш нищо по-евтино и по-ужасно. Лексън Авеню 25: първата пресечка вдясно веднага щом излезеш оттук.

Тя угаси цигарата си в пепелника и се изправи.

— Благодаря ти. Тръгвам, ще се оправя.

Тя излезе от бара с леко полюшващи се бедра, с високо изправена среброкоса глава.

Всички сладострастници в бара я проследиха с очи. Дори някакъв идиот сред тях подсвирна след нея.

Едва след като Сам ме сръга, разбрах, че е тръгнала без да плати колата.

Аз я платих.

Почувствувах, че това беше най-малкото, което можех да направя, след като бях слушал тоя божествен глас.

[1] Игра на думи: Франк има значение на откровен, а Стинджи — на бодлив, оскъден, скъпернически също и на скубач — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

I

Върнах се в стаята си след полунощ. В момента в който отключих вратата на моята стая, се отвори срещуположната врата и отвътре се показа Рима.

— Здравей — каза тя. — Ето, нанесох се.

— Предупредих те, че не е кой знае какво, — казах, като отворих вратата и включих осветлението — но поне е евтино.

— Сериозно ли говореше всичко онова за гласа ми?

Влязох в стаята, като оставих вратата широко отворена и седнах на леглото.

— Абсолютно сериозно. Можеш да направиш големи пари с твоя глас.

— Наоколо има хиляди певци и певици, които умират от глад. — Тя пресече коридора и се облегна на рамката на вратата ми. — И през ум не ми е минавало да ставам като тях. Мисля, че е по-лесно да вадя някой друг долар като статистка в киното.

Откакто бях напуснал армията, нямаше нещо което да бях вършил с някаква охота, но сега ентусиазмът ми не знаеше граници пред перспективите на гласа й.

Вече бях разговарял с Ръсти за нея. Бях му предложил да пеem с нея в дует, но той не искаше и да чуе за това. Беше съгласен с мен, че има глас, но беше решен на никаква цена да не допусне жена да пее в заведението му. Опита се да ме убеди, че рано или късно ще се случи голяма беда. Имал си достатъчно неприятности и сега, за да си търси допълнителни бели.

— Познавам един човек, който може да ти свърши работа, — казах на Рима. — Ще говоря утре с него. Управител е на нощен клуб на 10 улица. Не е кой знае какво, но за начало става.

— Е, благодаря ти...

Гласът и прозвуча толкова вяло, че аз я изгледах остро.

— Не искаш ли да станеш професионална певица?

— Готова на съм на всичко само да изкарам някой долар.

— Добре, ще поговоря с него.

Изритах обувките си, като ѝ дадох да разбере, че трябва да се върне в стаята си, но тя продължаваше да стои облегната и да ме наблюдава с големите си кобалтовосини очи.

— След малко захапвам възглавницата — казах. — Ще се видим утре по някое време. Ще говоря и с човека.

— Благодаря ти. — Не мърдаше от мястото си. — Много ти благодаря. — И след пауза добави: — Неприятно ми е да те питам, но можеш ли да ми помогнеш с пет долара? Ужасно съм закъсала.

Свалих си сакото и го захвърлих на един стол.

— И аз също. Последните шест месеца карам на мускули. Не си блъскай главицата с това. Ще свикнеш.

— Цял ден не съм сложила нищо в устата.

Започнах да развързвам вратовръзката си.

— Съжалявам, но и аз съм като теб. Лягай си. Заспиш ли, ще забравиш, че си гладна.

Тя внезапно изпъчи гърдите си към мен. Лицето ѝ беше абсолютно безизразно, като произнесе:

— Трябват ми малко пари. Ще прекарам нощта с теб, ако ми дадеш пет долара. Ще ти ги върна.

Закачих си сакото в дрешника. С гръб обърнат към нея ѝ казах:

— Остави. Нали ти казах, че не обичам длъжници до гроб. Излез от стаята.

Вратата на спалнята ми се затвори и лицето ми се изкриви в гримаса. Завъртях ключа. Измих се, смених пластира върху лицето ми и си легнах.

Мислех си за нея и това беше за пръв път от месеци откакто за последен път ми беше минавала мисъл за жена. Чудех се защо не се беше пробвала като професионална певица по-рано.

С глас и външност като нейните и с очевидната ѝ готовност беше невъзможно да си обясня защо се беше отказала от очевидна кариера.

Мислех си за гласа ѝ. Надявах се моят познат Уили Флорйд, управител на нощния клуб „Синята роза“, да се заинтересува от нея.

На времето Уили беше проявил интерес към мен. Искаше да свиря на пиано в комбинация с още двама музиканти, от осем вечерта

до три сутринта. Не ме биваше за работа в колектив и това беше причината да хвърля котва при Ръсти. Уили ми беше предлагал два пъти повече пари от Ръсти, но мисълта да свиря заедно с други направо ме задушаваше.

От време на време страшно ми се приискваше да изкарвам повече, но усилията да го постигна убиваха желанието ми. Исках да се измъкна от въшливата си бърлога. Исках да имам кола на старо, за да мога да вдигам всеки път гълъбите, когато ми идваше желанието.

Лежах в мрака и размишлявах дали не мога да изкарам без усилие някой друг долар като агент на това момиче. С глас като нейния след съответната обработка тя можеше да остане под пари. Можеше дори да натрупа съкровище ако се захванеше с грамофонен бизнес. Едни твърди десет процента от заработката ѝ щяха да ми осигурят всичко, от което се нуждаех.

От стаята ѝ внезапно се разнесе силно кихане. Спомних си колко прогизнала беше предишната нощ когато влезе в бара на Ръсти. Голям късмет щяхме да извадим и двамата, ако настинеше и загубеше гласа си.

Заспивах, а тя все още кихаше.

Сутринта около единайсет излязох от стаята си и тя вече ме чакаше на вратата си.

— Здравей — казах. — Чух те да кихаш снощи. Да не си настинала?

— Не.

В ярката светлина на слънцето през прозореца на коридора тя изглеждаше ужасно. Очите ѝ бяха станали воднисти с тъмни кръгове около тях, носът ѝ червен, а лицето ѝ пребледняло и изпито.

— Веднага тръгвам да говоря с Уили Флойд — казах. — Може би ще е по-добре да починеш през това време. Лицето ти е кошмарно. Уили няма да е във възторг, ако те види в тоя вид.

— Наред съм. — Тя прекара вяло ръка през лицето си. — Ще ми послужиш ли с половин долар за едно кафе?

— Спри, за бога! Не разбра ли? Нали ти казах, че съм ошушкан.

Лицето ѝ се сгърчи. Не беше приятна гледка.

— Не съм хапвала нищо от два дни! Ще полудея! Моля те... дай ми нещичко... колкото и да е...

— И аз съм като теб! — изревах накрая, загубил търпение. — Опитвам се да ти намеря работа! Не мога да направя нищо повече, не разбираш ли?

— Умирам от глад! — Тя се отпусна изнемощяло на стената и закърши ръце. — Моля те, дай ми нещичко!

— Добре, за Бога, ще ти дам половин долар, но ще ми го върнеш!

Внезапно ми дойде на ум, че ако исках тя да направи някакво впечатление на Уили и да получи работа, и ако исках и аз да си осигуря десетте процента, трябваше да ѝ помогна да се пооправи.

Върнах се обратно в стаята, отключих чекмеджето на масата и намерих половин долар. Вътре държах седмичното си възнаграждение, което току-що бях получил от Ръсти: тридесет долара. Затулях го с гърба си, за да не може да види съдържанието му, и внимателно го затворих и заключих преди да ѝ дам половината долар.

Тя го пое с трепереща ръка.

— Благодаря ти. Ще ти го върна, честна дума.

— Няма да е зле да го направиш — казах. — Имам толкова, колкото да преживявам и нямам намерение да финансирам когото и да било, включително и теб.

Излязох от стаята, тръшнах вратата, заключих я и пуснах ключа в джоба си.

— Ако искаш, ще те чакам в стаята си — предложи тя. — Само ще изтичам до кафето отсреща и се връщам.

— Опитай се да придобиеш малко по-жизнерадостен вид. Ако Уили поиска да те види довечера, трябва да изглеждаш по-свежо. Не си забравила да пееш, нали?

Тя кимна.

— Гласът ми е наред, не се тревожи.

— Хайде, ще се видим след няколко часа — казах и слязох по стълбите в слънчевия предобед.

Намерих Уили в офиса му с една голяма купчина двадесетдоларови банкноти пред него. Броеше ги: от време на време слюнчеше мръсния си пръст да не залепват.

Кимна ми и продължи да брой, докато аз подпрях стената и зачаках.

Офисът му не беше кой знае какво, нито пък клубът му.

Уили беше абсолютно бос при избора си на дрехи. Бледосиният му фланелен костюм и ръчно боядисаната му вратовръзка с идиотската диамантена игла направо ме влудяваха.

Той пъкна парите в чекмеджето на бюрото си, облегна се на стола и ме изгледа въпросително.

— Какво те е ухапало, Джеф? Защо си тук?

— Открих едно момиче с вълшебен глас — казах. — Мило и драго ще даваш за нея. Точно това, което търсиш от сума ти време.

Закръгленото му месечиноподобно лице изразяваше скука. Беше дебел, нисък и почти оплешивял. Имаше дребна уста, дребни очи и дребен разсъдък.

— Не търся никакви дами с вълшебни гласове. Имам ги с лопата да ги ринеш. Кога ще дойдеш на моето пиано? Ще ти дойде ли някога акъла в главата? Направо си прахосваш живота.

— Не се тревожи ти за мен. Добре съм си там, където съм. Трябва да чуеш това момиче, Уили. Можеш да я ангажираш на безценица и клубът ти ще гръмне. Страхотна е, а пък гласът ѝ ще разплаче и най-трезвите ти клиенти.

Той извади пура от джоба си, отгриза върха и го изплю в другия ъгъл на стаята.

— Не знаех, че си хукнал подир фустите.

— Не съм хукнал никъде. Това си е чист бизнес. Действам като неин агент. Нека да ти я доведе тази вечер, а? Какво ще кажеш? Няма да ти струва и петак. Искам първо да я чуеш, и после вече ще поговорим сериозно.

Той повдигна тлъстите си рамене.

— Добре, добре. Не ти обещавам нищо, но ако е толкова страхотна, колкото я описваш, възможно е да намеря нещо и за нея.

— По-добра е отколкото бих могъл да я опиша.

Той запали пурата си и издуха пушека в мен.

— Слушай, Джеф, няма ли най-после да проумееш някои неща? Зарежи го тоя начин на живот. Един момък с твоето образование заслужава по-добра съдба.

— Остави това — казах нетърпеливо аз. — И така ми е добре. Ще се видим довечера — и излязох.

Знаех, че още щом я чуеше, Уили щеше да ѝ предложи работа. Можех да се опитам да му измъкна седемдесет и пет долара на

седмица. Това означаваше още седем и половина долара в моя джоб. Освен това бях сигурен, че само след две седмици пеене в клуба на Уили славата й щеше да се разнесе, и тогава вече щях да я настаня в някой бар, покрит целия с плюш, където парите щяха да бъдат вече съвсем прилични.

Идеята направо ме завладя. Започнах да се виждам като някоя важна клечка с огромен офис, и тълпи от интервюиращи ме за най-известните ми подопечни звезди.

Веднага се върнах в квартирата си. Сега беше моментът да обявя на Рима, че аз ще съм нейния агент. Нямах да я свържа с Уили докато не подпишеш договор с нея. Не бях толкова луд да я закарам направо при него и сетне някой тарикат да ми я отмъкне.

Вземах стъпалата по две наведнъж и влетях в стаята ѝ. Момичето за всичко, Кери, тъкмо застилаше леглото с чисти чаршафи. Нямах и следа от Рима.

Кери се втренчи в мен. Беше едра и пълна жена с пиан и безработен съпруг.

Двамата се разбирахме отлично. Всеки път, когато ми оправяше стаята, обсъждахме проблемите си. Нейните, разбира се, бяха далеч повече от моите, но тя винаги съумяваше да бъде приветлива и всеки път ме увещаваше да зарежа тоя начин на живот и да се прибера вкъщи.

— Къде е мис Маршал? — запитах я аз, без да влизам в стаята.

— Преди половин час освободи стаята.

— Освободи стаята? Искаш да кажеш, че напусна?

— Ами да. Отиде си.

Някаква страшна тежест ме притисна.

— Не остави ли нещо за мен? Някаква бележка? Не каза ли къде отива?

— Не, и не остави никаква бележка за вас.

— Плати ли за стаята?

Кери се ухили, оголвайки едрите си жълти зъби. Мисълта, че някой може да се измъкне от къщата на мисис Милард без да плати, направо я разсмя.

— Разбира се.

— Колко?

— Два долара.

Поех си дълбоко и бавно въздух. Изглежда, че ме бяха прекарали с половин долар. Трябва да е била с пари през цялото време. Бях се хванал на изпълнението с умирање от глад.

Отидох до вратата си, извадих ключа пъгнах го в ключалката и се опитах да го завъртя, но не успях. Натиснах дръжката и вратата се отвори широко. Не беше заключена. Спомних си, че я бях заключил преди да тръгна към Уили, а сега беше отключена.

Почувствувах някакво замайване, като се приближих до масата. Чекмеджето също беше отключено, и тридесетте долара, с които трябваше да карам през идващите седем дни, бяха изчезнали.

Бяха ме прекарали, и то жестоко.

II

Седемте дни ги изкарах на мускули. Ръсти ме подхранваше два пъти на ден, но не искаше и да чуе за цигари. Мисис Молард се смили над мен и не ме изхвърли с уговорката да платя идната седмица наведнъж за двете. Някак си успях да преживея седмицата и мислих много за Рима. Казвах си, че само да я срещна ще я накарам да ме помни цял живот. Болеше ме, че не успях да се вмъкна в импресарския бизнес. Но само след две седмици вече бях забравил за нея и навлязох отново в обичайния си безплоден живот.

Един ден, месец след като си беше отишла, Ръсти ме извика и като ми даде пари, ме помоли да отида в Холивуд и да докарам някаква неонена реклама която бил поръчал. Каза ми, че мога да взема колата му и ми даде допълнително два долара за главоболието.

Нямах някаква особена работа и отидох. Взех неона и го пъгнах в багажника на разнебитения му Олдсмобил, след което реших да направя един кръг около филмовите студии, за да поразгледам.

Съзрях Рима на входа на студиото на Парамант да се разправя с пазача. Разпознах среброкосата ѝ глава още щом я зърнах.

Носеше, черни плътно прилепнали дънки, червена риза и червени балетни чехли. Беше се запуснала и задебеляла.

Плъзнах колата в празното място между един Буик и един Кадилак и се запътих към нея.

В момента, в който я доближих, пазачът влезе в стаичката си и тръшна вратата. Рима се обърна и тръгна срещу мен, без да ме забелязва.

Усети присъствието ми едва когато между нас оставаха три или четири стъпки. Спря внезапно и се втренчи в мен. Очите ѝ ме разпознаха и гореща алена вълна заля лицето ѝ.

Огледа се панически наляво и надясно, но нямаше накъде да бяга, така че реши да играе арогантно.

— Здравей — казах аз. — Отдавна те търся.

— Здравей.

Придвижих се леко напред, така че да мога да я сграбча, ако реши да се стрелне нанякъде.

— Дължиш ми тридесет долара — казах аз с усмивка.

— Какво е това — шега ли? — Кобалтовосините ѝ очи се мятаха във всички посоки, само не и върху мен. — Тридесет долара — за какво?

— Ония тридесет долара, които ми ги открадна тогава, — казах. — Виж какво, скъпа, хайде да уредим въпроса между нас, за да не ни се налага да ходим до полицията да го разясняваме.

— Не съм ти откраднала нищо. Дължа ти само половин долар и нищо повече.

Пръстите ми се сключиха около тънката ѝ китка.

— Хайде да тръгваме — казах. — И без сцени. По-силен съм от теб. Идваш с мен до полицията и там ще кажат кой лъже и кой не.

Тя направи вяло усилие да се освободи, но пръстите ми така се впиха в китката ѝ, че на нея ѝ стана ясно безсмислието на такива опити и закрачи покорно с мен към Олдсмобила. Вкарах я вътре и седнах до нея.

След като включих двигателя, тя ме запита с явен интерес:

— Твоя ли е колата?

— Не, скъпа, заеха ми я. Още съм много вътре и съм твърдо решен да си върна парите. Как я караш от последната ни среща?

Тя сбърчи нос, намествайки се на седалката.

— Зле. Много съм вътре.

— Е, една малка почивка на топло няма да ти се отрази зле. Поне ще те хранят без пари.

— Ти няма да ме пратиш в затвора.

— Съвсем вярно, няма да те пратя, защото ще си получи обратно трийсетте долара.

— Съжалявам много. — Тя се обърна към мен и изпъчи гърдите си, като положи длан върху ръката ми. — Просто нямах друг изход. Ще ти ги върна, кълна ти се.

— Не е необходимо да се кълнеш. Само ми ги върни.

— Нямам ги сега. Похарчих ги.

— Дай ми портмонето си.

Другата ѝ ръка сграбчи протритата дамска чантичка.

— Не!

Завъртях колата до бордюра и спрях.

— Чу какво казах! Дай ми портмонето или ще те откарам до най-близкия полицейски участък.

Тя ме изглежда злобно, кобалтовосините ѝ очи преливаха от омраза.

— Пусни ме! Нямам никакви пари! Похарчих всичко!

— Виж, скъпа, пет пари не давам за приказките ти. Дай ми портмонето си или ще те оставя на полицаите да се разправят с теб.

— Един ден ще съжаляваш за това — каза тя. — Истина ти казвам. Аз не забравям лесно.

— Пет пари не давам как забравяш — казах. — Дай ми портмонето си.

Тя хвърли парцаливата си чанта в скута ми.

Отворих я. Съдържаше пет долара и осем цента, пакет цигари, ключ за стая и мръсна носна кърпа.

Взех парите, пъхнах ги в джоба си и след като затворих чантата ѝ я върнах по същия начин.

Тя я стисна с две ръце и произнесе тихо:

— Няма да го забравя никога.

— Чудесно — казах. — Това ще те научи повече да не ме крадеш. Къде живееш?

Лицето ѝ се беше превърнало в неподвижна маска и тя ми обясни с враждебен глас къде се намира квартирата ѝ. Оказа се съвсем наблизо.

— Отиваме право там.

Следвайки навъсените ѝ указания, стигнахме до хотела, който се оказа още по-износен и олющен от моя. Излязохме от колата.

— От днес нататък вече ще живеем заедно, скъпа — казах ѝ аз.
— Ще работиш с гласа си и ще ми върнеш откраднатото. От сега нататък съм твоят агент и ще ми даваш десет процента от заработката си. Ще го оформим като договор, но първо ще си събереш багажа и се измъкваме от тая дупка.

— Не мога да направя никакви пари от пеенето.

— Остави тая грижа на мен — казах ѝ аз. — Ще правиш това, което ти кажа или заминаваш директно в дранголника. Постъпи, както намериш за добре, само не се бави с решението си.

— Защо не ме оставиш на мира? Казвам ти, и пукнат грош не мога да изкарам с гласа си.

— При мен ли идваш или в затвора?

Очите ѝ останаха впити в мен дълго време. Затаената омраза в тях не ме тревожеше. Бях я спипал в смъртна хватка и можеше да ме ненавижда колкото си иска. Нямаше друг избор, освен да ми върне откраднатото.

Тя повдигна рамене и каза:

— Добре, идвам с теб.

Събирането на багажа не ѝ отне много време. Наложих се да се разделя с четири от нейните долари за да платя наема за стаята и после я закарах до моя хотел.

Бившата ѝ стая беше все още свободна и тя отново се нанесе в нея. Докато си разопаковаше багажа, съставих набързо един договор пълен с юридически щампи, които изглеждаха внушително, въпреки че не съдържаха нищо. Договорът ме правеше неин агент с десет процента комисионна.

Занесох го в стаята ѝ.

— Подпиши тук — казах ѝ аз и посочих защрихованата линия.

— Нищо няма да подпиша — каза тя с враждебен глас.

— Подпиши или ще се разходим до полицейския участък.

Изпълненият с ненавист поглед отново се появи в очите ѝ, но подписа.

— Окей — казах, като пъхнах договора в джоба си. — Тая вечер сме в Синята Роза и ти ще пееш. Ще пееш както не си пяла никога досега, и ще вземаш седемдесет и пет долара на седмица. От първата ти заплата ще си получа тридесетте долара, които ми дължиш плюс

десетте процента, които ми се полагат. Отсега нататък, момичето ми, аз ще бъда първата ти грижа, и после си ти.

— И пръста си няма да мръдна: почакай само и ще видиш.

— Какво ти става? — втренчих се в нея аз. — Та с твоя глас ще натрупаш милиони.

Тя запали цигара и пое дълбоко дима в дробовете си. Обзе я безразличие и се смъкна в стола, сякаш гръбначният ѝ стълб се бе размекнал.

— Окей. На твоите заповеди.

— Какво ще облечеш за довечера?

Тя се изправи с явно усилие и отвори гардероба. Имаше само една рокля. Не беше върхът, но в Синята Роза не обичаха много ярката светлина и надали щяха да ѝ обърнат голямо внимание.

— Няма ли да получа нещо за ядене? — запита тя, като отново се сгърби на стола. — Цял ден не съм яла.

— Изглежда само това ти е в ума — ядене, та ядене. Ще ядеш след като получиш работата и нито миг по-рано. Какво направи с парите които открадна от мен?

— Преживявах. — Лицето ѝ отново придоби враждебен израз. — Как мислиш, че съм изкарала месеца?

— Никога ли не работиш?

— Когато мога.

Запитах я за това, над което си блъсках главата от момента, в който се запознах с нея.

— Как се свърза с оная отрепка Уилбър?

— Той имаше пари. Не беше стиснат като теб.

Седнах на леглото.

— Откъде ги беше намерил?

— Не знам. Не съм го питала. Тогавя караше Пакард. Ако не се беше сблъскал с ченгетата, щяхме още да се возим в него.

— И ти веднага му би шута след като той загази, нали?

Тя пхна ръка под ризата си и си оправи презрамката на сутиена.

— Защо не? Ченгетата бяха по петите му. Нямах нищо общо с тая работа и се магнах.

— Това стана в Ню Йорк, така ли?

— Да.

— Как си плати пътя дотук?

Очите ѝ се раздвижиха.

— Имах малко пари. Какво ти влиза това в работата?

— Обзалагам се, че сама си се обслужила с парите му, така както направи и с моите.

— Каквото кажеш — произнесе тя с безразличие. — Мисли каквото си искаш.

— Какво ще пееш довечера? По-добре да започнеш с „Тяло и душа“. Какво ще изпълниш на бис?

— Какво те кара да мислиш, че ще има бис? — каза враждебно тя.

С мъка се сдържах да не ѝ зашия един здрав плесник.

— Ще се придържаме към старите парчета. Знаеш ли „Не мога да не го обичам“?

— Да.

Това щеше да ги събори. С тоя висок сребърен тон щеше направо да ги зашемети.

— Чудесно. — Погледнах си часовника. Наближаваше седем и петнадесет. — Веднага се връщам. Преоблечи се през това време. Ще се видим след около час.

Отидох до вратата и извадих ключа.

— Просто за да не ти хрумнат някакви идеи да отпрашиш нанякъде, миличко, ще те заключа отвън.

— Няма да избягам.

— Аз имам тая грижа.

Излязох, тръгнах вратата и я заключих.

Закарах на Ръсти неоновата реклама и го предупредих, че тая вечер ще отсъствам.

Той се вгледа в мен и зачеса смутено главата си.

— Виж, Джеф, крайно време е да си кажем някоя приказка. На хората нещо не им се нрави пианото ти. Не мога да ти плащам повече тридесет долара на седмица. Бъди разумен и се върни у дома. Тоя живот не е здравословен за теб. Така или иначе, не мога да те държа повече при мен. Ще купувам музикален автомат. Това е последната ти седмица.

Ухилих му се.

— Окей, Ръсти. Знам, че ми желаеш доброто, но няма да се върна у дома. Следващият път ще ме видиш зад волана на кадилак.

Не се притеснявах особено, че ще загубя тридесет долара седмично. Бях сигурен, че Рима ще е въшкава с пари само след месец. С тоя глас не можеше да не успее. Бях уверен в това.

Телефонирах на Уили Флойд и му казах, че ще заведа Рима за прослушване след девет и половина.

Той се съгласи, но не прозвуча особено ентузиазирано. После се върнах в бардака, отключих стаята на Рима и надзърнах вътре.

Лежеше заспала на леглото.

Имаше достатъчно време, така че я оставих да си поспи и отидох в моята стая. Избръснах се и сложих чиста риза. Измъкнах смокинга си от килера и прекарах известно време в четкане и гладене. Изживяваше последните си дни, но щеше да издържи още малко докато се опаричех да си купя друг.

В девет без петнадесет отидох в стаята ѝ и я събудих.

— Хайде, приятелче — казах аз. — Размърдай се. Имаш половин час.

Изглеждаше съвсем размекната и видях какво огромно усилие ѝ струваше да изпълзи от леглото.

Помислих си, че наистина може да е гладна. Не можех да искам от нея върхово изпълнение, ако поне малко не се съвземеше.

— Ще изпратя Кери за един сандвич — казах. — Докато се облечеш и ще ти го донесе.

— Каквото кажеш.

Апатията ѝ започваше да ме тревожи. Започна да си съблича дънките и аз излязох от стаята. Кери дишаше свеж въздух долу на стълбите.

Помолих я да ми донесе един сандвич с пиле. Десет минути покъсно тя се върна със сандвича обвит в хартиена кесия и аз го занесох на Рима в стаята ѝ.

Рима си беше облякла роклята и се оглеждаше седнала в огледалото. Пуснах кесията в скута и, но тя гнусливо я отхвърли.

— Не го искам.

— Е, знаеш ли!

Сграбчих ѝ ръцете и я издърпах права като я разтърсих здраво.

— Писна ми от номерата ти! Искам тази вечер да пееш! Това е големият ти шанс! Хайде, стегни се! Изяж този проклет сандвич! Само скимтиш, че си гладна! Хайде, изяж го.

Тя вдигна кесията от пода, извади сандвича и го загриза вяло. Като стигна до пилето, побърза да го остави.

— Ако хапна още малко, ще повърна.

Изядох сандвича.

— Направо ме съсипваш — казах аз с пълна уста. — Има моменти, когато ми се иска никога да не те бях срещал. Както и да е. Да тръгваме. Казах на Уили, че ще бъдем при него в девет и половина.

Все още дъвчейки, направих крачка назад и я погледнах. Имаше вид на ефирно привидение с белотата на стара слонова кост и с тъмни кръгове около очите, но това не ѝ пречеше да изглежда интересна и секси.

Слязохме по стълбите и излязохме на улицата.

Нощта беше гореща, но тя се притисна в мен и усетих как трепери.

— Какво ти става? — обезпокоих се. — Да не си настинала? Какво има?

Внезапно кихна силно.

— Стига вече с тия номера! — изревах аз. — Ще пееш тази вечер, не разбра ли?

— На твоите заповеди.

Търпението ми вече беше на границата, но се сдържах, мислейки за гласа и. Ако се разкихаше при Уили, щеше да стане абсолютен цирк.

Качихме се на един автобус и стигнахме до десета улица. Беше пълен и тълпата притисна Рима към мен. От време на време усещах слабото ѝ тяло да се разтърсва в трескави тръпки. Започвах наистина да се тревожа.

— Добре ли си? — запитах я. — Ще бъдеш ли в състояние да пееш?

— Добре съм. Остави ме на мира.

Синята Роза беше пълна с обичайните обрулени от живота клиенти, на вечния косъм от успеха бизнесмени, с почти красивите проститутки, с дребните комарджии от студиите и тук-таме някои гангстери, разпускащи преди поредната операция.

Групата се придържаше строго към горещия джаз. Келнерите сновяха нагоре-надолу облени целите в пот и атмосферата бе толкова сгъстена, че човек можеше спокойно да се облегне на нея.

Бутах Рима пред мен докато стигнем офиса на Уили. Почуках, отворих и я набутах вътре.

Уили си чистеше ноктите с крака качени на бюрото. Вдигна поглед към нас и ни се озъби.

— Здравей, Уили — казах аз. — Ето ни и нас. Запознай се с мис Рима Маршал.

Уили я изгледа и кимна. Дребните му очички обходиха тялото ѝ и се намръщица.

— Кога е нашият ред?

Той повдигна безразлично рамене.

— Все ми е едно. Ако искаш, може и сега. — Той се изправи на крака. — Сигурен ли си, че я бива? Като я гледам, направо е умряла.

С неочаквано присъствие на духа Рима се обади:

— Не съм се тръшкала да идвам тук.

— Затваряй си устата! — казах ѝ аз. — Ще правиш това, което ти кажа, ясно ли е?

На Уили казах:

— Изчакай още малко. Ще ти струва само една стотарка.

Уили се изсмя.

— Брей, тя трябва да е нещо супер, за да се изръся толкова пари! Е, хайде да вървим. Да я чуем какво може.

Отидохме в ресторанта и останахме в полумрака до края на изпълнението на групата. Уили се качи на подиума и каза на момчетата да вземат почивка, и после обяви изпълнението на Рима.

Не беше много обширен. Съобщи само, че има едно малко момиче, което иска да изпее две песни. После махна с ръце към нас и ние излязохме на светлото.

— Колкото можеш по-силно — казах ѝ аз и седнах на пианото.

Повечето от хората дори не спряха да разговарят. Никой не изръкопляска.

Това не ме притесняваше. Знаех добре, че в момента в който отвореше устата си и пуснеше сребърните трели, всички щяха да онемеят.

Уили стоеше близо до мен с малко мрачен вид. Не отделяше погледа си от Рима. Тревожеше се за нещо.

Рима стоеше изправена до пианото с безизразен поглед втренчен в задимения въздух. Изглеждаше напълно спокойна.

Започнах да свиря.

Влезе точно на място. Изпя първите шест или седем такта абсолютно професионално. Беше безупречна. Тоновете се лееха в чисто сребро. Ритъмът беше съвършен.

Наблюдавах я напрегнато. И тогава работата тръгна на зле. Видях как лицето ѝ започна да се отпуска. Загуби ритъма, гласът ѝ започна да стърже, тя спря да пее и се разкиха. Приведе се напред и скри лицето си в ръцете, без да престава да киха. Тялото и се разтърсваше в конвулсии.

Настъпи ужасна тишина, накъсвана единствено от кихавиците и. И изведнъж залата забръмча.

Спрях да свиря. Усетих как ледени тръпки залазиха нагоре-надолу по гърба ми.

И внезапно Уили закреця в лицето ми:

— Веднага махай тая наркоманка от тук! За какъв, по дяволите ме вземаш, та ми караш такива отрепки. Разкарай я! Чуваш ли ме? Веднага я разкарай!

ГЛАВА ТРЕТА

I

Рима лежеше на леглото. Беше забила глава във възглавницата, цялото и тяло трепереше и от време на време кихаше.

Стоях до леглото и я гледах.

Трябваше да се досетя, казвах си аз за кой ли път. Бях длъжен да разпозная симптомите. Не беше ми и минало през ума, че може да е наркоманка, макар че онази нощ всичко беше пред мен, когато я бях чул да киха.

Уили Флойд ми беше бесен. Преди да ни изхвърли ми се закани, че ако само посмея да се мярна пред очите му в клуба, ще накара охраната си да ме пречукат, и не се шегуваше.

Взе ми се здравето докато успея да замъкна Рима обратно в стаята и. Беше в такова състояние, че не се осмелих да я кача в автобус. Едната половина от пътя я носих на гръб, а другата я влачих по тъмните улици.

Бавно се успокояваше.

Наблюдавах я и усетих как ми се повдига.

Бях си загубил работата при Ръсти и се бях скарал жестоко с Уили Флойд. Печалбата ми от вечерта беше една наркоманка, виснала ми като воденичен камък на шията.

Трябваше да си събера багажа и да я зарежа. Страшно ми се щеше, но не можех да изхвърля от себе си сребърния и глас, знаех че мога да забогатяя с него, че я бях обвързал с договор.

Внезапно тя се претърколи на леглото и се втренчи в мен.

— Предупредих те — изрече тя почти беззвучно. — А сега се махай и ме остави на мира!

— Добре, добре, предупреди ме — казах аз, като отпуснах ръцете си на таблата на леглото и я изгледах на свой ред. — Но ти не ми каза в какво се състои работата. От колко време се дупчиш?

— Три години. Вече не мога да се измъкна.

Тя седна и като извади носната си кърпа, започна да си търка очите. Имаше романтичен вид колкото една мръсна хавлия.

— Три години? Че колко си голяма?

— На осемнайсет години съм. Какво ти влиза в работата на каква възраст съм?

— Започнала си да се дупчиш на петнайсет години? — ужасих се аз.

— О, млъкни!

— Уилбър ли ти поддържаше запасите?

— И какво ако го е правил? — Тя си издуха носа. — Нали искаш да пея, да имам голям успех? Дай ми тогава малко пари. Като съм заредена добре, скривам им шайбата. Това дотук е нищо. Само ми дай малко пари, и ще видиш.

Седнах на ръба на леглото.

— Нека да говорим разумно. Гол съм като пушка. Но и да имах, нямаше да ти дам и пукнат долар. Слушай, с твоя глас можеш да обиколиш света. Знам го, сигурен съм. Ще те излекуваме. И после всичко ще бъде наред и ще се къпеш в пари.

— Зарежи ги тия дрънканици. Дай ми малко пари. Стигат ми и пет долара. Познавам един...

— Отиваме в болницата.

Тя изсумтя.

— В болницата? Там е тъпкано с такива нещастници като мен, и пет пари не дават за теб. Била съм и по болници. Дай ми пет долара. Ще пея за теб. Ще бъда страхотна, обещавам ти. Само ми дай пет долара.

Не издържах повече. От погледа ѝ ми прилошаваше. Ноцта ми беше сервираше повече, отколкото можех да поема.

Запътих се към вратата.

— Къде отиваш? — запита ме тя.

— Ще си лягам. Утре ще поговорим. За тая вечер стига.

Отидох си в стаята и заключих вратата.

Не можех да заспя. Малко след два след полунощ чух вратата ѝ да се отваря и да пристъпва на пръсти по коридора. Беше ми все едно ако си събереше багажа и запрашеше за някъде. До гуша бях сит от нея.

Сутринта станах някъде около десет, облякох се и отидох до стаята ѝ. Отворих вратата и надзърнах вътре.

Беше в леглото и спеше. Достатъчно ми беше да видя успокоеното ѝ и отпуснато лице, за да разбера че беше успяла да се снабди с доза отнякъде през нощта. Беше красива със сребърната си коса, разпиляна по възглавницата; изчезнал беше ужасният облик от предишната нощ. Очевидно бе успяла да намери някой мухльо готов да се раздели с парите си.

Затворих и слязох долу на улицата на слънце.

Ръсти беше много изненадан когато ме видя да влизам в бара му.

— Искам да говоря с теб — казах. — Въпросът е много сериозен.

— Окей, давай. Какво има?

— Това момиче може да пее. Гласът ѝ е цяло съкровище. Сключил съм договор с нея. Ръсти, това е големият ми шанс. С нея мога да натрупам цяло състояние.

Той ме гледаше озадачен.

— Окей. Не мога да разбера само къде е засечката. Ако може да пее, защо не го прави?

— Наркоманка е.

Лицето на Ръсти се сгърчи от отвращение.

— Е?

— Трябва да я излекувам. Не знам къде да я закарам и към кого да се обърна.

— Не знаеш какво да направиш ли? Аз ще ти кажа. — Той забучи бананоподобния си пръст в гърдите ми. — Отърваваш се от нея, и то колкото може по-бързо. Наркоманите са неспасяеми, Джеф. Казвам ти го със сигурност. Да, знам, лекарите твърдят, че могат да ги излекуват. Но колко време после ще са здрави? Месец, два, може би и три, и след това пласьорите ще ги надушат, ще им пробутат стока и всичко започва отначало. Послушай ме, синко, аз те обичам и ти желая доброто. Имаш си и глава и образование. Не се забърквай с такива боклуци. Изобщо не си струва да се измъчваш заради тая отрепка. Забрави я, само мъка ще ти донесе.

Така ми се иска да го бях послушал. Той беше прав, но никой не можеше да ме убеди в това тогава. Мислех си, че съм попаднал на златна мина с гласа ѝ. Трябваше само да я излекувам и парите щяха да потекат като река. Така си ги представях нещата тогава.

— При кого да я заведа, Ръсти? Знаеш ли някой, който може да я излекува?

Ръсти се почеса под носа с опакото на дланта си: белег, че беше раздразнен.

— Да я излекува? Никой не може да я излекува. Хей, какво ти става? Да не си откачил?

Потиснах гнева си. Това беше много важно за мен. Ако успея да я излекувам, това я превръщаше в истински рог на изобилието за мен. Бях сигурен. Абсолютно.

— Ръсти, имаш връзки с много хора. Чуваш всякакви неща. Кой е тоя момък, който наистина лекува тия нещастници? Все трябва да има някой. Киното гъмжи от такива. Повечето от тях оздравяват. Кой ги ремонтира?

Ръсти се почеса по врата и се навъси.

— Вярно е, но ония юнаци са фрашкани с мангизи. Лечението иска пари. Има такъв човек, но чувам че свалял по девет кожи.

— Може би ще успея да намеря пари. Трябва да я излекувам на всяка цена. Как се казва?

— Доктор Клинси — каза Ръсти. Той внезапно се ухили. — Убиваш ме. Не е в категорията ти, но иначе е мъжко момче. Излекува Мона Гисинг и Франки Ледър, две от най-големите звезди на Пасифик. Много здраво смучеа марихуаната, но той ги отучи от тоя навик.

— Как да го намеря?

— Има го в телефонния указател. Слушай, Джеф, не ставай глупак. Тоя юнак иска майка си и баща си.

— Не ме интересува какво иска, само да я излекува. Гарантирам му процент от нея. Тя ще натрупа състояние, усещам го с костите си. Изключено е да не успее.

— Ти си луд.

— Добре, нека съм луд.

Преписах адреса на доктор Клинси от телефонния указател. Живееше на булевард Бевърли Глин.

Наблюдавайки ме, Ръсти се обади:

— Джеф, изслушай ме. Знаем какво ти говоря. Най-лошото на тоя свят е да се забъркаш с наркоман. Никога не можеш да им имаш доверие. Те са опасни. Няма и представа какво е това да поемеш отговорност за някой друг човек. Шибани са в главите, трябва да

разбереш това. Няма нищо общо с нормалните хора. Те са готови на всичко и не се спират пред нищо. Бий й шута на тая. Знаеш ли колко мъка ще ти донесе. По дяволите, Джеф, не се забърквай с момиче като нея!

— Спести си го — казах аз. — Какво толкова си се паникьосал? Не си спомням да съм те молил за подаяние.

Излязох и хванах автобуса до моя хотел.

Заварих Рима да седи изправена в леглото. Беше с черна нощница, пижама и панталонки. В комбинация със сребърната й коса и кобалтовосините очи наистина хващаше окото.

— Гладна съм.

— Ще поръчам да ти гравират думите на надгробната ти плоча. Пет пари не давам дали си гладна. Откъде взе пари снощи за порцията?

Очите й се извърнаха от моите.

— Не съм си била нищо. Умирам от глад. Ще ми дадеш ли малко назаем?

— О, млъкни! Ако успея да ти уредя лечение, ще се съгласиш ли?

Изражението й стана враждебно.

— Вече съм неспасяема. Знам го. Няма смисъл да говорим за лечение.

— Има един лекар, който наистина може да те излекува. Ако успея да го убедя да те поеме, ще отидеш ли?

— Кой е той?

— Доктор Клинси. Оправя всички големи звезди. Мога да говоря с него да те вземе.

— Брей! Че то ще ти излезе по-евтино, ако ми дадеш малко пари. Не ми трябват много...

Сграбчих я и я разтърсих. Малко остана да ми прилошее от дъха й.

— Ще отидеш ли ако го уредя? — изревах аз.

Тя се задърпа.

— На твоите заповеди.

Почувствах, че губя разсъдък, и с огромно усилие се сдържах.

— Добре, ще говоря с него. Ти оставаш тук. Ще поръчам на Кери да ти донесе чаша кафе и нещо за ядене.

И излязох.

От площадката на стълбището извиках на Кери да занесе хамбургер и кафе на Рима. После отидох в стаята си и сложих най-хубавия си костюм. Не че беше кой знае какво. Беше запазил на места блясъка си, и след като се сресах и лъснах обувките, заприличах малко на човек.

Върнах се обратно в стаята на Рима.

Тя седеше изправена в леглото и си посрѣбваше кафе. Набърчи си носа, като ме видя.

— Брей! Добре си се наконтил!

— Остави на мира вида ми. Пей! Хайде, давай, каквото и да е!

Тя ме изгледа.

— Каквото и да е?

— Да! Само пей!

Тя започна „Пушекът замъгля твоите очи“.

Мелодията се изливаше без усилия от гърдите и, подобно на сребърен поток. Гърбът и косата настрѣхваха, като я слушах. Стаята се изпълваше с кристално ясни звуци. Това надминаваше всичко, което бях слушал досега от нея.

Стоях и слушах и когато стигна до припева ѝ дадох знак да спре. Сърцето ми биеше лудо.

— Добре, добре — казах. — Стой тук. Веднага се връщам.

Затичах надолу по стълбите, като вземах по три стъпала наведнѣж.

II

Резиденцията на доктор Клинси се беше разпростряла върху акър и половина декоративни градини, оградена с високи стени, гарнирани с остри жезла по цялата периферия.

Закрачих по една дълга алея. Едва след три или четири минути бързо ходене мярнах в далечината къща, която изглеждаше като филмов декор за двореца на Медичите във Флоренция.

Една голяма тераса с петдесет или повече стъпала водеше към нея. Горните стаи имаха решетки на прозорците.

Всичко, което заобикаляше къщата, изглеждаше мрачно и много, много спокойно. Дори и розите и бегониите имаха потиснат вид.

Далече от алеята, под сянката на брястовете, се виждаха няколко колички на колела с хора седнали в тях. Наобикаляха ги три-четири сестри в снежнобели престилки.

Качих се по стъпалата и натиснах бутона на звънеца на входната врата.

Само след секунда или две вратата се отвори от един сив мъж със сива коса, сиви очи, сиви дрехи и сиви маниери.

Казах му името си.

Той ме поведе безмълвно по един блестящ паркет към една странична стая, където зад едно бюро седеше стройна русокоса сестра, въоръжена с молив и хартия.

— Мистър Гордън — представи ме сивият мъж.

Той ме подпря отзад с един стол и аз буквално паднах в него, като през това време излезе от стаята затваряйки вратата с такова внимание, сякаш беше направена от китайски порцелан.

Сестрата положи на бюрото молива си и произнесе с нежен глас и тъжна усмивка в очите си:

— Слушам ви мистър Гордън. Мога ли да ви бъда полезна с нещо?

— Надявам се — казах аз. — Искам да говоря с доктор Клинси за един евентуален пациент.

— Може да се уреди. — Усетих как очите ѝ обхождат костюма ми. — Кой е пациентът, мистър Гордън?

— Ще обясня всичко това на доктор Клинси.

— Страхувам се, че докторът е зает в момента. Можете да ми имате пълно доверие. Аз решавам кой да бъде приет и кой не.

— Това е много мило от ваша страна, — казах аз — но за нещастие случаят е много специален. Искам да говоря лично с доктор Клинси.

— Защо е толкова специален този случай, мистър Гордън?

Убедих се, че изобщо не съм я впечатлил. Очите ѝ бяха загубили тъжната си усмивка; сега изглеждаха просто отегчени.

— Аз съм импресарио и защитавам интересите на певица, чийто глас представлява изключителна ценност. В случай, че не разговарям

директно с доктор Клинси, ще бъда принуден да се обърна за помощ другаде.

Това изглежда възбуди интереса ѝ. Тя се поколеба за миг и сетне се изправи.

— Ако обичате да почакате за момент, мистър Гордън.

Тя прекоси стаята, отвори вратата и изчезна от погледа ми. Последва продължителна пауза, после се появи отново, като задържа вратата отворена.

— Заповядайте.

Влязох в една огромна стая, пълна с модерни мебели, хирургическа маса и бюро до прозореца, зад което седеше мъж в бяла престилка.

— Мистър Гордън?

Прозвуча сякаш беше искрено щастлив да ме види.

Мъжът се изправи. Беше нисък, не повече от тридесетгодишен, с гъста руса коса, тъмно сиви очи и добър подход към болните.

— Точно така. А вие сте доктор Клинси?

— Съвсем точно. — Той ми махна с ръка към един стол. — Какво мога да направя за вас, мистър Гордън?

Седнах и изчаках сестрата да излезе от стаята.

— Имам певица с тригодишно пристрастяване към морфин, — казах аз. — Искам да я излекувате. Колко ще струва?

Тъмносивите очи пробягаха по мен не твърде обнадеждаващо.

— Таксата за гарантирано излекуване е пет хиляди долара, мистър Гордън. Имаме щастливата възможност да ви гарантираме резултата.

Поех си бавно и дълбоко въздух.

— За тия пари определено ще очаквам резултат.

Той се усмихна тъжно. Тук изглежда всички специализираха тъжни усмивки.

— Възможно е да ви изглежда скъпо, мистър Гордън, но причината за това е, че използваме услугите на най-добрите специалисти.

— Колко време ще отнеме?

— Това зависи главно от пациента. Някъде около пет седмици, а при по-упоритите случаи може да стигне до осем — не повече.

— С гаранция?

— Естествено.

Не познавах никого, който да е луд до такава степен, че да ми даде назаем пет хиляди долара, и не можех да измисля никакъв начин да ги изкарам отнякъде.

Опитах най-отчаяния начин.

— Това е малко повече, отколкото мога да си позволя, докторе. Момичето притежава вълшебен глас. Ако успея да я излекувам, ще направи големи пари. Какво ще кажете за един дял от нея? Двадесет процента от дохода и докато се допълнят петте хиляди долара, и три хиляди в добавка като процент.

Още щом произнесох първите думи, разбрах че съм допуснал грешка. Лицето му внезапно стана празно и очите му отнесени.

— Страхувам се, че не се занимаваме с такъв род дейност тук, мистър Гордън. Ние сме страшно натоварени. Нашите условия винаги са били и си остават плащане в брой. Три хиляди при постъпване, и две хиляди при изписване на пациента.

— Това е много специален случай...

Добре гледаният му пръст се придвижи към един бутон на бюрото.

— Съжалявам, но такива са ни условията.

Пръстът му натисна любовно бутона.

— Ако намеря парите, наистина ли гарантирате гаранцията?

— Имате предвид излекуването? Разбира се.

Беше вече изправен когато вратата се отвори и сестрата впува вътре. И двамата ме дариха с тъжните си усмивки.

— Ако вашият клиент желае да се лекува при нас, мистър Гордън, умоляваме ви да ни известите колкото е възможно по-скоро. Ние сме изключително много ангажирани и е възможно да срещнем голям проблем с настаняването и, ако изобщо стигнем до този етап.

— Благодаря — казах аз. — Ще обмисля предложението ви.

Той ми подаде студената си бяла ръка по начин сякаш ми правеше благодеяние, и после сестрата ме изведе.

На връщане към хотела размишлявах върху това което ми беше казал, и за пръв път в живота си изпитвах истинска нужда от пари. Но имах ли въобще някакъв шанс да се сдобия отнякъде с пет хиляди долара? Ако станеше някакво чудо и получех тая сума, ако излекувах

Рима, бях абсолютно сигурен, че тя ще стъпи на върха и ще издърпа със себе си и мен.

Както вървах и си блъсках главата, погледът ми попадна върху един голям магазин за грамофони и радиоапарати. Спрях се да хвърля поглед върху блестящите обложки на дългосвирещите плочи, като се мъчех да си представя как ще изглежда Рима на корицата на една такава плоча.

Една малка реклама на стъклото на витрината привлече вниманието ми.

ЗАПИШЕТЕ ГЛАСА СИ ВЪРХУ МАГНЕТОФОННА ЛЕНТА

ТРИМИНУТЕН ЗАПИС ЩЕ ВИ СТРУВА САМО 2,50 ДОЛАРА

ЗАНЕСЕТЕ ГЛАСА СИ У ДОМА В ДЖОБА И ИЗНЕНАДАЙТЕ ВАШИТЕ ПРИЯТЕЛИ!

Това ме наведе на една мисъл.

Ако можех да запиша гласа на Рима на магнетофонна лента, нямаше да имам тревогите какво да я правя всеки път, когато ми се наложеше да я представям някъде, в случай че изпаднеше в състоянието както в Синята Роза. Можех да разнасям наляво и надясно лентата и да възбудя някой дотолкова, че да ми даде парите в аванс.

Забързах към хотела.

Заварих Рима вече облечена и станала от леглото. Седеше до прозореца и пушеше. Обърна се и ме изгледа въпросително.

— Доктор Клинси каза, че може да те излекува, — казах аз, сядайки на леглото, — но ще струва много пари. Иска пет бона.

Тя си набърчи носа, после повдигна рамене, и се обърна отново към прозореца.

— Няма невъзможни неща — казах аз. — Имам една идея. Ще отидем да запишем гласа ти. Винаги съществува възможност някой от бизнеса да снесе парите като чуе какво можеш. Хайде, да тръгваме.

— Ти си луд. Никой няма да ти даде толкова пари.

— Остави това на мен. Да тръгваме.

По пътя към магазина и казах:

— Ще направим „Някой от тези дни“. Знаеш ли я?

Кимна с глава.

— Колкото можеш по-силно.

Продавачът, който ни въведе в залата за запис, изглеждаше страшно отегчен. Очите му отразяваха ясно двама безделници решили да му губят времето за мизерните два долара и половина.

— Първо ще направим една малка репетиция — казах аз като сядях на пианото. — Силно и бързо.

Продавачът включи магнитофона.

— При нас репетиции не се правят — каза той. — Започне ли и включвам.

— Първо ще направим репетиция — повторих аз. — За вас може да не е важно, но за нас е.

Засвирих с малко по-бързо темпо от обикновено. Рита влезе силно и бързо. Хвърлих поглед към продавача. Кристалните и чисти сребърни тонове го бяха зашеметили. Стоеше вкаменен с провиснала уста.

Никога не я бях чувал преди да пее така. Беше нещо действително вълшебно.

Направихме основната версия и припева и дадох знак да спре.

— Велики боже! — промълви шепнешком продавачът. — Никога не съм чувал такова нещо!

Рима го изгледа с безразличие и не каза нищо.

— Сега ще записваме. Готов ли си?

— Давайте — каза продавачът, като настройваше магнитофона. Ролките се завъртяха.

Този път беше още по-добра, ако въобще можеше да се изпълни по по-добър начин. Разбира се, тя владееше всички професионални трикове, но това не беше от голямо значение. Важеше единствено гласът ѝ. Тоновите излитаха от гърлото и с кристалната яснота на сребърни камбанки.

Като привършихме записа, продавачът предложи да го пусне през колони с голям честотен диапазон.

Седнахме и се заслушахме.

На максимална мощност и с включени филтри да обират страничните шумове гласът ѝ звучеше по-мощен и от самия живот.

Беше най-разтърсващият музикален запис, който някога бях слушал.

— Ама как пеете! — каза продавачът, докато изваждаше ролката.
— Трябва да ви чуе и Ал Ширели. Направо ще полудее от радост!

— Ал Ширели? Кой е той? — запитах аз.

— Ширели? — продавачът изглеждаше изумен. — Ами че той е шефът на калифорнийската компания за грамофонни плочи. Той е човекът, който откри Джой Милър. Миналата година пусна пет плочи. И знаете ли колко изкара тя от тях? Половин милион! И нека да ви кажа още нещо! Тя е абсолютна бездарница в сравнение с вашето момиче! Сериозно ви говоря! От години съм вътре в бизнеса! Не знам някой да може да съперничи на момичето с вас! Непременно трябва да говорите със Ширели! Веднага ще я ангажира щом чуе гласа ѝ.

Благодарих му. Като му предложих парите, той нетърпеливо ми отблъсна ръката.

— Оставете, вие ме дарихте с неповторимо преживяване. Говорете със Ширели. Ако я ангажира ще ме повиши.

Стиснахме си ръцете.

— Желая ви успех и го гарантирам.

Бях порядъчно възбуден по обратния ни път към хотела по крайбрежната улица. Ако Рима беше по-добра певица от Джой Милър, а тоя продавач очевидно знаеше за какво говори, тогава тя щеше да прави луди пари. Ами ако още първата година пожънеше големия успех и удареше половин милион! Десет процента от тая астрономическа сума ме устройваха напълно.

Гледах я докато крачехме заедно един до друг. Тя се влачеше унило с ръце в джобовете на дънките си.

— Днес следобед ще говоря със Ширели — казах аз. — Може да успея да измъкна от него петте бона за твоето лечение. Нали чу какво каза оня момък. Мястото на върха ти е сигурно.

— Гладна съм, — каза тя мрачно. — Няма ли да купиш нещо за хапване?

— Слушаш ли ме изобщо какво ти говоря? — Спрях и я издърпах с лице към мен. — Можеш да натрупаш цяло състояние с твоя глас. Нуждаеш се само от едно лечение.

— Самозаблуждаваш се — каза тя, като се издърпа с рязко движение. — Лекувах се, но нищо не се получи. Какво ще кажеш да хапнем нещо?

— Доктор Клинси ще те оправи. Ширели може да ни финансира като чуе гласа ти.

— Ще те финансира когато цъфнат налъмите. Никой няма да ти заеме толкова пари.

Към три часа следобед на същия ден взех назаем колата на Ръсти и потеглих към Холивуд. Лентата ми беше в джоба и бях изпаднал в някакво опиянение.

Добре съзнавах, че ще бъде фатално, ако кажех на Ширели че Рима е наркоман. Бях сигурен, че само да разбере, щеше да ме изрита на мига.

Все някак трябваше да го накарам да се раздели с пет бона. Нямах представа как да го направя. Всичко зависеше от реакцията му като чуеше записа. Ако изпаднеше в захлас имах шанс да му изкрънкам парите.

Калифорнийската компания за грамофонни плочи беше на хвърлей камък от павилионите на Метро Голдуин Майер. Представляваше двуетажно здание което покриваше на практика цял акър. Пред вратите имаше неизменната приемна с двама снажни униформени пазачи които се грижеха за неканените гости.

Едва когато видях сградата, проумях с какво съм се захванал. Това тук представляваше едрият бизнес, а видът ми не беше от вдъхващите доверие. Внезапно осъзнах, че костюмът ми е овехтял, а обувките — износени.

Един от пазачите ме пресрещна като наближихме. Огледа ме от горе до долу, реши че не съм важна клечка и запита арогантно какво искам.

Казах му, че искам да говоря с мистър Ширели.

Малко остана да падне.

— Има още двайсет милиона като теб които искат да говорят с него. Имаш ли уговорена среща?

— Не.

— Тогава няма да го видиш.

Дойде моментът за блъфиране. Бях стигнал дъното на отчаянието и стига само да поискаха, щях да се закълна, че баща ми е негър.

— Окей, ще му кажа колко добре си вършите работата — казах аз. — Каза ми да се отбия при него, като минавам оттук, но щом не ме

пускате, вие ще имате проблеми, не аз.

Пазачът започна паническо отстъпление.

— Той каза това?

— Че защо да не го каже? Той и татко са били заедно в колежа.

Войнственият му вид изчезна мигновено.

— Как казахте, че се казвате?

— Джеф Гордън.

— Почакайте само за момент.

Той влезе в приемната и вдигна по телефона. Излезе след малко, отключи вратите и ме пусна вътре.

— Питайте за мис Уисийн.

Първото препятствие беше преодоляно.

Закрачих с пресъхнала уста и лудо биешо сърце по алеята към едно огромно фоайе, където ме пресрещна едно момче в небесносиня униформа със златни копчета, блестящи като диаманти, и ме поведе по коридор с дълги редици от полирани махагонови врати по двете му страни. Стигнахме до врата с бронзова табелка, на която пишеше:

Мистър Хари Найт и Мис Хенриета Уисийн

Момчето отвори вратата и ме въведе вътре.

Озовах се в голяма приемна, облицована в гълъбовосиво. Вътре имаше най-малко петнадесет човека, насядали по столовете, блестяща илюстрация на поговорката, че надеждите умират последни.

Нямах време да ги огледам по-подробно, защото веднага след прага ме пресрещнаха чифт изумруденозелени очи, твърди и студени като диамант.

Собственичката им се оказа червенокосо двадесет и четиригодишно момиче, с бюста на Монро, линия на бедрото като на Бардо и изражение, от което би замръзнал и ескимос.

— Да?

— Мистър Ширели, моля.

Тя си приглади косата и ме изгледа, сякаш бях животно, изтървано от зоологическата градина.

— Мистър Ширели никога не приема никого. Мистър Найт се занимава с това. Всички тези хора чакат него. — Тя махна вяло към

нещастниците. — Ако бъдете така любезен да ми кажете името си и занятието, ще се опитам да ви вмъкна някъде към края на седмицата.

Беше ясно, че лъжата, с която си бях послужил пред пазача, тук нямаше да мине. Будно момиче беше тя.

Не успеях ли да я прекарам, с мен беше свършено.

Произнесох с безгрижен глас:

— Седмица? Прекалено късно. Ако не се срещна с Найт сега, той ще загуби много пари, а това няма да се хареса на мистър Ширели.

Беше много съмнително дали ще мине, но по-добро не успях да измисля.

Ушите на цялата аудитория бяха щръкнали. Всички се бяха привели напред като ловджийски кучета и ловяха всяка дума.

За нещастие мис Уисийн не споделяше техния интерес. Дари ме с една мека и отегчена усмивка.

— Ако желаете, можете да оставите писмено съобщение. Ако мистър Найт се заинтересува от вас, ще ви се обадим.

В този момент вратата зад нея се отвори и отвътре се показва дебел мъж с оплешивяваща глава, приближаващ четиридесетте, в сиво-бежов летен костюм, огледа приемната с враждебен поглед и произнесе „Следващият“ с гласа на зъболекарска сестра.

Бях точно до него. С крайчеца на окото си зърнах един върлинест младок с бакенбардите на Елвис Пресли да се стрелва от стола си, сграбчил китара, но не му оставих никакъв шанс.

Закрачих напред изблъсквайки пред мен дебелака обратно в офиса му, като го дарявах с широка и нехайна предразполагаща усмивка.

— Здравейте, мистър Найт — казах аз. — Имам нещичко за вас, което след като го чуете, ще пожелаете същото да стори и мистър Ширели.

През това време вече бяхме влезли в стаята и аз бях успял да затворя вратата с крак.

На бюрото му имаше магнитофон. Заобиколих Найт и поставих ролката на магнитофона и го включих.

— Това е нещо за което ще ми бъдете благодарен до гроб, че съм ви дал възможност да го чуете — произнесох с твърд и бърз глас. — Разбира се, това техническо недоразумение тук едва ли ще извади

всичко от лентата, но като го чуете през хай-фи колони, направо ще полудеете.

Той ме следеше с разтревожено изражение на лицето.

Натиснах бутона старт и излитналият от апарата глас на Рима буквално го блъсна.

Наблюдавах го внимателно и видях как мускулите на лицето му се втвърдиха когато първите тонове запълниха стаята.

Изслуша така лентата до края и когато натиснах бутона за пренавиване, ме запита:

— Коя е тя?

— Моя клиентка — казах аз. — Е, какво ще кажете, да зарадваме ли и мистър Ширели?

Той ме огледа отгоре до долу.

— А кой сте вие?

— Казвам се Джеф Гордън и бързам да сключа сделка. Работата е или мистър Ширели, или RSA. Изберете сами. Дойдох първо при вас, защото сте ми много по-близо.

Но той беше от стара коза яре. Ухили се и седна зад бюрото.

— Отпуснете се, мистър Гордън — каза той. — Не твърдя, че тя пее лошо. Добра е, но съм слушал и по-добри от нея. Възможно е да ни заинтересува. Доведете я към края на седмицата, ще я прослушаме.

— Нея я няма, а и освен това имам договор с мен.

— Добре, доведете я тогава, когато се появи.

— Мислех да сключа договора с вас още сега — казах. — Но щом не желаете, ще бъда принуден да се обърна към RSA.

— Не съм казал, че не я одобряваме — изрече Найт. — Казах ви само, че искаме да я прослушаме на живо.

— Съжалявам — опитах се гласът ми да прозвучи уверено и авторитетно. — Работата е там, че тя всъщност не е добре. Има нужда от малко настройка. Ако не я искате, само ми кажете, и няма да ви досаждам повече.

Отвори се срещуположната врата и в офиса влезе дребен белокоп евреин.

Найт се изправи забързано на крака.

— Ако обичате, само за минутка, мистър Ширели...

Това беше големият ми шанс и аз не го изпуснах. Натиснах бутона старт и увеличих силата на звука.

Гласът на Рима изпълни стаята.

Найт понечи да изключи магнитофона, но Ширели го спря със жест. Слушаше изправен, с глава леко наклонена встрани, и дребните му тъмни очи се местеха последователно от мен на Найт и после към магнитофона.

Когато записът свърши и аз спрях апарата, Ширели каза:

— Изключително! Коя е тя?

— Просто неизвестна — казах аз. — Няма начин да знаете името ѝ. Искам договор за нея.

— Имате го. Доведете я тук утре сутринта. Може да се окаже ценна собственост — и се отправи към вратата.

— Мистър Ширели...

Той спря и се извърна.

— Момичето не се чувства добре — казах аз, като се мъчех да прогоня отчаянието от гласа си. — Трябват ми пет хиляди долара, за да я приведа в ред. След като се оправи, ще пее дори още по-добре от този запис. Гарантирам ви го. Ще бъде сензацията на годината, но първо трябва да влезе в релси. Според вас заслужава ли гласът ѝ да заложите пет хиляди долара на него?

Той ме изгледа, дребните му очи бяха станали стъклени.

— Какво ѝ е?

— Нищо, което един добър лекар да не може да излекува.

— Пет хиляди ли казахте?

Потта се стичаше в очите ми, като му казах:

— Нуждае се от специално лечение.

— От доктор Клинси?

Нямаше смисъл да го лъжа. Не беше от този тип хора, когото бихте могли да излъжете.

— Да.

Той поклати глава.

— Не ме вълнува. Бих се заинтересувал, ако беше във форма и готова за работа. Щях да склуча много добър договор с вас, но не се интересувам от хора, които трябва да минат първо през клиниката на доктор Клинси, за да могат да пеят.

И той излезе, като затвори вратата след себе си.

Извадих ролката от магнитофона, сложих я в кутията и я пуснах в джоба си.

— Това е — каза неловко Найт. — Нямахте късмет. Старецът изпитва ужас от наркомани. Дъщеря му е от тях.

— Ако я излекувам, ще прояви ли интерес?

— Без съмнение. Само че първо трябва да се увери, че е излекувана.

Той отвори вратата и ме изпроводи.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

I

Когато най-сетне се добрах до хотела, Рима беше излязла. Влязох в стаята си и се проснах на леглото. Бях абсолютно съсипан.

От години не бях изпадал в такава депресия. От калифорнийската компания за грамофонни плочи се бях отправил в РСА. Там също се възхитиха от гласа на Рима, но само докато не им заговорих за аванса от пет хиляди долара, след което така светкавично ме изхвърлиха, че дори не ми оставиха възможността да поспоря с тях.

Посетих и двама от по-крупните агенти, които също така проявиха интерес, но след като чуха, че съм я обвързал с договор, ми наговориха такива неща, че аз самият побързах да се махна.

Капакът беше отсъствието на Рима. Тя знаеше много добре че отивам да се срещна със Ширели, и въпреки това не си беше направила труда поне да ме изчака да види какъв е резултатът. Очевидно предварително беше сигурна в отрицателния изход. Житейският ѝ опит с мен я беше убедил в безполезността на всички мои начинания да се измъкнем от блатото. Тая мисъл ме натъжи още повече.

Бях изправен пред проблема какво да правя по-нататък.

Нямах работа и имах пари само до края на седмицата. Нямах достатъчно дори за билет за в къщи.

Противях се с цялото си същество на тази мисъл, но нямах друг изход. Трябваше да се връщам у дома. Баща ми беше достатъчно деликатен да не ми го натрива на носа. Налагаше ми се да увещавам Ръсти да ми даде назаем за пътните, и после да придумам баща ми да му ги върне обратно.

Идваше ми да си блъсна главата в стената.

Пет хиляди долара.

Ако само успеех да излекувам Рима, знаех, че ще остане под пари. За една година щеше да направи най-малко половин милион, а това означаваше да си гушна петдесет бона; далеч по-добре, отколкото

да се извивам пред баща ми и да му плача на рамото, че не ми е провървяло.

Лежах на кревата и размишлявах, докато се смрачи. Тъкмо вече бях решил да отивам при Ръсти да го моля за някой друг долар назаем, когато чух Рима да се качва по стълбите и да влиза в стаята си.

Зачаках.

След малко тя се вмъкна при мен и заста на до леглото ми.

— Здравей — каза тя.

Не отвърнах нищо.

— Какво ще кажеш да хапнем нещо? — предложи тя. — Имаш ли пари?

— Не искаш ли да чуеш какво каза Ширели?

Тя се прозя, разтърквайки очите си.

— Ширели?

— Шефът на калифорнийската компания за грамофонни плочи. Днес следобед бях при него във връзка с теб — не си ли спомняш?

Тя повдигна безразлично рамене.

— Не искам да знам какво е казал. Те всички повтарят едно и също.

— Каза, че ако се излекуваш, ще те направи звезда.

— Е и, какво? Имаш ли някакви пари?

Станах от леглото, отидох до огледалото на стената и се сресах. Трябваше да правя нещо с ръцете си, за да не я удуша с тях.

— Не, никакви пари нямам, и нищо няма да ядем. Махай се от очите ми! Само като те гледам, и ми прилошава!

Тя седна на ръба на леглото. Пъхна ръка под ризата и зачеса ребрата си.

— Имам малко пари — каза тя. — Ще те заведа да вечеряме. Не съм стисната като теб. Ще хапнем спагети и телешко.

Обърнах се и се втренчих в нея.

— Имаш пари? Откъде ги взе?

— От павилионите на Пасифик. Обадиха ми се тъкмо след като излезе. Имам три часа масови сцени.

— Обзалагам се, че лъжеш. Сигурен съм, че си се вмъкнала в някой тъмен вход заедно с някакъв брадат старец.

Тя се изкикоти.

— Платиха ми за масови сцени. Ще ти кажа и още нещо. Знам откъде можем да вземем тия пет хиляди, за които толкова си блъскаш главата.

Оставих гребена и се втренчих в нея.

— За какво, по дяволите, говориш?

Тя си заоглежда ноктите. Ръцете ѝ бяха захабени, а ноктите — черни.

— Петте хиляди за лечението.

— Какво по-точно?

— Знам откъде можем да ги вземем.

Поех си бавно и дълбоко въздух.

— Има моменти, когато страшно ми се приисква да те пребия — казах. — Тия дни така ме изкарваш от търпение, че ще ти посиня задника от бой.

Тя отново се изкикоти.

— Знам откъде можем да ги вземем — повтори тя.

— Чудесно. Откъде?

— Лари Лауенстайн ми каза.

Напъхах ръцете си колкото можах по-надълбоко в джобовете.

— Не се пиши хитра, кучко мръсна! Кой е тоя Лари Лауенстайн?

— Един мой приятел. — Тя се облегна лактите си, изпъчвайки гърди към мен. Изглеждаше съблазнителна колкото чиния замръзнала супа. — Той работи за постановчик-режисьора. Каза ми, че държат повече от десет хиляди долара в кабинета му. Плащат в брой на статистите. Пази ги един нищо и никакъв катинар.

Запалих цигара. Ръцете ми се разтрепериха.

— Какво ме интересува, че държат десет хиляди долара в кабинета на постановчика?

— Мислех, че можем да отидем там и да си услужим.

— Наистина блестяща идея, още повече, че идва от теб. Кое те кара да мислиш, че те няма да имат нищо против да си услужим с тия пари? Не ти ли е обяснявал някой, че вземането на чужди пари се нарича кражба?

Тя набърчи нослето си и повдигна рамене.

— Просто ти предложих. Ако не ти харесва, забрави го.

— Благодаря за съвета. Точно това и ще направя.

— Е, добре. Както искаш. Просто си мислех, че много ти трябват.

— Трябват ми, но не чак дотолкова.

Тя се изправи.

— Хайде да идем да хапнем.

— Отивай ти. Аз имам работа.

Тя се запъти към вратата.

— О, стига. Не съм стисната. Каня те. Не си толкова горд, че да ми откажеш, нали?

— Разбира се, че не съм. Отивам при Ръсти да го моля да ми даде пари назаем, за да се прибера у дома. Приключих вече с теб.

Тя ме изгледа.

— Защо го правиш?

— Останах без работа — обясних търпеливо. — Не мога да живея от въздуха и затова си отивам.

— Можеш да получиш работа в павилионите на Пасифик. Утре има голяма масова сцена. Трябват им хора.

— Така ли? Че как ще се добера до тази работа?

— Аз ще те уредя. Ела утре с мен. Сега да идем да хапнем, че умирам от глад.

Отидох с нея, защото бях гладен и няхах повече нерви да я разубеждавам.

Отидохме в един малък италиански ресторант и ядохме чудни спагети, а за второ имахме тънки резени телешко изпържени в масло.

По средата на яденето тя ме запита:

— Ширели наистина ли каза, че ме бива да пея?

— Точно това каза. Само да се излекуваш и да си във форма и веднага ще склучи договор.

Тя отмести настрана чинията се и запали цигара.

— Никакъв проблем не е да вземем тези пари. Няма да има никакви пречки.

— Не бих направил такова нещо нито за теб, нито за когото и да било.

— Не искаш ли да се излекувам?

— Затваряй си устата! Върви по дяволите и ти, и твоето лечение!

Някой пусна пет цента в музикалния автомат и Джой Милър запя „Някой от тези дни“. И двамата слушахме напрегнато. Звучеше силно и металическо и често не в тон. Лентата в джоба ми беше къде-къде по-добра от плочата.

— Половин милион за една година — изрече замечтано Рима. — Гласът ѝ не е кой знае какво, нали?

— Вярно, но тя е много по-добре от теб. Няма нужда от лечение. Да тръгваме. Спи ми се.

Рима се изправи до вратата ми след като се прибрахме в хотела.

— Можеш да спиш с мен тази вечер, ако искаш — каза тя. — В настроение съм.

— Е, аз пък не съм — казах и треснах вратата под носа и.

Лежах в мрака и си мислех за всичко онова, което ми беше разказала за парите в кабинета на постановчика. Непрекъснато си повтарях, че трябва да се откажа от тази идея. Вярно, бях паднал много ниско, макар и да не бях стигнал още дъното, но не можех да се отърся от тази мисъл. Само да можех да я излекувам... Заспах с тая мисъл.

На сутринта, малко след осем, хванахме автобуса за Холивуд. Заварихме една голяма тълпа да се точи през главния вход за павилионите на Пасифик и ние се присъединихме към тях.

— Имаме достатъчно време — каза Рима. — По-рано от десет няма да започнат да снимат. Ще отидем при Лари да те запише.

Повлякох се след нея.

Настрани от главния павилион имаше няколко сгради от типа на бунгалото. Пред една от тях се беше изправил един слаб и висок мъж с панталони от рипсено кадифе и синя риза.

Намразих го още в мига в който го видях. Пухкавото му бяло лице беше лошо избръснато. Очите му бяха лукави и близко сложени. Имаше вид на сводник, готов за работа.

Ухили се мръсно на Рима.

— Хей, сладур, идваш да си изкараш дажбата ли? — запита той и после ми хвърли един поглед. — Кой е тоя?

— Приятел — каза Рима. — Можеш ли да го включиш в масовите сцени днес, Лари?

— Защо не? Ще го пъкнем и него в дядовата ръкавичка. Как се казва?

— Джеф Гордън — каза тя.

— Окей. Ще го запиша. — Обърна се към мен. — Иди в павилион номер три, авер. Надолу по алеята, втората сграда от дясната ти страна.

— Ти отивай. Аз ще поговоря малко с Лари — каза ми Рима.

Лауенстайн ми намигна.

— Всички искат да говорят с мен.

Тръгнах по алеята. На средата на пътя се обърнах и погледнах назад. Рима влизаше в офиса с Лауенстайн. Беше я прегърнал през раменете и притиснал плътно и ѝ говореше нещо.

Стоях под горещото слънце и чаках. След някое време Рима излезе и дойде при мен.

— Оглеждах бравата на вратата. Нищо особено. Виж, ключалката на чекмеджето, където държат парите, е малко по-сложна, но ще се справя и с нея, трябва ми само малко време.

Не казах нищо.

— Можем да го свършим още тази нощ. Ще останем тук — продължи тя. — Знам едно място, където можем да се скрием. Ще се наложи да прекараме нощта тук и да се измъкнем на сутринта. Няма да има никакви проблеми.

Колебах се може би половин секунда. Знаех, че ако не поема риска, нямаше да мога да направя нищо. Трябваше да се върна у дома и да призная поражението си. А ако успеех да я излекувам, щяхме да сме богати и двамата.

Единственото нещо, което ми беше в главата в тоя момент, беше, че десетте процента от половин милион щяха да бъдат мои.

— Окей — казах. — Идвам с теб.

II

Лежахме притиснати един до друг под голямата сцена на павилион номер три. Гушихме се така в продължение на повече от три часа, и слушахме трополенето на многобройните крака над нас, виковете на техниците, които подготвяха новото разположение на прожекторите за утрешните снимки, професионалните псувни на режисьора, който изливаше гнева си върху всички, които не правеха това, което той им казваше, а онова, което им казваше да не правят.

Цялата сутрин и следобед ние се трудехме усърдно под палещите лъчи на прожекторите, чак докато се смрачи, заедно с още триста статисти: контингента от хора тъпчещи земята на Холивуд с

ефимерната надежда, че някой все щеше да ги забележи някой ден и да ги направи звезди, и ние се потяхме заедно с тях и ги ненавиждахме.

Играехме ролята на публика наблюдаваща борба от шампионата. Изправяхме се и ревахме по даден от режисьора знак. Сядахме и освирквахме. Привеждахме се напред с ужас върху лицата ни. Ревяхме от възторг и накрая вдигнахме във въздуха покрива, когато бледото и мършаво хлапе на ринга, което не изглеждаше способно да скъса хартиена кесия, повали шампиона на гръб.

Повтаряхме всичко това до полуда от единайсет до седем вечерта и това беше първият ден в живота ми, в който нямах сили да се изправа на крака в края на работното време.

Накрая режисьорът се смили над нас.

— Окей, момчета и момичета — излая той през високоговорителя. — Искам ви всички утре сутринта точно в осем със същите дрехи.

Рима ме хвана за ръката.

— Дръж се близо и дам ли ти знак, веднага тръгваш след мен.

Помъкнахме се зад тълпата прогизнали от пот статисти. Сърцето ми щеше да се пръсне в гърдите, но се мъчех да не мисля за това, което ни предстоеше.

Рима каза:

— Оттук — и ме бутна леко отзад.

Плъзнахме се в една алея, която ни изведе до задния вход на павилион номер три.

Не беше трудно да се промъкнем под сцената. Първите три часа се спотайвахме като мишки, уплашени да не би да ни открият, но след някое време, около девет, техниците приключиха работа и си тръгнаха.

Пушеше ни се страшно и на двамата и запалихме по една. В слабия блясък на кибритената клечка я видях как се беше изтегнала до мен в праха. Очите ѝ блестяха и тя сбърчи нослето си към мен.

— Всичко ще бъде наред. Само след половин час.

Едва в този момент страхът ме сграбчи за гушата.

Казах си, че трябва да не съм бил с ума си, за да се забъркам в такава история. Ако ни пипнеха...

Опитах се да прогоня мислите от главата си и казах:

— Какво общо имаш с тоя Лауенстайн?

Тя се размърда неудобно. Май я бях настъпил по някакъв мазол.

— Нищо.

— Не ми разправяй бабини деветини! Как си се запознала с тоя плъх? Изглежда, че е поел щафетата от Уилбър.

— Присмял се хърбел на щърбел! Не си ли виждаш твоята мутра? Какво си въобразяваш?

Кокалчетата на юмука ми побеляха и я блъснах с всички сили по бедрото.

— Не смей да говориш за лицето ми, кучко мръсна!

— Тогава не говори за приятелите ми!

Внезапно ми проблесна пред очите.

— Ами разбира се, как не се сетих! Той те снабдява със стока. И на лицето му е изписано, че е пласъор.

— Причиняваш ми болка!

— Има моменти, когато ми се приисква да те удуша. Значи този плъх те зарежда, нали?

— И какво, ако е той? Все трябва някой да ме снабдява, не е ли така?

— Сигурно съм луд за да се забъркам в такова нещо с теб!

— Ненавиждаш ме, нали?

— Това няма нищо общо с тая работа.

— Ти си първият мъж, който не иска да спи с мен — изрече тя с горчивина.

— Жените не ме интересуват.

— И ти си загазил до гушата като мен, само дето не искаш да си го признаеш.

— Върви по дяволите — казах аз побеснял.

Знаех, че имаше право. Бях загазил още от момента, в който излязох от болницата, и което беше още по-лошо, това беше започнало да ми се услажда.

— И аз ще ти кажа нещо сега — изрече тя меко. — Ненавиждам те. Знаем, че си добър към мен и можеш да ме спасиш, и въпреки това пак те мразя. Никога няма да забравя как се отнесе с мен когато ме шантажира с полицията. Внимавай, Джеф. Аз ще си го върна дори и да започнем заедно бизнеса.

— Само опитай да ми свиеш някакъв номер и ще те размажа от бой — казах аз, като гледах злобно към нея в здрача. — Имаш нужда точно от един хубав бой.

Тя внезапно се изкикоти.

— Сигурно си прав. Уилбър редовно ме пердашеше.

Отдръпнах се от нея. Повдигаше ми се от близостта ѝ, толкова беше пропаднала и корумпирана.

— Колко е часът? — запита тя.

Погледнах светещите стрелки на моя часовник.

— Десет и половина.

— Да тръгваме.

Сърцето ми заби бързо и тревожно.

— Има ли пазачи тук?

— Пазачи? Че за какво?

Тя вече пълзеше навън и аз я последвах. След няколко секунди се изправихме един до друг в мрака, близо до изхода на павилиона. Спряхме да се послушаме.

Не се чуваше никакъв звук.

— Аз ще вода — каза тя. — Върви близо до мен.

Излязохме от павилиона в горещата и тъмна нощ. Имаше звезди, но луната не се беше показала още. Видях я как се спря да се огледа в мрака, също като мен.

— Страх ли те е? — запита тя, като ме приближи. Ненавиждах допира ѝ на слабото и горещо тяло, но гърбът ми опираше стената на павилиона и не можех да се отдръпна. — Защото мен не ме е страх. Това не може да ме изплаши, но мисля, че ти се страхуваш.

— Добре, страхувам се — казах аз, като я отблъснах. — Сега доволна ли си?

— Няма от какво да се страхуваш. Не могат да ти причинят по-голямо зло от това, което ти вече си причинил на самия себе си. Винаги си го повтарям.

— Ти си луда! Какви са тия дрънканици?

— Хайде — каза тя. — Да прибираме парите и да си ходим.

Тя пристъпи в мрака и аз я последвах.

Цял ден не беше свалила една плетена чанта от рамото си. Чух я да я разкопчава като спряхме пред бунгалото на постановчика.

Стоях близо до нея и се вслушах в грохота на сърцето ми; усещах как кръвта ми препуска по вените и страхът ме обземаше все по-силно.

Чух я как се справи само за няколко секунди с ключалката на бравата. Изглежда имаше голям опит с тия неща. След малко езичето изщрака.

Вмъкнахме се заедно в тъмния офис. Изчакахме, докато очите ни привикнат с мержелеещата светлина от звездите, която се процеждаше през откритите прозорци. След няколко секунди от мрака пред нас изплуваха очертанията на бюрото.

Приближихме се до него и Рима коленичи пред чекмеджето.

— Ти пази — каза Рима. — Няма да отнеме много време.

Треперех неудържимо от страх.

— Хайде да се откажем — казах. — Нека да си тръгваме!

— Не ставай идиот! — каза тя остро. — Нямам намерение да се предавам.

Внезапно мракът се разпръсна. Беше запалила фенерчето и насочи лъча му към ключалката на чекмеджето. После седна на пода и започна да си тананика тихичко.

Сърцето ми щеше да се пръсне всеки момент, докато я наблюдавах как стърже по ключалката.

— Малко е шибано — каза тя, — но след малко ще го оправя.

Не успя да го оправи. Минутите течаха една по една; стърженето започна да ми ходи по нервите. Беше спряла да тананика и сега псуваше полугласно.

— Какво става? — запитах я, като се отдръпнах от прозореца и приближих бюрото да я погледна докъде е стигнала.

— Инати се, но ще го оправя. — Гласът ѝ прозвуча съвсем спокойно. — Остави ме на мира. Трябва да се концентрирам.

— Да се махаме оттук!

— О, стига вече!

Върнах се при прозореца, и изведнъж сърцето ми подскочи в гърлото, като ме остави без дъх.

Вън имаше някакъв мъж. Слабата светлина от звездите очертаваше контурите на раменете и главата му. Взираше се през прозореца.

Не знаех дали ме беше видял. В офиса беше тъмно, но изглежда, че се взираше право в мен.

Раменете му бяха много широки, а на главата си имаше гладка островърха шапка, от която гърдите ми замръзнаха.

— ВЪн има някой — казах аз, но думите ми не стигнаха по-далеч от пресъхналите ми устни.

Рима каза:

— Отворих го!

— ВЪн има някой!

— Не чуваш ли какво ти казвам? ВЪн има някой!

— Скрый се някъде!

Огледах се диво в тъмната стая. Леденостуден пот течеше по лицето ми. Тъкмо се засилих да прекося стаята и вратата се отвори с трясък. Лампите светнаха.

Студената и ярка светлина ме блъсна като с юмрук в главата.

— Само да си мръднал и ще ти пръсна главата!

Глас на ченге: груб, корав и заповеден.

Погледнах към вратата.

Беше изпълнил рамката ѝ с Колт 45 калибър насочен в главата ми. Мощна кафява ръка, стопроцентов полицаи, грамаден, широкоплещест и внушителен.

— Какво правиш тук?

Вдигнах бавно треперещите си ръце. Имах ужасното чувство, че всеки момент ще стреля.

— Аз... аз... аз...

— Дръж си ръцете така!

Той не знаеше, че Рима се беше сгушила зад бюрото. Единствената ми мисъл беше как да я прикрия; трябваше да излезем от офиса преди да я е открил.

Някак си успях да укротя треперещите си нерви.

— Загубих се — казах аз, — и реших да спя тук.

— Така ли? Ще ти осигуря спане на далеч по-безопасно място от това. Ела тук. Приближи се, бавно и с вдигнати ръце.

Тръгнах към него.

— Стой! — Той се взря в бюрото. — Да не си се мъчил да го отваряш?

— Не... казвам ви...

— Назад до стената! Бързо!

Отдръпнах се до стената.

— Обърни се с лице към нея!

Обърнах се.

Известно време беше абсолютно тихо.

Единственият шум в ушите ми беше този на сърцето ми; и изведнъж стаята се разтърси от гърма на пистолет.

Страхотният трясък в това ограничено пространство ме сгърчи на две. Погледнах през рамото си. Бях сигурен, че пазачът е открил Рима и я е застрелял.

Беше се сгънал на две до бюрото. Хубавата му шапка се бе изхлузила на пода, оголвайки голяма плешивина на тила му. Беше стиснал корема си с кожените си ръкавици, пистолетът му лежеше на пода.

Кръвта се стичаше измежду пръстите му. Внезапно гръмна втори изстрел. Видях блясъка му иззад бюрото.

Пазачът издаде задавено ръмжене; такъв звук издава борецът когато прилага победоносната хватка. После бавно се претърколи и се строполи на пода.

Продължавах да стоя с все още вдигнати ръце, готов да повърна всеки момент.

Рима се изправи зад бюрото. В ръката си държеше димящ 38 калибров пистолет. Хвърли един равнодушен поглед към пазача. Дори не беше загубила цвят.

— Няма пари — каза грубо тя. — Чекмеджето е празно.

Едва я чух какво казва.

Погледнах пазача, проснат в локва от собствената си кръв.

— Да се махаме оттук!

Настойчивата нотка в гласа ѝ ме върна на себе си.

— Ти го уби!

— Иначе щеше да убие мен. — Тя ме изгледа студено. — Хайде, идиот такъв! Все някой трябва да е чул гърмежите!

Тя тръгна към изхода, но аз я сграбчих за ръката и я завъртях към мен.

— Откъде взе този пистолет?

Тя се издърпа рязко.

— О, хайде! Всеки момент ще довтасат тук!

Бездушните ѝ блестящи очи ме ужасяваха.

Някъде далече в мрака зави сирена. Воят ѝ смрази кръвта в жилите ми.

— Хайде, тръгвай!

Тя изтича в мрака и аз я последвах.

Всички павилиони започнаха да светят, мъжки гласове завикаха от всички посоки.

Усетих ръката ѝ в дланта ми като ме бутна в една тъмна алея. Затичахме слепешката в мрака. Сирените не преставаха да вият в нощта.

— Тук!

Тя ме издърпа в един тъмен вход. За миг лъчът на фенерчето ѝ описа кръг по стената и после угасна. Бутна ме и се скрихме зад някакъв голям дървен палет.

Профучаха бързи и тежки стъпки. Мъже крещяха едни на други. Някой изсвири с всичка сила с полицейска свирка и звукът задра оголените ми нерви.

— Давай!

Ако не беше тя, никога нямаше да мога да се измъкна от това място. Беше ужасяващо спокойна и в пълно самообладание. Тя ме поведе по тъмните алеи. Знаеше кога беше безопасно да пресичаме и кога не.

Тичахме задъхано покрай безкрайните здания и просторните павилиони и свирките и гласовете постепенно заглъхваха в мрачината, и накрая спряхме, дишащи на пресекулки, в сянката на едно сграда.

Не се чуваше нищо, с изключение на виещите сирени.

— Трябва да се измъкнем оттук, преди да са дошли ченгетата — каза Рима.

— Ти го уби!

— О, стига! В дъното на алеята можем да се прехвърлим през оградата.

Стигнахме до една десетфутова стена. Спряхме под нея и я огледахме.

— Помогни ми да се кача.

Взех стъпалото ѝ в двете си ръце и я повдигнах. Тя прехвърли единия си крак през стената, приведе се и се взря надолу в мрака.

— Всичко е наред. Можеш ли да се качиш?

Отстъпих малко назад, засилих се, подскочих и се залових за върха на стената. Останах за секунда така, после се набрах и се качих. Скочихме и двамата и се търколихме на някакъв черен път, който обикаляше територията на студиото.

Закрачихме бързо към главния път. От страни бяха паркирани множество коли, собственост на веселящите се в нощния клуб от другата страна на пътя.

— Най-много след пет минути трябва да има автобус — каза Рима.

Чухме воя на приближаващи се сирени.

Рима ме сграбчи за рамото и ме блъсна към един Скайлайнер Форд.

— Влизай бързо вътре!

Плъзнах се в него и тя ме последва.

Едва успя да затвори вратите и две полицейски коли профучаха покрай нас към главния вход на студиото.

— Ще изчакаме тук — каза Рима. — Ще има още. Не трябва да ни видят на улицата.

В това имаше смисъл, макар че инстинктът ми казваше да не спирам.

— Лари! — изрече Рима с отвращение в гласа. — Трябваше да се досетя, че ще обърка всичко. Изглежда, че в края на работния ден карат парите в банката или ги слагат в сейф.

— Не разбираш ли, че ти уби човек? — запитах я аз. — Ще ни засият и двамата в газовата камера. Откачена мръсна кучка! Искан ми се никога да не те бях срещал!

— Това беше законна самоотбрана — заспори разгорещено тя. — Нямах друг изход!

— Дрън-дрън! Ти го застреля абсолютно хладнокръвно! С два куршума!

— Щях да бъда глупачка, ако го оставех той да ме застреля, нали? Той имаше пистолет в ръката! Това беше законна самоотбрана!

— Това беше убийство!

— О, стига вече!

— До гуша ми дойде от теб. Докато съм жив не искам повече да те виждам!

— Ти си откачен! Та ти искаше парите повече от мен! Искаше да направиш пари с мен! И сега, когато нещата се обърнаха...

— Убийството на човек ли наричаш „обръщане на нещата“?

— О, замълчи най-сетне!

Замълчах. Ръцете ми стискаха с всички сила кормилото. Паниката ме беше сграбчила. Повтарях си, че трябва да съм бил не с разсъдъка си, за да се забъркам с нея. Само да успеех да се измъкна и си отивах у дома да залягам над учебниците си. До края на живота си нямаше да се забъркам в подобно нещо.

Чухме още сирени. Мина още една полицейска кола с цивилно облечени полицаи и след няколко секунди една линейка я последва.

— Процесията свърши — каза Рима. — Да тръгваме.

Тя излезе от колата и аз я последвах.

Закрачихме бързо към автобусната спирка. След две или три минути автобусът пристигна.

Седнахме отзад. Никой не ни обърна никакво внимание. Рима пушеше с поглед вперен през прозореца. Като наближихме булеварда към пристанището тя се разкиха.

ГЛАВА ПЕТА

I

На следната сутрин се разбудих от неспокойния сън малко след седем и се загледах в тавана, като размишлявах върху предишната нощ. Чувствувах се много зле.

Бях спал не повече от три или четири часа. През останалото време пред очите ми бяха пазачът и как Рима го беше застреляла.

Беше се прибрала веднага в стаята си и поне един час от там се носеше подсмърчане и кихане, което ме подлуди. После я чух да излиза и реших че отива на лов за някой мухльо, който да я финансира за поредната и порция.

Бях се унесъл вече, когато я чух да се прибира. Вратата и хлопна, за миг се разсъних, обърнах се на другата страна и отново се унесох.

Слънцето вече облизваше ръбовете на зданието, аз лежах в леглото и се чудех кой път да хвана. Трябваше да напусна града. Не смеех да остана повече. Отивах при Ръсти, взимах пари назаем за пътните и още същия предобед потеглях.

Около единайсет имаше влак.

Вратата на стаята ми внезапно се отвори и Рима влезе вътре. Беше с червената си риза и плътно прилепналите дънки. Лицето и беше бледо, а очите и блестяха неестествено. Явно си беше осигурила порцията.

Застана до леглото ми и ме загледа.

— Какво искаш? — запитах я аз. — Изчезвай отгук!

— Отивам в студиото. Няма ли да дойдеш?

— Да не си полудяла? Няма да се върна там за нищо на света!

Тя ми набърчи нослето си с презрителни очи.

— Нямам намерение да изтървам тая работа. Ако се откажа, друга повече няма да намеря. А ти какво ще правиш?

— Напускам града. Да не би да си забравила, че снощи уби човек, или това за тебе е нещо в реда на нещата?

Тя се захили.

— Те мислят, че ти си го направил.

Подскочих от леглото.

— Аз? Какво искаш да кажеш?

— Спокойно. Никой никого не е убивал. Той е жив.

Отметнах чаршафа и стъпих на пода.

— Откъде знаеш?

— Във вестника пише.

— Къде е той?

— Имаше един до една от стаите.

— Какво стърчиш! Донеси го!

— Взели са го вече.

Исках да я удуша.

— Наистина ли твърдят, че е жив?

Тя кимна с отегчен израз.

— Да.

Пресегнах се за цигара и я запалих с треперещи ръце.
Внезапното облекчение ме остави без дъх.

— Откъде съдиш, че мен обвиняват в убийство?

— Дал е на ченгетата твоето описание. Търсят мъж с белязано лице.

— Разправяй ги на шапката ми! Ти го застреля!

— Той не ме видя! Видя теб!

— Той знае, че аз не съм го застрелял — казах аз, като се опитвах да контролирам гласа си. — Той знае, че аз бях обърнат към стената, когато ти го застреля! Той знае, че не съм го направил аз!

Тя вдигна рамене с отегчение.

— Всичко, което знам, е че полицията издирва мъж с белязано лице. Внимавай къде ходиш.

В тоя момент вече бях готов да разбия тавана.

— Намери ми вестник! Чуваш ли? Веднага ми намери вестник!

— Стига си викал. Да не искаш всички да те чуят? Трябва да хващам автобуса за студиото. Може би ще е по-добре да стоиш тук и никъде да не излизаш.

Сграбчих я за ръката.

— Откъде намери пистолета?

— Беше на Уилбър. Пусни ме! — тя се издърпа рязко. — Не си губи нервите. И по-зле съм загазвала. Ако не си показваш носа няколко дни, всичко ще се оправи. После ще можеш да се измъкнеш от града, но не се опитвай по-рано.

— След като веднъж напипат следите ми, това ще е първото място, където ще довтасат.

— О, престани вече! — Презрителният ѝ тон направо ме подлудяваше. — Голям бълзльо си бил. Сдържай си нервите и ще се оправиш. Толкова ли не можеш да се отпуснеш? Направо ставаш досаден.

Сграбчих я за гушата и я блъснах в стената. После я зашибах по лицето; един, два, три... Не бях много горд от себе си, но не можех да се сдържа. Беше толкова мръсна, че нямах друг отговор на мръсотииите и.

Пуснах я и останах до нея, като дишах тежко.

— Страх ме е! — казах аз. — Страх ме е, защото все още ми е останала някаква порядъчност. А ти! Ти не притежаваш нищо такова! Прогнила си до мозъка на костите си! Искан ми се никога да не бях имал нищо общо с теб! А сега изчезвай!

Тя стоеше облежната на стената, лицето и беше станало божурено от ударите ми и очите и искряха от омраза.

— И това няма да го забравя, мерзавце! — просъска тя. — Ще ти припомня много неща, когато му дойде времето! Все някой ден ще изравня резултата! Надявам се онова копеле да пукне и да те видя в газовата камера!

Блъснах вратата на стаята широко отворена.

— Вън! — изревах аз.

Тя излезе и аз затръшнах вратата след нея.

Останах неподвижен дълго време, опитвайки се да успокоя дишането си. Приближих се до огледалото и се вгледах в бялото си и изпито от страх лице. Тънкият белег пресичаше цялата дясна част на челюстта ми. Ако пазачът го беше споменал в показанията си, бях загубен.

Паниката ме държеше здраво. Единствената ми мисъл беше да се отскубна и да се добера до дома си, но ако полицията беше обявила награда за главата ми, излизането ми посред бял ден си беше чисто самоубийство.

Чух трополенето на Кери по стълбите и отворих вратата.

— Ще ми направиш ли една услуга? — запитах я аз. — Донеси ми един вестник, че днес няма да излизам.

Тя ме погледна остро.

— Нямам време, мистър Джеф. Имам работа.

— Важно е. Не можеш ли да вземеш отнякъде? — полагах големи усилия да звуча спокойно. — Опитай се да ми донесеш един вестник, Кери.

— Ще опитам. Да не сте болен?

— Нещо не съм във форма. Донеси ми вестника.

Тя кимна и тръгна надолу по стълбите.

Върнах се обратно в леглото, запалих цигара и зачаках. След половин час вече не можех да се владеея. Добре че след малко я чух да трополи обратно по стълбите. Изстрелях се от леглото и спрях до вратата.

Тя ми тикна един вестник и чаша кафе.

— Благодаря ти, Кери.

— Господжата тъкмо го четеше.

— Няма страшно. Благодаря ти.

Хлопнах вратата, сложих кафето на масичката и разгънах вестника на първа страница.

Вървяха обичайните теми за войната. Дата беше 5 август, 1945 година. Според едрите заглавия летящите крепости летели непрекъснато над цялата територия на Япония и залели единайсет града с листовки до цивилното население за предстоящи много интензивни бомбардировки.

Не ме интересуваха заплахите към Япония. Боях се единствено от евентуалната обявена награда за главата ми.

Най-накрая открих съобщението. Беше на последната страница.

Според вестника пазач на павилионите на филмовата компания Пасифик изненадал среднощен грабител и бил прострелян. Пазачът, бивш полицай, ползущ се с голям авторитет от предишната си работа, се намирал понастоящем в държавната болница в Лос Анджелис. Успял да даде описание на човека, който го застрелял малко преди да изпадне в кома. Полицията търсела човек с белег на лицето под дърво и камък.

Не беше много, но беше достатъчно лошо. За мен.

Внезапно ми прилоша и трябваше да приседна на леглото. Краката ми отказаха опора.

Нямаше да е чудно, ако пазачът починаше накрая.

След малко се облякох. Имах чувството, че може да ми се наложи внезапно да се спасявам с бягство, и исках да съм подготвен. Събрах си куфара и си преброих парите. Бяха ми останали само десет долара и петдесет цента.

После седнах до прозореца и се загледах в улицата.

Малко след дванайсет видях една полицейска кола да спира в далечния край на улицата и четирима цивилни ченгета се изсипаха от нея. Гледката така силно разтупа сърцето ми, че не можах да си поема въздух.

На тази улица имаше четири къщи с мебелирани стаи под наем. Детективите се разделиха и всеки пое по една къща.

Моят беше едър мъжага със шапка от свински бокс, килната на тила и отдавна угаснала пура, захапана между зъбите.

Наблюдавах го как изкачва стъпалата и чух звънеца като натисна бутона му.

Излязох на площадката и погледнах надолу между етажите.

Видях Кери да пресича фоайето и я чух да отваря входната врата.

Чух го да излая:

— Градска полиция. Търсим мъж, млад, с белег на лицето. Да имате такъв?

Пръстите ми побеляха, вкопчени в перилата. Горещата ми пот направи лака лепкав.

— С белег? — Кери прозвуча съвсем удивено. — Не, сър. Нямаме такъв тук.

Увиснах като парцал на перилата и я благослових.

— Сигурна ли си?

— Да, сър. Сигурна съм. Щях да зная, ако имаме такъв наемател. Но нямаме.

— Тоя момък е търсен за убийство. Още ли си сигурна?

— Нямаме такъв човек с белег тук, сър.

ТЪРСЕН ЗА УБИЙСТВО!

Значи пазачът беше починал!

Върнах се обратно в стаята си и легнах върху леглото. Тресеше ме и се потях обилно.

Времето замря.

Лежах така и се потях може би повече от двацет минути, когато някой почука колебливо на вратата ми.

— Влезте.

Вратата се отвори и видях втренчените в мен очи на Кери. Дебелото и набраздено от бръчки лице беше възбудено.

— Идва един полицай...

— Чух. Влезни и затвори вратата, Кери.

Тя влезе и затвори.

Изправих се на леглото.

— Благодаря ти много. Нямам нищо общо с тая работа, но ти ми спести доста неприятности.

Отидох до дрешника за портфейла ми.

— Това ченге щеше да направи живота ми черен, — продължих аз, като извадих банкнота от пет долара. — Искам да ти дам това, Кери.

Тя не помръдна.

— Не ги искам, мистър Джеф. Излъгах, защото сме приятели.

Заля ме вълна от умиление и ми се дорева. Седнах на леглото.

— Нямам нищо общо с тая стрелба, Кери. Не бих могъл да застрелям никого.

— Не е необходимо да ми казвате. Стойте си спокойно. Искате ли чаша кафе?

— Благодаря ти, нищо не искам.

— Не се тревожете. По-късно ще ви донеса и вестник. — Тя отвори вратата и спря на прага. — Отишла си е — и кимна към вратата на Рима.

— Знам.

— Добре, че се отървахте. Не се тревожете — и излезе.

Малко след пет следобед влезе в стаята ми и пушна вечерния вестник на леглото ми. Беше бледа и разтревожена и ми хвърли продължителен и несигурен поглед, преди да излезе.

Сграбчих вестника веднага щом затвори вратата.

Пазачът беше починал в кома, без да дойде в съзнание.

Съобщението заемаше малко място под военните заглавия, но думите ме блъснаха като с юмрук в лицето.

Полицията продължаваше да издирва млад мъж с белег на лицето; всеки момент щели да го арестуват.

Веднага щом се смрачи, си казах: „Тръгвам!“. Мисълта да остана в тая кутийка дори секунда още направо ме задушаваше, но трябваше да изчакам докато съвсем се стъмни.

Слязох по стълбите до телефонния автомат и се обадох на Ръсти. Толкова хубаво ми беше да слушам грубия му уверен глас.

— Ръсти, загазих. Можеш ли да отскочиш до хотела ми като се стъмни?

— А кой според теб ще се грижи за бара, докато ме няма? — изгрухтя той.

Не бях помислил за това.

— Маже би аз да дойда тогава...

— Много ли си загазил?

— Страшно.

Явно беше усетил паниката в гласа ми, защото каза с успокояващ тон:

— Спокойно. Ще изпратя Сам. Като се стъмни, нали?

— Точно така.

— Окей. До скоро — и затвори.

Върнах се в стаята и зачаках. Проточи се доста и докато слънцето се скрие във във водите на залива и лампите на игралните барове и кораби се запалят нервите вече ме бяха сграбчили здраво.

Малко след девет зърнах стария Олдсмобил на Ръсти да завива иззад ъгъла и когато спря пред къщата, аз вече бях долу и отварях вратата.

Изкачихме стълбите в мълчание. Едва след като се добрахме до стаята ми и затворих вратата, малко ме отпусна.

— Благодаря ти, че дойде, Ръсти.

Той седна на леглото. Пълното му и синкаво от пот лице блестеше, а очите му бяха възбудени.

— Какво има? Да не е заради оная мръсница?

— Да.

Вдигнах вечерния вестник и му го подадох, като му посочих с треперещ пръст съобщението.

Той го прочете с навъсено лице и безизразни очи.

После вдигна поглед към мен.

— За бога, Джеф! Не си го направил, нали?

— Не. Тя го направи. Трябва да не съм бил с всичкия си. Исках да намеря пет хиляди долара за лечението и. Каза ми, че можем да вземем пари от кабинета на постановчика. И аз и повярвах. Отидохме там, вмъкнахме се, но не намерихме пари. Пазачът ме пипна. Тя се беше скрила зад бюрото. Застреля го. — Седнах на изправения стол и скрих лицето си в шепите си. — Беше ме изправил до стената, с гръб към него. Ръсти, кълна ти се, не съм го направил аз.

Той пусна вестника, извади смачкан пакет цигари, подхвърли една на дланта си и я запали.

— Значи си загазил. Здравата. Е, бях те предупредил, нали? Казах ти, че ще ти донесе само мъка.

— Да, каза ми.

— Е, какво мислиш да правиш сега?

— Искам да се измъкна оттук. Ще си ходя в къщи.

— Това е май първото разумно нещо, което съм чул от теб, откакто се познаваме. — Той пхна ръка във вътрешния си джоб и извади един износен портфейл. — Заповядай: веднага щом разбрах на какъв хал си и бръкнах в касата.

Подаде ми пет двадесетдоларови банкноти.

— Не ми трябват толкова много, Ръсти.

— Вземай ги и си затваряй устата.

— Не. Трябват ми само пари за пътни. Това са десет долара. Няма да ти взема и цент повече.

Той се изправи и затъпка банкнотите обратно в портфейла.

— Не е хубаво да пътуваш от гарата в Лос Анджелис. Може да са я завардили. Ще те закарам до Фриско. От там ще хванеш влака.

— Ако ни спрат и ме пипнат с теб...

— Остави това! Хайде, да тръгваме.

И той излезе от стаята и тръгна надолу по стълбите. Вдигнах куфара и го последвах.

Кери чакаше във фоайето.

— Прибирам се у дома Кери, — казах аз.

Ръсти излезе на улицата и ни остави сами с нея.

— Заповядай — протегнах и последните си две петдоларови банкноти. — Вземи ги.

Тя пое само едната банкнота.

— Това стига за стаята, мистър Джеф. Останалото го задръжте. Ще ви потрябват. Желая ви щастие.

— Не съм го направил аз, Кери. Каквото и да говорят, не съм аз. Тя ми се усмихна изтощено и ме потупа по рамото.

— Желая ви щастие, мистър Джеф.

Излязох навън в здрача и се качих в Олдсмобила. Още докато затръшна вратата и Ръсти даде газ и колата се стрелна напред.

II

Минаха някъде около десетина минути и аз наруших мълчанието:

— Може да ти изглежда смешно, Ръсти, но сега в ума ми е само как ще се прибера в къщи. Вече си научих урока. Ако успея да се отърва от този хаос, ще си продължа образованието. До гуша ми дойде този начин на живот, ще ми държи влага, докато съм жив.

Ръсти изгрухтя.

— Крайно време беше.

— Чувал си я да пее. Такива гласове като нейния са един на милион. Ако не беше наркоманка...

— Ако не беше наркоманка, ти никога нямаше да я срещнеш. Това е. И се моли повече да не се изпречва на пътя ти.

— Така е. Надявам се никога повече да не я видя.

Стигнахме Сан Франсиско към три часа сутринта. Ръсти паркира до гарата, и докато чаках в колата, отиде да провери за разписанието на влаковете.

Върна се разтревожен.

— Има влак за Холанд Сити веднага след осем; в осем и десет — каза той. — До касата стърчат две ченгета. Може и да не търсят теб, но са там. Ще ги заобиколим. Купих ти билет.

Взех билета и го пъгнах в портфейла си.

— Благодаря ти. Можеш да си тръгваш вече, Ръсти. Ще отида в някое кафе да изчакам до сутринта. Ще ти върна парите. Ти си ми истински приятел.

— Прибираш се в къщи и сядаш да учиш. Не искам да ми връщаш парите. Отсега нататък стой далеч от Лос Анджелис. Сядай си

здро̀во на задника и учи и после работи, така ще ми върнеш дълга си.

Седяхме един до друг в колата, пушихме, задрямвахме, и пак разговаряхме, а часовете лениво течаха.

Малко след седем Ръсти каза:

— Имаме време за едно кафе, и после можеш да тръгваш.

Излязохме от колата и влязохме в един бар. Поръчахме кафе и фъстъци.

Дойде и моментът на раздялата. Взех ръката на Ръсти в моята и я стиснах с всички сили.

— Благодаря ти.

— Остави. Обади ми се, като стигнеш.

Тупна ме по рамото и закрачи бързо към колата.

Влязох в гарата притиснал кърпичка до лицето ми да скрие белега.

Никой не ми обърна внимание.

Далеч преди влакът да ме закара у дома се случи нещо, което направи новината за убития пазач на филмово студио да избледнее, все едно че не беше съществувала: събитие с такова грандиозно значение, че всички забравиха за издирвания млад мъж с белег.

Над Хирошима беше хвърлена атомна бомба.

Сътресението от тая вест ми осигури безопасно прибиране у дома.

Докато Япония се предаде, аз вече бях в колежа. Докато светът се заеме със сложния бизнес на следвоенното устройство, аз вече се бях дипломирал като инженер-консултант. Бяха изминали точно две години от деня, в който бях видял Рима за пръв път.

Щяха да минат още единайсет години, докато се появеше отново в живота ми.

ЧАСТ ВТОРА

ГЛАВА ПЪРВА

I

Много неща могат да се случат за единайсет години.

Като гледам сега назад, мога да кажа че те бяха най-вълнуващите и най-плодотворни в моя живот.

Единственият ми мрачен спомен беше, когато баща ми почина, две години след като се бях дипломирал за инженер-консултант. Помина се от сърдечен удар по време на работа в банката; единственият начин, който той би избрал, ако зависеше от него. Остави ми пет хиляди долара и къщата, която аз продадох. С този първоначален капитал плюс квалификацията ми като инженер с опит започнах съвместен бизнес с Джак Озбърн.

С Джак бяхме воювали заедно в една и съща бойна част във Филипините. Заедно дебаркирахме на плажовете на Окинава. Беше пет години по-голям от мен и беше завършил инженерното си обучение преди да отиде на война. Беше набит, широкоплещест и нисък с пясъчноруса коса, вече започнала да изтънява на тила му, и керемиденочервено лице, обсипано с лунички.

Беше същинска кълбовидна мълния! Работоспособността му беше практически безгранична. Можеше да блъска двадесет часа на ден, да открадне четири часа сън, и да продължи със същата енергия.

Имах голям късмет, че той дойде в Холанд Сити да ме потърси точно по времето когато разполагах с петте хиляди долара от имуществото на баща ми.

Джак дошъл в града три дни преди да ми се обади, и през това време не си губел времето напразно. Разговарял с маса народ, оглеждал и преценявал града и накрая решил, че това е мястото, където един инженер-консултант може да си вади хляба.

И след това връхлетя в едностайния ми апартамент, шибна ми дланта с коравата си и загрузяла ръка и ми се ухили.

— Джеф — каза той — огледах мястото, и реших, че тук ще побия байрака. Какво ще кажеш да станем ортаци?

Така започнахме съвместния бизнес като Озбърн и Холидей.

Холидей беше името на баща ми, а Гордън — фамилията на майка ми, която бях използвал при пребиваването си в Холивуд, тъй като бях доста неуверен в себе си и имах инстинктивното усещане, че мога да се забъркам в нещо много неприятно, което в никакъв случай не бих искал да сервирам на баща ми. Един от ония странни инстинкти, които много често се оправдават.

През следващите три години не свършихме кой знае каква работа, ако не се брояха търкането на столовете в едностайния ни офис, чакането и надеждите. Ако няхахме по някоя скътана настрани парица, щяхме да умрем от глад, но двамата все някак си успяхме да преживеем, макар и трудно. Деляхме стая в мебелирана къща под наем; сами си готвехме. Сами си печатахме. Подреждахме и чистехме офиса без обичайната женска ръка.

И изведнъж стана чудо. Получихме оферта да построим квартал жилищни блокове покрай реката. Конкуренцията беше убийствена, но ние тръгнахме като войници в атака. Свалихме разходите до немислимо ниски цени и ни връчиха контракта. Във финансово отношение печалбата на практика я нямаше, но поне показахме на тия, които се интересуваха от нас, какво струваме.

Бавно и мъчително започнахме да пробиваме пазара, наистина не на такива убийствени условия, но много близки до тях. Усилието да изпълим и оцелеем ни отне повече от две години. Не си мислете, че беше песен. Борехме се със зъби и нокти за всеки цент, нямаше никакви правила, но накрая се добрахме до спасителния бряг.

Разбирахме се чудесно с Джак. Той движеше всички дейности, свързани с пътувания, докато аз се занимавах в офиса. След постигнатия успех вече можехме да си позволим и допълнителна ръка. Наехме Клара Колинс, кльощава стара мома на средна възраст, за която бяхме две откачени хлапета, но която въртеше офиса с ефективност, далеч превишаваща онова, което й плащахме.

След шест напрегнати години в бизнеса започнахме да получаваме редовно поръчки: къщи, бунгала, бензиностанции, дори веднъж ни поръчаха един малък снимачен павилион, но обществените сгради бяха още далеч от нас, а там именно бяха големите пари.

Реших, че е крайно време да обработим кмета на града. Казваше се Хенри Матисън. Бяхме се срещали няколко пъти и хич не изглеждаше труден за общуване. Синът му беше загинал във Филипините и когато научи, че аз и Джак бяхме воювали там, малко се поразмекна, но не чак дотам, че да ни подхвърли някоя крупна поръчка.

Прилежно изпрацахме сметките за всеки граждански проект който биваше обявен, и толкова. По-далеч не можехме да стигнем. Капацитетите с име винаги обираха каймака: три местни фирми, които въртяха бизнеса в околността в продължение на повече от двайсет години.

Именно в този период на упорити усилия от моя страна да се сближа с кмета на града се запознах със Сарита Флеминг.

Сарита завеждаше обществената библиотека на Холанд Сити. Родителите ѝ живееха в Ню Йорк. Беше защитила някаква степен по литература. Когато ѝ предложили работата приела веднага, защото трудно се разбираше с майка си. Беше прекарала в библиотеката две години до момента, в който я посетих, в отчаяното търсене на информация за Матисън.

След като ѝ обясних пределно откровено от какво се нуждая, Сарита надмина себе си в желанието си да ни помогне. Знаеше и кътните зъби на кмета. Съобщи ми, че давал душата си за лов на диви патици, бил доста добър в снимането с любителска кинокамера и обожавал класическата музика. Ловът на диви патици и снимачната дейност бяха доста далеч от мен, но класическата музика ми даваше голям шанс. Сарита ми каза, че направо умираше за клавирните пиеси на Шопен.

Спомена, че имала четири билета за рецитал на Шопен, който се провеждал в Сити Хол, със Стефан Ашкенази на пианото, един от най-великите познавачи на Шопен в света. Тя продавала билетите в библиотеката и запазила четири ей така, просто за всеки случай. Знаела, че Матисън нямал билет и ми предложи да го поканим на концерта.

Идеята беше толкова здрава, че аз се втренчих в нея, и за пръв път я забелязах.

Беше висока и стройна, с хубава фигура. Носеше семпла сива рокля, която изтъкваше всичко хубаво по нея. Имаше чудесни кафяви

очи; кестенява коса, разделена в средата и опъната назад, така че да оформя един копринен кок в горната част на врата ѝ.

Не беше красива, но имаше нещо в нея, което много ме възбуждаше. Само като я гледах, и имах чувството, че беше единствената жена, с която бих могъл да живея, без да се уморя или отегча, и която единствено можеше да ме направи щастлив.

Беше много странно чувство. Блесна в мен като мълния, и тогава проумях, че ако не искам да прекъсна нишката на добрия случай, тя трябваше да стане моя жена.

Попитах я дали не желае да бъде четвъртия човек вечерта: Матисън, жена му, тя и аз и тя прие.

Джак изпадна във възторг, като разбра какво съм замислил.

— Благодаря на бога, че имам партньор с такава култура, — каза той. — Закарай стареца на Шопен и му вземи акъла. Може и да се смили и да ни подхвърли някой контракт, като си мисли, че имате еднакви вкусове.

Обадих се на Матисън и го попитах, дали би имал нещо против, ако поканя съпругата му и него на концерт съвместно с моя позната. Веднага прие.

Цялата работа я свърши не Шопен или моя милост, а Сарита. Тя го очарова страхотно, и не само него, а и жена му.

Вечерта беше голям успех.

Като си стиснахме ръцете за лека нощ, той каза:

— Време е да се видим с вас и в офиса ми, млади човече. Наминете утре. Искам да ви запозная с Мерил Уеб.

Уеб беше градският архитект. Той колеше, той бесеше. Никой не можеше да получи контракт без неговата благословия. Дори не го бях виждал.

Чувствувах се като бог, докато карах Сарита до квартирата и. Знаех, че трябва да съм и благодарен до гроб за това и я поканих на вечеря за по-следващата вечер. Прие без колебание.

На следната сутрин отидох в сградата на градския съвет и се срещнах с Уеб. Беше слаб, изсушен и прегърбен мъж, приближаващ шейсетте. Поговори учтиво с мен, разпита ме за моята квалификация и тази на Джак, какво сме свършили досега и неща от този род. Не изглеждаше особено любопитен или заинтригуван. Накрая си

стиснахме ръцете и той каза, че ще се опита да направи нещо, и ако успее, ще ми се обади.

Останах малко разочарован от срещата. Бях кроял надежди, че веднага ще ни подхвърли нещо, по което да започнем работа.

Джак не беше изненадан.

— Не изпускай Матисън. Той казва на Уеб какво да прави. Дръж здраво стареца, и рано или късно, парашутът ни ще се отвори.

От този момент нататък започнах редовно да се срещам със Сарита. Излизахме почти всяка вечер, и след две седмици вече знаех че съм влюбен в нея и искам да се оженим.

Вече си бях стъпил на краката; доходът ми не беше голям, но достатъчен да издържам съпруга. Не виждах защо трябва да изчакаме повече, в случай че тя пожелаеше да обвърже живота си с моя, и я попитах.

Нямаше колебание в отговора ѝ. Когато казах на Джак, той се облегна на стола и лицето му разцъфна.

— Джеф, така се радвам! Крайно време беше някой от нас да стане голяма клечка! И какво момиче само! Ще ти кажа нещо: ако не ме беше изпреварил, щях да ти я грабна под носа като едното нищо! Тя е най-добрата, Джеф, не те пързаям! Момичето е чисто злато! Има златен характер!

Не си мислете, че през всичките тези години не ме беше спохождала мисъл за Рима или за пазача, когото беше застреляла. Не си мислете, че не съм се изправял посред нощ в леглото от кошмарния сън, че тя е вътре в стаята, втрънена в мен. Но постепенно с годините и тия спомени започнаха да избледняват и аз започнах да вярвам, че всичко това е минало и ще си остане там.

Много бях размишлявал, преди да помоля Сарита да стане моя жена. Накрая реших, че това е риск, който можех да поема. Тук никой не ме познаваше под името Гордън. Бях се променил значително от времето в Лос Анджелис, макар че белегът не искаше да си отиде, а също и прихлупеният ми клепащ. Чувствувах, че Рима беше останала безвъзвратно в миналото и всичко онова, което ни беше свързвало.

Краят на годината ни завари женени. Сватбеният ни подарък беше договор за построяване на новото крило на държавната болница. Беше много сладка работа и се поопаричихме. И всичко това благодарение на влиянието на Матисън.

Това позволи на Джак да се премести в тристайна надстройка, а на Сарита и мен в четиристаен, по-благоприличен апартамент в един по-приличен квартал. И двамата се обзаведохме с по-добри коли и имахме възможност да се забавляваме повече.

Животът започна да става хубав. Усетихме, че най-накрая сме изплавали. И една сутрин телефонът иззвъня и от другия край се обади Матисън.

— Идвай веднага, Джеф — каза той. — Зарязвай всичко. Искам да говоря с теб за една много важна работа.

Това внезапно обаждане пообърка малко плановете ми, но оставих всичко, казах на Клара, че няма да се бавя много и да се обади на Джак, който беше на една строителна площадка, къде да ме намери, и хукнах колкото имах сили към градския съвет.

Уеб беше при Матисън в кабинета му.

— Сядай, момчето ми, — каза Матисън, като ми посочи един стол. — Чувал си за моста в Холанд?

— Разбира се.

— Тази сутрин уредихме проблема. Осигурихме парите и ще строим.

Беше проект, за който си мечтаеше всеки строителен инженер в страната, а и не само у нас. Предназначението му беше да отклони транзитното движение извън Холанд сити от татък реката. Беше изключително голяма поръчка. По предварителни данни щеше да струва шест милиона долара.

Сърцето ми задумка лудо. Матисън едва ли щеше да ме извика, само за да ми съобщи новината. Зачаках, като ги гледах и двамата.

Матисън ми се ухили.

— Мислиш ли, че можете да го построите с Озбърн?

— Можем да го построим.

— Тъкмо това обсъждахме с Уеб. Разбира се, трябва да мине през комисията, но ако направиш внимателно сметките и им набиеш в дебелите глави, че можеш да построиш моста за по-малко от година, мисля, че ще успея да убедя да ти дадат зелена улица. Всички останали фирми ще се съюзят срещу теб, но аз няма да отстъпя, и ако цената ти е малко по-висока, ще ти го кажа преди комисията да види сметките ти: така ще успееш да получиш поръчката.

През следващите трийсет дни не можах да зърна Сарита дори и за секунда.

Джак и аз не излизахме от кабинета от осем сутринта до три сутринта на следващия ден.

Това беше големият ни шанс да обърнем Времето и ние нямаше да го изпуснем.

Накрая работата нарасна толкова, че помолих Сарита да идва в офиса, за да печата, докато Клара пресмята с калкулатора.

И четиримата не можехме да вдигнем глава.

В края на трийсетте дни изчисленията ни и планът за работа бяха готови.

Отидох при Матисън и му връчих плода на трийсетдневния ни каторжен труд. Каза, че ще ни се обади и това беше всичко.

Минаха три безкрайни, късащи ни нервите месеца и една сутрин телефонът иззвъня и той ме извика при себе си.

— Всичко е наред, момчето ми — каза ми той, докато раздрусваше ръката ми. — Поемайте работата. Не искам да кажа, че всичко мина без борба, но сметките ти бяха верни, и половината комисия беше на твоя страна още от началото. Давай напред. Говори с Уеб. Утре ще има друго събрание. Искам ти и Озбърн на присъствате.

Това се случи точно след десет години, единайсет месеца и две седмици, откакто бях видял Рима за последен път.

II

Не бях си представял какво е да строиш мост за шест милиона долара, до момента, в който в офиса ни влетя Джо Крийди, шефът на отдела по обществените взаимоотношения към градския съвет, и ни обясни с подробности.

Разбира се, вече го бяхме отпразнували, в съвсем тесен кръг — Сарита, Джак, Клара и аз. Изкарахме си чудесно в най-хубавия ресторант на града, имахме вечеря със шампанско.

Що се отнася до мен, бяхме приключили с тържествата и трябваше да започваме работа, но Крийди имаше други идеи.

Той беше едър и широкоплещест мъж с тежко и сериозно лице и приятни маниери. Крачеше неуморно из офиса ни, докато аз Джак си

седяхме на бюрата и го слушахме.

— В събота ще има тържествен банкет — каза ни той. — Вие двамата ще бъдете почетни гости. Един от вас трябва да произнесе реч.

Джак се ухили широко и ме посочи с палец.

— Ти си човекът, Джеф. Аз не знам дори как да говоря.

— Аз ще я напиша — каза Крийди. — Разберете се помежду си, аз искам само да се произнесе. Уредил съм да ви покажат по телевизията в неделя в три следобед. Ще ви взема оттук и ще ви закарам в студиото.

— Телевизия ли? — казах аз и почувствувах някаква неувереност. — За какво сме им на телевизията?

Крийди ми се усмихна търпеливо.

— Влагаме шест милиона от парите на града — каза той. — Обществото има право да знае кои са двамата юнаци, които ще им ги похарчат. Няма нищо страшно. Ще ви задавам обичайните умни въпроси и вие ще ми давате обичайните умни отговори. Ще имаме подготвен модел на моста в мащаб и вие ще обясните как се каните да го построите.

Неувереността ми започна да се превръща в несигурност. Миналото ми започна да оживява в паметта ми. Опитах се да се убедя, че няма място за паника. В края на краищата местната телевизия покриваше само окръга; бяхме далеч от Лос Анджелис.

— Подхвърлих на Лайф да направят статия за моста — продължаваше Крийди. — Захапах. Хич няма да е зле да направим една реклама на града.

Несигурността ми мигновено прерасна в паника. Статия в Лайф означаваше да ме види цялата страна. В никакъв случай не биваше да им позволявам да ме снимат за списанието.

Джеф беше на седмото небе.

— Хей, Джеф, май наистина станаме световноизвестни! Крайно време беше. Не сме си давали здравето напразно.

Крийди отвори бележника си.

— Вече сте известни. Сега някои подробности и за знаменитостите. Искам да подготвя интервюто за телевизията. Да разгледаме основните факти: къде сте родени, кои са били родителите ви, образованието ви, участието ви във войната, с какво сте се занимавали след войната, бъдещите ви планове: обичайните дивотии.

Джеф му даде исканата информация, и докато го слушах, започнах да се потя обилно. Трябваше по някакъв начин да прикрия периода ми в Лос Анджелис.

Лесното свърши когато стигнах до момента на изписването ми от болницата.

Крийди запитва:

— Продължили сте учението си и изведнъж сте прекъснали; така ли?

— Да. — Не исках да му сервирам никакви лъжи и затова подбирах внимателно думите си. — Учението ми нещо не искаше да върви. След три месеца оставих колежа и за известно време се шлях насам-натам.

— Така ли? — Стана му интересно. — Къде ходихте?

— Навсякъде. Скитах нагоре-надолу и безделничех.

Той ме изгледа остро.

— От какво живеете?

— Вършех тук-там по нещичко.

Джак също започна да проявява интерес.

— Никога не си ми казвал. Мислех, че през цялото време си бил в бизнеса.

— Около година и нещо кръстосвах нагоре-надолу.

— Това ще придаде допълнителен колорит — каза Крийди. — Къде сте били и каква работа сте вършили?

Започваше да става опасно. Трябваше да го преустановя.

— Предпочитам да не се задълбочавам. Не мисля, че ще е интересно за когото и да било.

Крийди ме изгледа, и вдигна рамене.

— Разбира се, това е ваше право. Какво ще правите с вашия дял от печалбата?

Отдъхнах си. Това беше лесно за отговор.

— Може би ще си купя къща. Или ще си построя.

Крийди затвори бележника си.

— Е, мисля че засега е достатъчно. И не забравяйте за банката в събота.

Той си отиде и ние продължихме работата си. Имахме толкова много, че нямах време да се тревожа за неочакваната публичност. Замислих се в колата на път за в къщи.

И тогава тревогата ме сграбчи.

Започнах да мисля за Рима не като безплътен спомен, а като нещо съвсем реално, което можеше да се появи всеки момент в сегашния ми живот.

Какво щеше да направи, ако забележеше фотографията ми във вестниците и ме познаеше? Щеше да зависи от състоянието и в момента. Може би се беше излекувала и водеше порядъчен начин на живот? А може би вече не беше между живите? Мъчех се да убедя себе си да не се тревожа. Тя беше минало и с малко късмет можеше да си остане там.

Сарита ми беше приготвила вечеря. Страховете ми се изпариха само като я видях как ме чака до бумтящата камина, със шейкър за сухо мартини на масата, и с една атмосфера в стаята, която може да се създаде само от жена любяща своя съпруг.

Притиснах я силно към себе си, с допрени лица, и благодарях на бога, че тя беше моя.

— Изглеждаш ми уморен, Джеф. Как върви работата?

— Съсипващо. Имаме толкова още за вършене. — Целунах я и после се проснах в креслото. — Толкова е хубаво да си в къщи. В събота вечер ще има банкет в наша чест, а в неделя Джак и мен ще ни показват по телевизията.

Тя наля два коктейла.

— Изглежда съм се омъжила за знаменитост.

— Така изглежда, но да не забравяме, че за това трябва да благодаря на теб. — Допрях чашата си до нейната. — Мостът го построи ти.

— Не — Шопен.

След вечерята се настанихме до камината. Аз бях в креслото, а Сарита седеше на пода с глава облежната на коляното ми.

— Не след дълго ще разполагаме с доста пари — казах аз. — Крийди ме попита какво ще правя с тях. Казах му, че може би ще си построя къща. Какво ще кажеш за тази идея?

— Не е необходимо да строим, Джеф. Видях нещо, което ни устройва напълно.

— Видяла си? Къде?

— Това е онази малка къща на симеоновия хълм. На мистър Теръл е. Миналата година ме бяха поканили на вечеря със жена си. О,

Джеф! Има си всичко, и не е голяма.

— Кое те кара да мислиш, че се продава?

— Вчера срещнах мистър Теръл. Местят се със жена си в Маями. Тя има нужда от слънце. Разбира се, решението ще го вземеш ти, но трябва да я видиш. Сигурна съм, че ще ти хареса.

— Щом ти харесва, значи ще хареса и на мен. Не знаеш ли колко иска за нея?

— Утре ще му се обадя и ще го питам.

Не бях единственият от фирмата, който се канеше да се охарчи.

Още щом влязох в офиса на следната сутрин и Джек ме посрещна с новината, че си е поръчал Гандърбърд.

— Нека всички да ме видят! — възкликваше той. — Парите са за да ги харчиш! И е крайно време да си купя нови мебели! Можеш ли да убедиш Сарита да ми помогне в това? Нямам и капчица свободно време.

— Защо не я убедиш сам? Заповядай довечера на вечеря. Мислим да купим къщата на Теръл на сimeoновия хълм. Сарита ще говори с него тази сутрин.

— Отвори ни се парашута, авер! Голям шум ще вдигнем! — Той събра и натъпка в куфара си голяма купчина документи от масата. — Трябва да тръгвам. Ще се видим довечера.

Прекарах предобедна в пазарлъци с доставчици за цените. На обяд тъкмо бях захапал сандвича и в стаята влетя Крийди с двама юнаци, единият от които носеше камера Ролайфлекс и комплект за светкавица. Видът на камерата отново ми върна неувереността.

— Момчетата са от Лайф — обясни Крийди. — Дал съм им повечето данни. Искат да ви направят само няколко снимки как работите на бюрото. Озбърн наблизно ли е?

Казах им, че е на строителната площадка.

Докато говорех и момъкът с камерата блесна със светкавицата.

— Вижте, не е необходимо да публикувате снимката ми във вестника. Аз...

— Той е срамежлив! — прекъсна ме Крийди, смеейки се. — Разбира се, че е необходимо! Та кой не иска да се види в Лайф!

Фотографът продължи да щрака светкавицата. Проумях, че не мога да направя нищо. Прикрих с ръка белега на лицето си, но това само възбуди интереса на другия момък.

— По време на войната ли го получихте, мистър Холидей?

— Да.

— Бихме искали да го снимаме. Бихте ли обърнали лицето си малко наляво?

— Не искам да го рекламирам — казах сбито аз. — Ако нямате нищо напротив, имам работа да върша.

Видях Крийди да ме гледа с набърчено чело, но не давах пет пари.

Двете момчета размениха погледи, и после оня с камерата тръгна към вратата. Другият каза:

— Били сте в болницата за пластични операции на Холанд Сити, нали така, мистър Холидей?

— Да.

— Трудно ли ви беше?

— Не само на мен.

Той се ухили съчувствено.

— Чувам, че свирите на пиано. Вярно ли е?

— Когато имам време.

Бях забравил за човека с камерата и си бях свалил ръката от белега. Блясъкът на светкавицата показа, че той не беше забравил. Той излезе от офиса ми, стиснахме ръце с другия момък, каза ми че получил всичко, което искал и излязоха двамата с Крийди.

Това ми провали целия ден. Не ми излизаха от ума снимките, които щяха да се появят в Лайф. Чудех се кой ли от хората които ме познаваха в Лос Анджелис щеше да разпознае Джеф Холидей като Джеф Гордън.

Успях да се преборя с депресията едва когато стигнахме с Джак у дома.

Сарита беше много развълнувана. Била разговаряла с мистър Теръл, който и казал, че освобождават къщата след два месеца и че можем да я имаме, ако желаем.

Беше ни уредила да отидем и да я разгледаме след вечеря.

Докато вечеряхме, Джак разговаряше със Сарита за надстройката си и как искал да я мебелира. Тя му обеща да избере мебелите и да организира превоза и монтажа.

След вечерята и тримата отидохме до симеоновия хълм. Още щом я зърнах щръкнала на хълма с една голяма градина и надвиснала

над реката, и си глътнах езика.

Но някъде в ума ми набираше сили сковаващият страх и не можах да споделя много шумно възторга си.

Отвътре беше също толкова съвършена, колкото и отвън. Притежаваше всичко което желаех: три спални, голяма всекидневна, кабинет, кухня с всичките и автоматики за които можеше да си мечтае една домакиня, и едно пристроено барче в патиото^[1], както и голяма тухлена печ за печене на жарава.

Цената беше тридесет хиляди и не беше скъпо.

— Момче! Това място е само за вас двамата! Не можете да намерите по-хубаво! — възкликна Джак.

Той беше прав, разбира се, но нещо сякаш ми подсказа да не бързам. Попитах мистър Теръл дали ще ми даде време да си помисля. Каза че ми дава една седмица да взема решение.

След като Джак си отиде и се приготвихме да си лягаме, Сарита ме запита дали съм харесал къщата.

— Чудесна е, но не искам да прибързвам. Можем да отскочим до Харкорт и да проверим дали не предлага нещо подобно. Спокойно можем да хвърлим един поглед преди да сме се ангажирали окончателно с Терълви. В края на краищата имаме цяла седмица време.

Следващите два дни минаха много бързо. Работех с пълна пара, а Сарита обикаляше по цял ден в търсене на подходящи къщи. Не намери нищо и я виждах, че не ѝ беше много приятно, дето я карам да търси допълнително. Беше си загубила ума по къщата на Теръл и не можеше дори да си представи, че може да се намери нещо по-добро.

Донесе в къщи един брой на Лайф. Снимката ми заемаше цялата страница и ме изобразяваше седнал зад бюрото ми, като белегът и прихлупеният ми клепач се набиваха силно в очи.

Заглавието беше следното:

„Ветеранът от войната Джеф Холидей планира да си построи своя собствена къща след като завърши моста в Холанд Сити на стойност шест милиона долара. Добър любител пианист, той обича да отпуска духа си след шестнадесетчасовия си работен ден зад бюрото като изпълнява ноктюрните на Шопен.“

Заглавието ме хвърли в паника. Това беше равносилно на самопризнание, защото всеки който ме знаеше като Джеф Гордън,

щеше да ме познае без особени усилия.

На следващата вечер се проведе и банкетът. Беше истинско мъчение за мен, но успях да издържа на напрежението и да не се изложа.

Матисън изрече куп хубави неща за Джак и мен. Той каза, че градът ни има доверие. Каза, че е следил успехите ни, каза, че е сигурен, че ще стигнем далеч, че ще направим един чудесен мост, и все в тоя дух.

Гледах Сарита, докато Матисън произнасяше тирадата си. В очите и беше напъплила влага и беше много горда. Усмихнахме се един на друг. Беше един от светлите мигове в моя живот.

В неделя беше срещата в телевизията.

Сарита не дойде в студиото. Каза ми, че предпочита да ме гледа на екрана у дома.

Всичко мина гладко. Идеята на Крийди да демонстрира моста на модел в мащаб беше действително блестяща. Така Джак и аз имахме възможността да обясним как смятаме да организираме работата, и това успокои данькоплатците, убеждавайки ги че строежът от такъв мащаб изисква и съответните капиталовложения.

По време на интервюто Крийди зададе следния въпрос:

— Не е тайна, че възнаграждението на двама ви за построяването на моста възлиза на сто и двайсет хиляди долара. Какво възнамерявате да направите с парите?

Джак каза:

— След като дам лъвската част на данъчното, с остатъка мисля да си купя кола.

Крийди ме погледна.

— А вие, мистър Холидей, доколкото разбирам, сте запланирали нова къща.

— Точно така — казах аз.

— Вие ли ще я строите?

— Още не съм решил.

— След като има средства да построи мост, къщата едва ли ще му е проблем — вмъкна Джак и всички избухнаха в буен смях.

Веднага щом отдръпнаха камерата от нас Крийди отвори бутилка шампанско и всички пийнахме за успеха. Прииска ми се страшно да съм у дома при Сарита, но не беше учтиво да си тръгна толкова рано.

— Е, момчета, мисля че направихме първата копка на моста — каза Крийди. — Сега довършете останалото.

Стиснахме си ръцете с него.

Приблужи ни един от техниците.

— Търсят ви по телефона, мистър Холидей.

— Обзалагам се, че е жена му. Обажда му се да му каже колко хубаво е изглеждал на телевизора — обади се Джак. — Ще те чакам долу.

Двамата с Крийди излязоха от студиото.

Поколебах се за момент, после усетих върху себе си любопитния поглед на техника, отидох до телефона и вдигнах слушалката.

Инстинктивно знаех вече кой се обажда. Оказах се прав.

— Здравей — каза Рима. — Наблюдавах изпълнението ти. Моите поздравления.

Усетих как челото ми се покри със студен пот.

Около мен сновяха много хора. Трябваше да внимавам какво говоря.

— Благодаря ти.

— Значи сега си богат.

— Сега не мога да говоря.

— Не искам такова нещо от теб. Ще те чакам във фойето на хотел Калоуей в десет часа. Ще направиш добре, ако дойдеш.

Чух я да затваря и бавно пузнах слушалката.

Извадих носната кърпичка и изтрих потното си лице. Съзнавах, че съм блед като смъртник и треперя.

— Да не ви прилоша, мистър Холидей?

— Не. Всичко е наред.

— Може би е от горещината от лампите. Изглеждате много зле.

— Ще изляза на чист въздух и ще ми мине.

— Желаете ли да ви съпроводя?

— Не, благодаря... Ще ми мине. От топлината е.

Излязох от студиото и се запътих надолу по стълбите, където ме чакаха Джак и Крийди.

[1] Патио (исп.) — задният двор на къщата. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

I

Не беше лесно да открия хотел Калоуей. Когато най-сетне се добрах до него, оказа се, че е от ония съмнителни и нечистоплътни заведения със стаи под наем за час, пръснати по цялото източно крайбрежие на реката, и които непрекъснато биваха затваряни от полицията, след което отново ги отваряха, вече с нови управители.

След като оставих Крийди в един ресторант, където трябваше да се срещне със жена си, и Джак в апартамента му, беше станало прекалено късно да се прибирам и после отново да пресичам целия град, за да се срещна с Рима в десет.

Така че се обадох на Сарита и казах, че трябва да отида до офиса, тъй като Крийди иска някои данни, които му трябваша за статията, която пишеше. Успокоих я, че ще хапнем по някой сандвич с него и не съм сигурен по кое време ще се прибера.

Влязох във фойето на хотел Калоуей няколко минути след десет.

На рецепцията стърчеше някакъв унил и белокопос негър. До вратата се кипреше прашна палма в потъмняла бронзова кофа. Заобикаляха я пет бамбукови стола, в които не личеше да беше сядано някога. И целият този мрачен декор беше потопен в атмосферата на мизерия.

Спрях и се огледах.

В един ъгъл, в единственото кожено кресло, беше седнала жена в износени дрехи. Гледаше ме втренчено, с висяща от щедро начервените ѝ устни цигара.

В първия момент не можах да я позная. Косата ѝ вече не беше сребърна: беше я боядисала керемиденочервена и подстригала късо в стил „уличник“. Черният ѝ костюм изживяваше последните си дни. Зелената ѝ риза беше груба и избеляла от многобройните пранета.

Закрачих бавно през фойето сподирян от погледа на стария негър и спрях пред нея. Вгледахме се един в друг.

Изминалите години бяха оставили тежък отпечатък върху нея. Лицето ѝ беше подпухнало, с една нездрава бледност. Изглеждаше по-възрастна за трийсетте си години. Щедро сложеният върху бузите ѝ руж можеше да заблуди може би само нея. Очите ѝ гледаха твърдо; безличните мътни очи на улиčníца; като камъни потапяни в синьо-черно мастило.

Бях потресен от вида ѝ. При разговора ни по телефона в съзнанието ми беше изплувал образа и такъв, какъвто си го спомнях от момента на раздялата ни. Тази жена тук за мен беше непозната, и въпреки това беше Рима. Дори червената ѝ коса и повехналостта ѝ не можеха да скрият самоличността ѝ.

Следях очите ѝ, които бързо обходиха костюма ми, чантата и обувките ми, и след това отново се върнаха на лицето ми.

— Здравей, Джеф — каза тя. — Отдавна не сме се виждали.

— Да отидем някъде, където можем да поговорим спокойно — предложих аз, като съзнавах че гласът ми звучи дрезгаво.

Тя повдигна веждите си.

— Не бих искала да ти създавам неприятности. Сега си голяма клечка. Ако твоите богати аверчета те зърнат с такава повлекана, могат да си направят някои прибързани заключения.

— Не можем да разговаряме тук. Да отидем до колата ми.

Тя поклати със съжаление глава.

— Тук ще разговаряме. Не се притеснявай от Джо. Глух е като пън. Ще ме почерпиш ли нещо?

— Поръчай си каквото искаш.

Тя се изправи, отиде до рецепцията и дрънна един звънец до негъра, който отскочи стреснато от нея и се начумери.

От една задна врата излезе някакъв едър и дебел италианец с мазна черна коса и няколкодневна четина. Беше с мръсна каубойска риза и още по-мръсни фланелени панталони.

— Бутилка скоч, две чаши и газирана вода, Тони, — каза Рима — и по-бързо.

Дебелакът я изгледа втренчено.

— Кой ще плаща?

Тя ме посочи с глава.

— Той.

Черните му кървясали очи ме обходиха отгоре до долу, после кимна и се върна обратно в задната стая.

Придърпах един от бамбуковите столове и го поставих така, че да съм близко до нея, когато се върне на стола си, и същевременно да наблюдавам входа към фоайето. Седнах.

Тя се върна обратно на стола си. Докато крачеше към мен, успях да зърна бримките ѝ в двата ѝ чорапа; обувките ѝ бяха на път да се разпаднат.

— Е, също като в доброто старо време, нали? — произнесе тя сядайки. — Само дете сега си женен. — Извади пакет цигари ѝ запали една, като издуха дима през ноздрите. — Добра кариера си направил. Като си помисля само, че всички тия години можеше да гниеш в пандела или да си наторил пръстта на затворническото гробище.

Дебелакът се върна с напитките. Платих му сметката, и след като ми хвърли още един любопитен поглед, се скри отново в задната стая.

Тя си наля с несигурна ръка щедра порция от уискито в чашата си, и после бутна бутилката към мен.

Не я докоснах. Гледах я как изгълта на един дъх уискито и после добави вода към остатъка.

— Нямах кой знае какво да разкажеш за себе си, нали? — каза тя като ме гледаше. — Как я караше всичките тия години? Сещаше ли се за мен?

— Мислех за теб — казах ѝ аз.

— Питаше ли се какво правя?

Не казах нищо.

— Пазиш ли още оная лента със записа ми?

Бях я изхвърлил далеч преди да се върна у дома; не исках нищо да ми напомня за нея.

— Загуби се някъде — казах аз с дървен глас.

— Така ли? Жалко. Беше хубав запис. — Тя отпи от чашата си. — Струваше маса пари. Надявах се да си я запазил, та да мога да я продам.

Нещата започваха да се изясняват. Зачаках.

Тя повдигна рамене.

— Загубил си я, но пък си направил много пари, така че няма да е голям проблем за теб да ми я платиш.

— Няма да ти платя нищо — казах аз.

Тя допи чашата и си наля пак.

— И така, сега си женен. Това е нещо ново за теб, нали? Мислех, че жените не те вълнуват.

— Да оставим това настрана, Рима. Не мисля, че този разговор има някакъв смисъл. Ти и аз живеем в два различни свята. Всеки от нас е имал своя шанс.

Тя пъкна ръката си под ризата и зачеса ребрата си. Отвратителният ѝ жест ме върна в миналото като с удар.

— Жена ти знае ли, че си убил човек? — запита ме тя, като ме гледаше право в очите.

— Не съм убивал човек — казах твърдо аз. — И остави жена ми на мира.

— Добре, добре, след като си толкова сигурен, че не си го направил, няма да имаш нищо напротив ако отида при ченгетата и им кажа, че ти си го убил.

— Виж, Рима, знаеш не по-зле от мен кой застреля пазача. Ще повярват на мен, а не на теб. Така че се откажи.

— Когато видях снимката ти в Лайф, как си се разположил в онзи офис, направо не повярвах на очите си — каза тя. — Едва успях да стигна за телевизионното ти изпълнение. И така, ще получиш шейсет хиляди долара. Това са страшно много пари. Колко ще ми заделиш от тях?

— И пет цента няма да ти заделя — казах аз. — Това да ти е ясно.

Тя се изсмя.

— О, ще ми заделиш. Ще ме обезщетиш за загубата на лентата. Мисля, че струва шейсет хиляди долара. А може и повече.

— Чу какво ти казах. Ако се опиташ да ме шантажираш, ще те предам на полицията.

Тя си допи чашата. Галеше стъклото и очите ѝ обхождаха лицето ми.

— Запазила съм пистолета, Джеф — каза тя. — Ченгетата в Лос Анджелис ти имат описанието в архивите си. Знаят, че мъжът когото търсят за убийство, е с прихлупен десен клепач и белег на челюстта. Всичко, което трябва да направя, е да отида в най-близкия полицейски участък и да им кажа че ти и аз сме ония, които търсят от толкова

дълго време. Като им връча и пистолета, смъртната ти присъда е осигурена. Без никакви проблеми.

— Не е съвсем така — казах аз. — Ти ще бъдеш обявена за съучастница в убийство дори и да повярват на показанията ти срещу мен. И на теб не ти мърда затвора! Не забравяй това!

Тя се облегна назад и се изсмя с кошмарен и ужасен смях.

— Нещастен дръвник! Да не мислиш, че ме е грижа дали ще отида в затвора? Погледни ме! Имам ли нещо да губя? Аз съм свършена! Нищо не ми остана от оная красота! И една нота не мога да изпея сега! Аз съм наркоманка, и дните ми минават да изкарам някой цент, за да се снабдя с поредната си доза. Пет пари не давам, че ще отида в затвора! Там ще съм по-добре от тук! — Тя внезапно се приведе напред, лицето и погрозня още повече, разкривено и безмилостно. — Но на теб не ти държи да зарежеш всичко и да се пъкнеш в дранголника! Имаш да губиш много, страшно много! Искаш да построиш моста, нали? Искаш да имаш нова къща, нали? Искаш да продължиш да спиш с прекрасната си съпруга, нали? Искаш да си запазиш общественото положение, нали? Ти имаш всичко, а аз нямам нищо. Ако не бъдеш умен, Джеф, ще отидем заедно в затвора. Повярвай ми. Не мисли, че блъфирам. Има ли нещо по-хубаво от парите? Трябват ми и ще ги имам. Ще ми ги дадеш или и двамата отиваме в затвора!

Гледах я, без да отделям очи от нея. В думите и имаше истина. Тя нямаше какво да губи. Беше стигнала дъното. Бях готов дори да ѝ повярвам, че щеше да се чувства по-добре в затвора.

Опитах се да я сплаша, макар и да знаех, че беше безполезно.

— Ще ти друснат най-малко десет години. Какво ще правиш без дрога десет години в килията?

Тя ми се изсмя в лицето.

— А ти какво ще правиш дващест години без прекрасната си съпруга? Не ме е грижа. Може и да ме излекуват. Как мислиш, че съм изкарала през всичките тия години? Как мислиш, че съм си набавяла всеки път дозата? Проституирах. Помисли си за това. Опитай се да си представиш прекрасната си съпруга как се чука всяка вечер с мъже. Ти не можеш да ме спланишиш с приказки за пандела, но аз мога! Там ще бъда в рая в сравнение с това което съм преживяла! Или ми плащай, или отиваме и двамата на топло!

Гледах порутеното ѝ обезформено лице и съзнавах, че няма къде да мърдам. Не можех да се измъкна от обвинението по убийство. Имаше някаква вероятност да отърва въжето, но със сигурност кокалите ми щяха да изгният там. Страхът ми се превърна в кипящ гняв. Бях постигнал толкова много и вече бях на върха! Бъдещето ми беше сигурно до момента в който ми се обади по телефона. Беше ме хванала в капан. Нямах никакъв изход. Сигурен бях, че е планирала да ме изцеди до шушка.

— Добре, добре — казах аз. — Ще ти дам пари. Пет хиляди долара. Повече не мога да намеря. Трябва да знаеш, че имаш дяволски късмет.

— О, не, Джеф. Имаме още сметки за уреждане с теб. Аз не съм забравила как се погаври веднъж с мен. — Тя допря длан до лицето си. — Никой кучи син не може да ме удари, без да си плати за това. Сега диктувам аз. Оная лента ще ти струва шейсет хиляди долара. Тая седмица ще ми дадеш десет хиляди. Още десет хиляди на първо число следващия месец и тридесет хиляди на по-следващия месец и останалите десет хиляди като последна вноска.

Кръвта нахлу в главата ми, но успях да се сдържа.

— Не!

Тя се изсмя.

— Няма да те насилвам, Джеф. Ще те оставя ти да избереш. Аз не блъфирам. Или плащаш, или отиваме в пандела. Такава ми е офертата. Решавай.

Замислих се. Не виждах изход. Не беше ми оставила никакъв.

Знаех добре, че няма да спре дотам. Свършеше ли шейсетте хилядарки, щеше да се върне за още. Единственото спасение от това непрекъснато изнудване беше нейната смърт. Внезапно проумях, че ако не искам да загубя щастието си, трябваше да я убия.

Мисълта за убийството не ме разтърси. За мен тя не беше човешко същество, а изродено, дегенерирало животно. Все едно да смачкаш някое насекомо.

Отворих си табакерата, извадих цигара и я запалих. Ръцете ми бяха абсолютно спокойни.

— Май ме хвана на тясно — казах. — Добре, ще ти дам десет хиляди долара. Утре ще ги имаш. Предлагам ти да се срещнем до хотела утре по същото време и да ти ги дам.

Тя ми се усмихна с усмивка, от която сърцето ми се вледени.

— Знам какво си замислил, Джеф. Не можеш да ме изненадаш. Имах достатъчно време да си блъскам главата, докато ти си гъбясвал от пари. Поставих се на твое място. Запитах се как щях да реагирам, ако се бях озовала в твоето положение? — Тя пусна колелце дим и после продължи. — Щях да се опитам да намеря изход. Нямах да мине много време, докато разбера че той е само един. — Тя се приведе напред и се втрени в мен. — И на теб ти е дошло същото на ума, нали? Единственият ти изход е да бъда мъртва, и ти вече замисляш убийството ми, нали, Джеф?

Седях неподвижно и я гледах втречено. Кръвта ми се бе оттеглила от лицето и почувствувах тялото си омекнало и студено.

— И за това съм се погрижила — продължи тя и отвори парцаливата си чанта. Извади парче хартия и ми го запрати в скута. — Ще изпращаш чековете на този адрес. Това е адресът на банката Пасифик и Юнион в Лос Анджелис. Това не е моята банка, но аз съм се разбрала с тях да препращат сметките ми на друго място, което няма начин да научиш. Не поемам никакви рискове с теб. По никакъв начин не можеш да научиш коя е моята банка или къде живея. Така че не си въобразявай, че ще ме убиеш, Джеф, защото повече няма да ме видиш.

Струваше ми огромни усилия да не протегна ръцете си и да я сграбча за гушата, като ѝ прекърша гръкляна.

— Изглежда си помислила за всичко, нали така? — казах аз.

— Така — каза тя. — А сега ми дай портфейла си. Имам нужда от пари. Веднага.

— Можеш да вървиш по дяволите, — казах аз.

Тя ми се усмихна.

— Помниш ли тогава, когато ми издърпа портмонето и ми взе всичките пари, които имах? Дай ми портфейла си, Джеф, или ще се поразходим до най-близкия участък.

Взирахме се злобно един в друг продължително време. Накрая извадих портфейла си и го хвърлих в скута и.

Сутринта бях ходил до банката и имах двеста долара в него. Тя ги извади и после го хвърли върху масата.

Стана, напъха парите в чантата си, пресече фоайето, отиде до рецепцията и разклати звънеца.

Дебелият италианец се показа от вътрешната стая и тя му каза нещо, което не успях да чуя. Даде му пари. Той и се ухили, кимна, и отново се прибра в стаята.

Тя се върна при мен.

— Аз си тръгвам. Няма да ме видиш повече, освен ако не се опиташ да ми изиграеш някой мръсен номер. Тази седмица ще изпратиш чека за десет хиляди долара в банката в Лос Анджелис. На първо число идния месец ще ми изпратиш следващия чек за десет хиляди. Следващия месец чека за тридесет хиляди. А на по-другия месец — останалия чек за десет хиляди. Ясно ли е?

— Да — казах аз, като си мислех че трябва да я проследя на всяка цена. Бях сигурен че ако не успея да го сторя сега, нямаше да мога да я открия никога повече. — Но не си въобразявай, че ще бъде толкова лесно, колкото си мислиш.

— Няма ли да бъде?

Дебелият италианец, последван от двама съмнителни типове със широки рамене, се запъти към входа на хотела, където тримата застанаха така, че да не може да мине човек.

Исправих се на крака.

— Помолих момчетата да ти правят компания, докато изчезна — обясни Рима. — На твое място не бих се заяждала с тях. Кибритлии са.

Двамата мъже бяха едри и яки. Единият беше рус, с кожено яке и кожени кръпки на коленете си. Другият имаше характерното лице на бивш боксьор, покрито цялото с белези. Носеше мръсна бяла риза с навити до лактите ръкави и дънки.

— Сбогом — каза Рима. — Не забравяй нашата малка уговорка или ще се срещнем отново на друго място, което няма да ти хареса.

Тя повдигна един разбричкан куфар, който беше стоял скрит през цялото време зад креслото ѝ, и закрачи през фоайето.

Останах неподвижен.

Тримата мъже ме гледаха, също неподвижни.

Рима излезе от хотела и видях как забърза по стъпалата и се стопи в мрака.

След малко русият юначага каза:

— Да пообработим ли тая круша тука, Батлър? Да се поразкършим малко, а?

Другият изсумтя през счупения си нос.

— Че защо не? Не съм тренирал от седмици.

Дебелият италианец се обади остро:

— Да не сте посмели! Ще стои тук пет минути, и после си тръгва. Никой да не го докосва!

Русият се изплю на пода.

— Окей, ти се шефът.

Стояхме така, докато изтекат минутите. Надхвърлиха доста повече обявените пет, когато дебелакът се обади:

— Хайде, да си продължим играта.

Тримата се затъртриха обратно в стаята и ме оставиха със стария негър.

Той ме гледаше, почесвайки се по тила си с голямата си черна ръка.

— Цяло чудо е, че се отървахте, мистър — каза той. — Тия момчета са много лоши.

Излязох в нощта и се качих в колата си.

II

Докато карах към къщи, умът ми работеше трескаво.

Не изглеждаше да има изход от капана. Беше невъзможно да се добера до Рима. Щеше да продължава да ме изнудва необезпокоявано и в пълна безопасност. Щеше да ми измъкне цялата печалба от построяването на моста и нямаше да спре дотам. Бях сигурен, че ще ме изнудва до края на дните ми.

Внезапно разбрах, че къщата на Теръл се превръща в недостижим мираж. Но как щях да обясня всичко това на Сарита?

От тая мисъл гръбнакът ми се вцепени. Намалих и спрях до бордюра.

Не можех да преглътна тая гавра и гореща вълна от гняв ме обзе. Бях длъжен да намеря изход.

Няколко минути стоях и се вирах през стъклото в движещите се автомобили, като се опитвах да отпусна натегнатите ми до скъсване нерви. Накрая се овладях и вече можех да мисля по-спокойно.

Рима ми беше дала адреса на банка в Лос Анджелис. Означаваше ли това, че напуска Холанд Сити и отива в Лос Анджелис или беше

просто номер за да ме заблуди?

Трябваше да я открия на всяка цена. Това беше единственият ми шанс за спасение. Трябваше да я открия и да ѝ запуша устата.

Потеглих и подкарах бързо към хотел Риц-Пласа, който се намираше през две улици. Паркирах колата и влязох вътре, като се насочих към бюрото за пътуване.

Дежурното момиче ме дари със сияйната си усмивка.

— Слушам ви, сър?

— Има ли тази вечер полет до Лос Анджелис?

— Не, сър. Най-близкият полет е в десет и двадесет и пет утре сутринта.

— А влак?

Тя взе разписанието, прелисти го бързо и кимна.

— Има влак в единайсет и четиридесет. Ако побързате, можете да го хванете.

Благодарих ѝ и се върнах при колата.

Подкарах бързо до гарата, паркирах и отидох при бюрото за информация. Беше станало единайсет и трийсет. Казаха ми, че влакът за Лос Анджелис тръгва от трета платформа.

Като се озъртах и придвижвах с внимание се добрах до платформата. Сгуших се до един щанд за вестници близо до входа. Вратите бяха още затворени. Една група от хора чакаше. Нямаше и следа от Рима. Гушех се в сянката докато отвориха вратите. След десет минути влакът се изниза. Бях сигурен, че Рима не е вътре.

Върнах се обратно при колата. Беше изстрел слепешката, който не успя да попадне в целта. На сутринта нямаше смисъл да се опитвам отново. Не можех да покрия едновременно летището и гарата. Така или иначе, вероятността да ми е дала адреса на банката, за да ме отклони от следите си, беше по-голяма. Можеше да се скрие където си поиска. Чековете ми щяха да отиват до банката в Лос Анджелис и оттам можеха да ги препрачат до който и да е град в страната. На практика беше невъзможно да я открия.

Влязох в колата и подкарах към къщи. На излизане от асансьора погледнах часовника си. Преди пет минути беше настъпила полунощ. Ако имах късмет, можех да заваря Сарита в леглото. Бях в такова мрачно настроение, че не можех да разговарям с нея в този момент.

Но късметът и тук ми беше изневерил. Разбрах още като отключих вратата и видях, че всекидневната свети.

— Джеф?

Тя дойде при мен докато си свалях палтото.

— Здравей, скъпа — казах. — Мислех, че вече спиш.

— Чаках те. Мислех, че повече няма да се върнеш. — Интонацията ѝ ме накара да я изгледам остро. Видях, че беше много развълнувана от нещо. — Искаш ли нещо да хапнеш?

От мисълта за ядене ми се повдигна, въпреки че не бях вечерял.

— Благодаря ти, вечерял съм. Какво има?

Тя обвини ръката ми с нейната и ме поведе към всекидневната.

— Преди два часа ми се обади мистър Теръл. Иска веднага да му кажем решението си. Получил е предложение за къщата си. Дават му десет хиляди долара повече. Беше много мил и ми каза, че много иска ние да я получим и продължава да ни я предлага на уговорената цена, но желае да му дадем отговор веднага.

Отместих се от нея и седнах.

Това ме довърши. Не се бях съвзел още от първия удар, и последва вторият, още по-силен.

— Той каза, че ми дава една седмица за размисъл, — казах аз, като си извадих табакерата и запалих цигара.

— Да, скъпи, знам, че ти даде, но това предложение са му го направили само преди няколко часа — каза Сарита, сядайки срещу мен. — Не можем да искаме от него да загуби десет хиляди долара само заради някакви си два дни. Пък и защо да го караме да чака? Нали така или иначе ще я купим? Не можем да намерим нищо по-добро от нея.

— Не — казах аз, без да я гледам — нямам намерение да я купувам, Сарита. Обмислях доста време нещата. Къщата е нещо, което се прави за цял живот. Аз не възнамерявам да се местя оттук. Мястото на Теръл е, разбира се, хубаво, но аз мисля, че най-доброто нещо, което можем да направим, е да изчакаме някъде около година, и да си построим сами. Сигурен съм, че дотогава ще събера още пари. Ще можем да си позволим дори нещо по-добро от бунгалото на Теръл. По-добре е да си построим. Веднага щом приключа с моста, ще направя един проект. Можем да го направим заедно. Ще имаме точно онова, което си поискаме.

Видях как се напрегна, разочарована.

— Но, Джеф, скъпи, на тая цена бунгалото е чиста печалба. Вместо да стоим цяла година в тоя мрачен апартамент, можем да се преместим във вилата, да си построим без да бързаме къщата и после да продадем вилата с печалба.

— Разбирам — казах аз, като с последни усилия сдържах нервите си. — Но аз предпочитам да изчакам. По-добре да забравим за вилата.

— Моля те, Джеф. — Думите ѝ ми причиниха страшна болка и направо полудях, като видях колко дълбоко беше засегната. — Онова място много ми харесва. Моля те, промени решението си. Ако я купим, няма да плащаме повече наем за апартамента. Ще го икономисаме. Така влагаш разумно парите си, а и аз не искам да стоя тук още една година.

— Съжалявам, — казах аз — но няма да купя мястото на Теръл. Хайде да оставим темата, моля те. Уморен съм и ми се спи.

— Но, Джеф, не можеш да го зарежеш просто така. Това е важно и за двама ни. Парите ги имаме. Беше съгласен с мен, че е точно това, от което се нуждаем. Не можем повече да живеем тук. Ще имаш нужда от повече развлечения. Не можем да каним хора в тая дупка. Мъж с твоето положение трябва да има хубава къща.

— Хайде да приключваме, Сарита. Знам какво правя.

Тя ме гледа втренчено известно време и после каза:

— Добре, щом считаш, че така е по-добре и за двама ни... Наистина ли искаш да останем тук?

— Докато си построим.

— Тогава може би ще ми позволиш поне да сменя мебелите. Да се опитаме да му придадем по-добър вид.

— И за това ще поговорим, но по-късно. — Изправих се. — Хайде да си лягаме. Виж кое време е: минава един часа.

— Мистър Теръл ще чака да му се обадим, Джеф. Искане да знае отговора ни още тази нощ.

Бях бесен от безсилието, в което бях изпаднал. Бях започнал вече да се събличам, когато чух Сарита да говори по телефона.

Тя се върна в спалнята, докато аз бях под душа. Сложих си пижамата и отидох при нея. Легнах в леглото и запалих цигара.

Тя отиде в банята и затвори вратата. Това се случваше за пръв път, откакто бяхме женени. Никога досега не беше затваряла вратата, докато се приготвяше за лягане, и значението на това не се изплъзна от съзнанието ми.

Изведнъж ми се прииска да разбера с колко точно пари разполагам в банката. Станах от леглото, отидох във всекидневната и извадих банковата си книжка. Едно бързо пресмятане ми показва, че имам малко под две хиляди долара в брой и осем хиляди в облигации. Щях да начена възнаграждението си за построяването на моста едва след осем дни.

Бяхме започнали да харчим доста усилено, откакто получих контракта за моста. Имаше да се купуват дрехи. Бях подарил на Сарита диамантена брошка. Трябваше да купя нови гуми за колата. Налагаше ми се да се разделя с облигациите за Рима. Това ме оставяше с по-малко от две хиляди долара и купчина неплатени сметки.

Върнах се в спалнята.

Сарита вече си беше легнала с гръб към мен.

Легнах си и угасих светлината.

— Лека нощ, скъпа — казах аз.

— Лека нощ.

Гласът ѝ беше равен и безразличен.

— Съжалявам, Сарита. Повярвай ми, много съжалявам, но трябва да разбереш, че си имам основания — казах аз. — Няма да съжаляваш. Не се разочаровай толкова.

— Не искам да го обсъждам повече. Лека нощ.

Настъпи мълчание.

Лежах и се взирах в мрака. Не се чувствавах добре. След малко умът ми превключи на това, което ме очакваше в най-близко време. Ако исках да спася съвместното ни бъдеще, трябваше да намеря изход от тая мръсотия.

Имах да свърша три неща: да намеря Рима, да намеря пистолета и да се отърва от него, и да и запуша гърлото.

Но как да я намеря?

Сутринта трябваше да изпратя чек за десет хиляди долара на банката в Лос Анджелис. Доколкото виждах, единствената възможност да я проследя беше да се опитам да разузная в банката. Малко

вероятно беше да ми дадат адреса и, но може би имаше някакъв начин да ги излъжа?

Размишлявах известно време на тази тема, но накрая стигнах до извода, че нямаше смисъл. Някъде в банката се съхраняваше регистриран адреса на другата банка на Рима и писмените и инструкции за прехвърлянето на постъпилите суми. Трябваше да има някаква, макар и минимална възможност, да се добера до тия данни.

Как можеше човек да се добере до дадена информация в банка, която беше недостъпна през нощта? Това лежеше извън пределите на моите възможности. Само професионален касоразбивач можеше да се вмъкне в банката през нощта, като залавянето му беше почти в кърпа вързано.

След като си блъсках известно време главата, стигнах до извода, че решение е възможно да се намери само след като се запозная с банката. Това означаваше да пътувам до Лос Анджелис.

Спомних си всичките неотложни задачи за утрешния ден и проклет Рима. Нямах друг избор, работата ми трябваше да почака. Трябваше да действувам веднага, ако исках да я открия.

Налагаше се да хвана самолета в десет и половина сутринта. Джак щеше да се погрижи за неотложните ангажименти. Нямах представа как ще реагира на думите ми, но трябваше да ги приеме. Имаше малка вероятност Рима да пътува за Лос Анджелис и още по-малката вероятност да е със същия самолет.

Трябваше да се разделя с първите десет хиляди долара. Това щеше да ми осигури три седмици свободно време, преди да й платя втората сума. В рамките на тия двайсетина дни бях длъжен да я намеря и да й запуша устата.

ГЛАВА ТРЕТА

I

Стигнах в офиса преди осем в много мрачно настроение.

По време на закуската Сарита се беше държала спокойно. Разменихме само няколко думи. Никой не спомена бунгалото на Теръл, но то висеше във въздуха между нас подобно на десетфутова ограда.

Прилоша ми само като видях огромната купчина необработена кореспонденция. Пътуването ми до Лос Анджелис означаваше да стоваря непосилно бреме върху плещите на Джак. Беше претрупан с работа на строителната площадка. Днес имаше куп срещи с нашите доставчици.

Не вдигнах главата си от масата в продължение на един час, като поизчистих някои от най-належащите неща, и изведнъж вратата се отвори с трясък и в стаята влетя Джак.

— Здравей, Джеф — каза ми той, като седна на бюрото си. — Осигурих четири булдозера. Веднага започват да разчистват мястото. Вече съм ги задействувал, и сега отивам да видя Купър за бетонобъркачките. Има ли някаква нова поща?

— Още не — поколебах се, и след малко ударих направо. — Виж, Джак, искам да взема два почивни дни.

Той се беше заровил в бумагите си на бюрото и нещо мърмореше под носа си. В първия момент не изглежда да чу въпроса ми, и изведнъж рязко се изправи.

— Какво каза?

Облегнах се назад и се опитах да си придам безгрижен вид.

— Трябват ми два дни. Искам да държиш крепостта, докато се върна.

Той ме изгледа така, сякаш бях полудял.

— Хей! Почакай! Не можеш да направиш това! Не можеш да вземеш почивка в този момент! Какво ти става! Не виждаш ли че пред вратата чакат за среща Коуби, Макс Стоун, Кромби и Казънс?

Изчисленията за стоманата ми трябва още днес! Без теб всичко се проваля!

— Съжалявам, но не мога. Това е моя лична работа, която не търпи отлагане.

Жизнерадостното му лице изведнъж се втвърди и стана яркочервено.

— Пет пари не давам за неотложните ти работи! Строим мост и имаме срок за предаване! Да вървят по дяволите всичките ти дивотии! Оставаш тук и ще си вършиш работата точно както и аз си върша моята!

— Не мога, Джак.

Той прекара ръка през плешивеещата си глава, като не отделяше поглед от мен. Аленият цвят бавно избледня и в разтревожените му очи се вмъкна лукаво и хитро изражение.

— Добре, какво има?

— Лични неприятности — произнесох аз с дървен глас, като избягвах погледа му. — Много е важно, за мен и Сарита.

Той помести някакви документи по бюрото си с навъсено лице и после каза:

— Съжалявам, че избухнах. Боли ме, че имаш такива неприятности. Хайде да говорим направо, Джак. Ти и аз сме партньори. Вложили сме парите си в тая фирма и сме вътре до гушата. Сполучихме да грабнем най-хубавия контракт в града. Ако се провалим, с нас е свършено. Не си прави никакви илюзии за това. Не знам в какво си се оплел, но искам да ти напомня, че от тази работа зависи бъдещето ни — и моето, и твоето. Ако провалим ангажиментите си с тези хора, означава да загубим пет работни дни. Да ти е ясно това. Помисли си само какво ще стане, ако на Матисън му хрумне да ти се обади по телефона и открие, че не си на бюрото. Правя го на въпрос, Джеф, защото никой от нас няма право да вдига главата си от работата най-малко още два месеца. — Той повдигна рамене. — Е, аз казах каквото имах да казвам. Ти решаваеш какво да правиш. Ако вземеш сега почивка, това означава мостът да бъде готов пет дни след срока, което е равносилно на провал, след който никога повече няма да видим поръчка като тази. Знам това, и каквото и да кажеш, няма да промени този факт.

Знаех, че беше прав. Усетих как ме прониза един убийствен импулс, като проумях, че Рима беше разчитала точно на това, беше разчитала, че аз ще бъда прикован към града, така че тя да има време да се укрие на безопасно място и с увереността, че не ще я открия никога.

Поколебах се за момент, и после вдигнах ръце. Бях длъжен преди всичко да помисля за Джак и за моста, даже и това да означаваше да пожертвам себе си. Налагаше се да изчакам. Това щеше да усложни още повече търсенето на Рима и означаваше да се разделя с още десет хиляди долара, но нямах друга алтернатива.

— Прости ми — казах аз. — Съжалявам, че започнах всичко това.

— По дяволите, Джеф! Трябва да останеш тук, иначе сме загубени. Сега, след като се разбрахме, ще ми кажеш ли каква е работата? Не можем един без друг. Не съм толкова сляп, та да не видя, че се е случило нещо много лошо. Трябва да споделяме всичко, особено лошото. Какво е то?

Малко остана да му кажа, но спрях навреме.

Единственият ми изход беше да открия Рима и да я накарам да замълчи. Нямах право да набърквам и Джак в тая работа. Това си беше чисто мой проблем. Иначе щях да го направя съучастник в убийство.

— Това си е изключително мой личен проблем — казах, като избягвах да го гледам в очите. — Благодаря ти много за предложената помощ.

— Както искаш, — каза той, но личеше, че беше наранен и разтревожен. — Няма да те насилвам. Искам само да ти кажа, че ако ти трябва нещо, каквото и да е то — пари или нещо друго — аз съм насреща. Аз съм твой съдружник. Твоите тревоги са и мои тревоги. Ясно ли е?

— Благодаря ти, Джак.

Погледнахме се един друг, леко смутени, и после той се изправи и започна да събира бумагите си.

— Е, трябва да тръгвам. Вече ме чакат двама души.

След като той излезе, извадих чековата си книжка и написах чек за десет хиляди долара които да бъдат изплатени в полза на Рима Маршал. Пъхнах чека в един плик, адресирах го до банката в Лос

Анджелис и го поставих най-отгоре върху изходящата ми поща. После телефонирах в моята банка и им казах да продадат облигациите ми.

Бях хванат натясно, но не бях изгубил решимостта си да намеря Рима, по възможност преди да се разделя с още повече пари. Ако забиех глава в работата и работех на практика без почивка, можех да си извоювам няколко дни глътка въздух. Имах пред себе си три седмици да изчистя всички писмени въпроси, и да изпреваря колкото мога графика, за да успея да се измъкна за няколко дни: три седмици преди втората вноска.

Залових се за работа.

Съмнявам се дали някой някога да е блъскал така, както блъсках аз през следващите две седмици. Работех като луд.

Сядах на бюрото в пет и половина сутринта и не ставах от него, докато не минеше полунощ. През цялото това време едва ли размених и една дужина думи със Сарита. Сутрин я оставях унесена в сън в леглото и вечер я заварвах унасяща се в сън пак в леглото. Докарах буквално до полудна доставчиците ни. Превърнах бедната Клара в изсъхнал робот с потънали очи. Толкова напреднах с работата си, че Джак започна да изостава.

— За бога, Джеф! — експлодира той на дванайсетия ден. — Никой не ни е сложил вилата на врата да свършваме дяволския му мост идната седмица! Задръж малко топката! Ще извадиш душите на момчетата!

— И ще им ги извадя! — заявих аз. — Изчистил съм абсолютно всичко от моя страна, и излизам в три дни отпуск от утре. Докато се върна, трябва да си ме настигнал. Да имаш нещо против?

Джак вдигна ръце.

— Тъкмо щях да ти го предложа! Сериозно, Джак, не съм виждал досега никой да работи като теб през тия две седмици. заслужи си напълно трите дни. Окей, върви където искаш, но искам да знаеш само едно нещо: ако си загазил много дълбоко, което е очевидно, то искам да го споделиш с мен.

— Ще се оправя и сам — казах аз. — Все пак ти благодаря.

За първи път се прибрах около единайсет часа, което беше относително рано, като се има предвид обичайното ми време на прибиране през последните две седмици. Сарита тъкмо се приготвяше да си ляга когато влязох.

Бяхме приключили въпроса с вилата на Теръл и отношенията ни отново бяха малко или много предишните: може би не съвсем, но значително по-добре. Знаех, че беше следила с тревога режима ми на работа в последно време.

Чувствах се на ръба на изтощението, но мисълта за предстоящия лов на Рима ме крепеше на крака.

— Утре рано сутринта заминавам за Ню Йорк — казах. — Имам да уреждам маса неща и няма да ме има три или четири дни. Искам да взема цял куп материали по занижени цени, а това може да се уреди само в Ню Йорк.

Тя ме приближи и обви ръцете си около мен.

— Направо се съсипваш, Джеф. Наистина ли трябва да се блъскаш толкова?

Тя ме погледна в лицето с разтревожени очи.

— Няма страшно. Не беше много леко, но трябваше да изчистя бюрото си, преди да отлетя за Ню Йорк.

— Мога ли да дойда с теб, мили? Не съм ходила в Ню Йорк от години. Много го обичам. Можем да се срещнем като приключиш със служебните си срещи, а докато си зает, аз бих могла да пообиколя по магазините.

Не знам защо не се бях досетил, че тя ще направи най-простото нещо — да поиска да ме придружи. Един дълъг и болезнен момент не откъснах очи от нея, в невъзможност да измисля нещо, каквото и да е, стига само да я разубеди да не идва с мен. Думи не намерих, но може би погледът ми и каза всичко, защото възбудата в очите ѝ изчезна и тя помръкна.

— Съжалявам — каза тя и се извърна, като започна да разстила завивките. — Разбира се, не съм ти нужна да ти се пречкам из краката. Просто не се досетих. Съжалявам, че го споменах.

Поех си бавно и дълбоко въздух. Ненавиждах се затова, че я бях довел до такова състояние. Ненавиждах се, защото знаех, че съм я наранил дълбоко.

— Случаят е такъв, Сарита, че ще съм зает денонощно. И аз съжалявам много, но мисля, че ще е по-добре ако останеш в къщи този път. Следващият път ще е по-различно.

— Да. — Тя прекоси стаята. — Е, мисля че е по-добре да си лягаме.

Едва след като угасих светлината и се настанихме в отделните си легла, тя се обади в мрака:

— Джеф, какво ще правим с нашите пари?

Ако не успееш да намеря Рима и да я убия, щях да ѝ ги дам до последния цент, но това не го казах на Сарита.

— Ще си построим наша собствена къща — казах, но без особено убеждение в гласа. — Ще се повеселим славно, само да приключим с тая лудница около моста.

— Джак си е купил Тандърбърд, — каза Сарита. — Платил е дванайсет хиляди долара за ново обзавеждане и мебелиране на апартамента. А какво сме направили ние с нашия дял от парите?

— Не обръщай внимание на Джак. Той е ерген и не се притеснява особено за бъдещето си. Аз трябва да съм сигурен, че ти си осигурена, каквото и да се случи с мен.

— Означава ли това, че трябва да чакам докато умреш или да остареем преди да похарчим и цент?

— Виж какво... — Раздразненият ми глас дори и на мен прозвуча грубо. — Ще похарчим парите...

— Извинявай. Само питах. Просто ми изглежда странно че заработваш шейсет хиляди долара, и въпреки това продължаваме да живеем по същия начин, носим едни и същи дрехи, не ходим никъде, не правим нищо, и аз дори не мога да те придружа до Ню Йорк. Сигурно съм глупава, но не мога да проумея защо ще се съсипваш заради мен денонощно, и никой от двамата ни да не може да се поразсее.

В главата ми нахлу гореща кръв. Това вече беше прекалено за и тъй обтегнатите ми нерви.

— За бога, Сарита! — изревах аз. — Стига вече! Опитвам се да построя мост! Дори и не съм получил парите още! Ще ги похарчим след като ги взема!

Последва пауза и тя изрече със студен и сподавен глас:

— Съжалявам много. Не исках да те ядосам.

Настана мъртва тишина, продължаваща до безконечност. Всеки от нас знаеше, че другият е буден, не може да заспи, разтревожен и дълбоко наранен.

Сенчестият призрак на Рима се беше изправил между нашите легла, и ни отблъскваше един от друг, застрашаваше нашето щастие.

Бях длъжен да я открия.

Бях длъжен да се отърва от нея.

II

Самолетът ми кацна на летището на Лос Анджелис малко след един часа и аз взех такси до банката Пасифик и Юнион.

През всеки свободен момент, а те съвсем не бяха много, които бях имал през последните две седмици, си бях блъскал главата как да измъкна адреса на другата банка на Рима. Бях сигурен, че Пасифик и Юнион го имаха в регистрите си, и първият ми ход беше да се опитам да разбера как и къде го съхраняват.

С облекчение видях, докато плащах на таксито, че банката беше крупна. Имах страхове да не би да се окаже някакъв малък филиал само с няколко служители, които да ме запомнят. Но тази се помещаваше в голяма сграда с униформен портиер на вратата, и непрекъснат поток от клиенти в двете посоки.

Влязох в голямата зала. От двете страни имаше решетки, зад които стояха банковите касиери. На всяко гише имаше малка опашка от клиенти. Около и зад гишетата имаше просторен проход където чиновниците работеха със сметачни машини. В далечния край на залата видях стъклените кабините за банковите служители.

Приближих се до една от решетките и се наредих на късата опашка. Мърморейки оправдания се пресегнах и взех една празна бланка от гишето. Извадих от портфейла си десет пет доларови банкноти. След няколко минути пред мен беше останал само един клиент и аз вече имах достъп до щанда. Написах с едри печатни букви в горната част на бланката RITA MARSCHAL, а в долната част на бланката добавих: внасяни от JOHN HAMILTON.

Мъжът пред мен си тръгна и аз бутнах десетте петдоларови банкноти и надписаната бланка под решетката.

Касиерът взе бланката, вдигна гумения печат, и застина намръщен. Вдигна поглед към мен.

Бях се облегал небрежно на щанда, с поглед встрани от него. Лицето ми беше безизразно.

— Не мисля, че това е правилно, сър — каза ми той.

Извърнах се и го погледнах.

— Какво искате да кажете?

Той се поколеба, погледна още веднъж бланката, и каза:

— Ако обичате, почакайте за момент...

Вървеше така, както се бях надявал, че ще стане. Взе бланката и като се дръпна от гишето, забърза покрай дългия щанд към стълбите, които водеха към галерията. Дръпнах се назад, за да мога да го наблюдавам. Той изкачи стълбите и продължи по прохода към мястото, където пред една голяма машина седеше едно момиче. Заговори я. Тя се завъртя на стола и се обърна към една голяма карта, повесена на стената. Наблюдавах я как движи пръста си по нещо което наподобяваше списък с имена, после се обърна към машината, натисна няколко бутона, и след малко протегна ръката си напред и даде на чиновника един фиш.

Сърцето ми задумка лудо.

Разбрах, че тя управляваше автоматична машина за намиране и попълване на фишове, която доставяше фиша, съдържащ данните на всеки клиент, чрез определена комбинация от клавиши: всеки клиент или клиентка имаха индивидуален номер.

След като комбинацията бъдеше набрана, машината изстрелваше фиша по един улей пред оператора.

Наблюдавах как чиновникът го изучава и след това моята бланка. Той върна фиша на момичето и забърза обратно към мен.

— Има някаква грешка, сър — каза той. — Нямаме сметка с такава име. Сигурен ли сте, че това е името?

Повдигнах нетърпеливо рамене.

— Не мога да се закълна. Това е просто един дълг от игра на бридж. Играх срещу мис Маршал и загубих. Не си носех чековата книжка и обещах да платя дълга си към нея в тази банка. Разбирам, че тя не държи пари при вас, но вие се грижите за всички пари които биват внасяни.

Той ме изгледа.

— Това е вярно, сър, но ако това е клиентката, с която работим, а нейното име не е MARSCHAL. Не може да бъде RITA MARSHALL. Няма ли едно „С“ и две „L“?

— Не мога да гарантирам — казах аз. — Може би е по-добре да проверя. — И добавих след добре премерен размисъл. — За нещастие не знам адреса ѝ. Може би вие можете да ми го дадете?

Той го пое без даже да мигне.

— Ако напишете писмо до банката, сър, ние бихме били щастливи да го предадем по-нататък.

Беше ми пределно ясно, че ще ми отговори по този начин, и въпреки това изпитах разочарование.

— Ще го направя. Благодаря ви.

— Няма защо, сър.

Кимнах му, прибрах парите обратно в портфейла ми и излязох.

Първият етап беше минал успешно. Сега вече знаех къде съхраняват фишовете. Оставаше да се добера до този на Рима.

Едно такси ме закара до скромен и спокоен хотел. Регистрирах се, и веднага щом стигнах в стаята си, се обадох по телефона на банката. Помолих да ме свържат с управителя.

Когато се обади, аз се представих като Едуард Мастърс и го помолих да ме приеме на следващия ден, ако беше възможно, около десет сутринта. Казах че имам делово предложение, което искам да обсъдя с него.

Уговорихме се за десет и петнадесет.

Подлудявах при мисълта, че съм обречен на бездействие до следващата сутрин, но това беше нещо, което не можех да форсирам. Не забравях, че преди тринайсет години полицията в Лос Анджелис беше издирвала мъж с прихлупен клепач и белег на челюстта. Нищо чудно някой усърден ветеран да ме разпознаеше и сега, след толкова години, така че прекарах остатъка от деня във фойето на хотела и си легнах рано.

На следната сутрин пристигнах в банката точно на минутата.

Веднага ме въведоха в офиса на управителя.

Управителят разтърси сърдечно ръката ми. Беше възрастен и пълен мъж с благ характер. Докато ме ръкуваше, успя да ме убеди, че е много зает и че предпочита направо да минем на въпроса без излишни преамбюли.

Казах му, че представлявам строителна компания. Казах му още, че главната ни кантора е в Ню Йорк и че планираме да открием филиал в Лос Анджелис. Предпочели сме Пасифик и Юнион, и му дадох да разбере, че сме достатъчно крупна фирма. Поисках съвета му за получаване на помещения. Осведомих го, че ще са ни нужни доста стаи, тъй като имаме десет административни служители и повече от

двеста души работен персонал. Уверих се, че това наистина го впечатли. Даде ми името на един посредник по продажба на недвижими имоти, който можел да ме уреди. Казах му, че имаме планове да прехвърлим около два милиона долара от нашата банка в Ню Йорк като за начало. Това също произведе голямо впечатление.

Ще бъде щастлив да направи всичко, което е по силите му, каза ми той. Трябвало само да се обадя и банката щяла да бъде изцяло на наше разположение.

— Няма да има никакви проблеми — казах аз. И след малка пауза продължих. — Има само едно нещо още, което би ме заинтересувало. Виждам, че имате едно съвсем ново офис оборудване. Това е нещо, с което бих искал да обзаведем и нашето седалище. Към коя фирма трябва да се обърна?

— Чандлър и Карингтън са най-добрите — каза той. — Те произвеждат всичкото офис оборудване, от което ще се нуждаете.

— В известен смисъл нашият бизнес е много сходен с вашия — произнесох аз, придвижвайки се внимателно към съдбоносната тема, и заради която разигравах цялата тая комедия. — Имаме клиенти откъде ли не. Трябва да поддържаме непрекъснатата връзка с тях. Нуждаем се от една стройна регистрация на информацията ни за тях. Виждам, че имате машина за автоматично каталогизиране. Интересува ме как работи и дали сте доволни от нея.

Имах късмет. Изглеждаше, че машината е обект на особена гордост от негова страна.

— Повече от доволни сме. Признавам, че е малко скъпичка, но ще се изплати със сигурност много скоро.

— Успях само да я зърна отдалеч на влизане — казах аз. — Наистина ли сте доволни от нея?

— Вижте, мистър Мастърс, ако действително се интересувате, ще бъда щастлив да ви я демонстрирам. Работи безупречно. Бихте ли искали да я видите по-отблизо?

Принудих гласа си да прозвучи небрежно.

— Не бих искал да ви създавам безпокойства...

— Та това не е безпокойство, а истинско удоволствие за нас! — възкликна управителят и натисна един бутон върху бюрото си. — Ще извикам мистър Флеминг да ви я покаже.

— Веднага щом осигурим необходимите помещения, ще ви се обадя — казах аз. — Задължен съм ви много за помощта.

Извиканият служител се появи на вратата: усърдно младо момче, пълно със желание да бъде полезен.

— Флеминг, това е мистър Мастърс. Има намерение да открие банкова сметка при нас. Мистър Мастърс се интересува от нашата машина за автоматична каталогизиране. Ще бъдете ли в състояние да му я демонстрирате как работи?

— Разбира се, сър. — Момчето ми се поклони. — За мен ще бъде удоволствие.

Изправих се. Имах усещането, че коленете ми са гумени. Знаех, че ми оставаше още съвсем малко до крайния успех. Стиснахме си ръцете с управителя, още веднъж му благодарих за помощта, и последвах Флеминг по стълбите към машината.

Стигнахме и застанахме до нея.

Момичето, което седеше пред нея, се извърна на стола си и ни погледна въпросително.

Флеминг ме представи и после продължи с обясненията си как работи машината.

— Имаме три хиляди и петстотин най-разнообразни клиенти — каза ми той. — Всеки клиент е заведен под отделен номер. Държим списъка с номерата ето на тая карта.

И той посочи към една голяма карта на стената. Приблжих я и се втренчих в нея, трескаво шарейки по нея с очи. Открих името на Рима. Като нещо нереално ми изглеждаха деловите букви, които изписваха следните данни: Рима Маршал, 2997.

Умът ми буквално попи номера: попи го така, както никога и нищо досега не беше попивал.

— След като имаме номера, — продължи Флеминг — всичко, което ни остава да направим, е да наберем на клавишите номера и фишът мигновено се появява пред нас ето по този улей.

— Това звучи наистина удивително, — казах аз, като се усмихнах, — но дали наистина става така на практика?

Момичето, което слушаше разговора ни, ми се усмихна съжалително.

— Досега не е ставало грешка.

— Демонстрирайте — казах аз, като и върнах усмивката.

— Вземаме първия номер от нашия списък — каза Флеминг. — Това е мистър Р. Ейткън. Неговият номер е 0001. Мис Лейкър, бъдете така любезна да ми дадете фиша на Мистър Ейткън.

Тя се обърна с лице към машината и натисна клавишите. Машината оживя с бодро жужене и изплю фиша на мистър Ейткън.

— Ето, — каза Флеминг със сияйна усмивка.

Вдигнах ръка.

— Аз съм скептик. Може би този фиш няма нищо общо с мистър Ейткън.

Той ми протегна щастлив картончето.

Името на Ейткън беше напечатано с главни букви в горната част на фиша.

— Да. Наистина е внушително. Май наистина ще инвестирам в една такава машина. Мога ли да опитам и аз?

— Разбира се, мистър Мастърс. Заповядайте.

Наведох се над клавиатурата. Набрах на клавишите 2997.

Сърцето ми биеше толкова лудо, че се уплаших да не го чуе някой от тях.

Машината зажука мелодично. Фишовете прелитаха по металното устройство. Стоях прав, потта се стичаше в очите ми, гледах и чаках, и видях как един самотен бял фиш се плъзна в улея.

Флеминг и момичето се усмихнаха.

— Номерът, който вие избрахте, принадлежи на мис Рима Маршал, — каза Флеминг. — Вижте дали фишът отговаря на номера.

Протегнах ръка и вдигнах фиша.

На него пишеше:

Рима Маршал. Банкова сметка. Санта Барба, кредит 10 000\$.

— Брей, че машина — произнесох аз, като се мъчех да запазя гласа си непроменен. — Е, благодаря ви много за демонстрацията. Точно това, от което се нуждая.

След половин час карах с максималната разрешена скорост кола под наем по крайбрежния път към Санта Барба. Макар и да бях открил селището, вероятността да живее някъде из околността беше много по-голяма, отколкото тази да е в самото градче. Но каквото и да беше, трябваше да я открия на всяка цена, защото времето ми изтичаше безмилостно.

Пристигнах в Санта Барба около пет и половина. Попитах един регулировчик къде се намира банката Пасифик и Юнион и той ме упъти.

Минах покрай нея, но беше затворена. Беше един малък филиал. Паркирах колата и се върнах пеша да я огледам отблизо.

Точно срещу нея, от другата страна на улицата, се намираше един малък хотел.

Върнах се да си взема чантата и отидох в хотела.

Беше едно от ония окаяни места, което даваше подслон основно на пътуващи търговци.

Дебеланата зад рецепцията ми подаде един молив да попълня регистрационната карта и ме дари с печалната си усмивка за добре дошъл.

Попитах я дали има стая, която да гледа към улицата. Каза, че има, макар че ми препоръчва стаите от другата страна като по-малко шумни.

Казах, че шумът не ме вълнува, и тя ми връчи ключа като ми обясни как да стигна до стаята. Осведоми ме, че вечерята се сервира в седем часа.

Качих се с чантата си по стълбите, намерих стаята, отключих вратата и влязох.

Беше чисто, подредено и далеч от комфортно, но това не ме вълнуваше. Приблжих прозореца и надникнах. Банката беше точно отсреща.

Придърпах един стол и седнах до прозореца, като загледах решетката на входната врата.

Кога ли идваше в банката?

Бях наясно, че не мога да си позволя същия трик както при филиала в Лос Анджелис, за да погледна тукашния ѝ фиш. Само да усетеше и най-слабия признак, че съм ѝ по следите, и щеше да се замете някъде вдън земя и трябваше да започвам всичко отначало.

Съществуваше някаква вероятност, че ако стоя на прозореца и наблюдавам входа на банката, мога да я видя и да я проследя до мястото където живее.

Щеше обаче да отнеме много време, а трябваше да съм седнал на бюрото в други ден осем сутринта. Нямах право да закъснявам, дори и един ден. Молех се да имам късмет и да я зърна.

Трябваше да си отворям очите на четири, като ходех по улиците. Всичките ми планове щяха да отидат на кино, ако тя ме видеше първа. Така че реших да не поемам никакви рискове и да си остана в хотела.

Разопаковах си багажа, взех душ, смених дрехите си, и слязох долу във фойето. Нямаше и жива душа. Прелиствах няколко минути телефонния указател с илюзорната надежда да открия телефона и адреса на Рима. Напразно.

Върнах се в стаята си и се изтегнах на леглото. Нямах какво да правя, докато банката отвореше сутринта в девет.

Часовете се влачеха като охлюви.

Като стана време за храна, слязох в ресторанта, където ми поднесоха безрадостна вечеря, лошо стотвена и сервирана с безразличие.

Прибрах се в стаята и си легнах.

Сутринта на закуска казах на дебеланата че имам много за писане и планирам да работя в спалнята.

Каза ми, че няма да ме безпокоят.

Върнах се в стаята, придърпах стол и седнах до прозореца.

Банката отваряше в девет часа. Беше очевидно, че не е от най-натоварените. Първите два часа влязоха всичко на всичко петима човека. По-късно потокът малко се поусили, но не чак дотам. Седях и не отделях очите си от входа.

Предадох се чак когато затвориха вратата на банката. Изпаднах в такава депресия, че ми идеше да си прережа гърлото.

Трябваше да си тръгвам на другия ден сутринта и ми беше пределно ясно, че шансовете ми да я открия преди да направя втората вноска бяха равни на нула.

Остатъкът от вечерта прекарах, като си блъсках главата в търсене на някакъв друг начин да открия Рима, но всичко беше напразно.

Нямаше смисъл да кръстосвам улиците с надеждата да я видя.

А и не беше никак безопасно. Тя можеше да ме зърне далеч аз преди да успея направя същото и да се покрие.

И тогава изведнъж ми хрумна нещо. Запитах се какво ли ще стане ако наема детективско бюро да я издири?

Няколко минути бях толкова въодушевен от идеята, че малко остана да хукна надолу да потърся указателя на специализираните

учреждения, за да намеря името и адреса на някоя детективска агенция, но овреме се спрях.

Когато я откриех, аз щях да я убия.

В детективската агенция щяха да ме запомнят. И щяха да информират полицията, че аз съм ги наел да я проследят и открият, и полицията щеше да хукне подир мен.

Не, никой не трябваше да застава между мен и Рима. Не можех да очаквам помощ от никого. Бях длъжен да се справя сам.

И тогава, както си лежах в леглото, внезапно проумях, че проблемът не беше само да я намеря, но и да я убия по начин, абсолютно безопасен за мен.

Мисълта, че ще я убия, изобщо не ме трогваше. От едната страна беше бъдещето ни със Сарита, а от другата дегенериралия живот на Рима. Но трябваше да го изпипам така, че никой да не може да го свърже с мен.

Беше ли се доверила на някой, че ме изнудва? Отново въпрос, отговора на който трябваше да открия сам. Цялото начинание започваше да се обгръща от една кошмарна атмосфера: една трудност водеше до втора, тя пък на свой ред до трета.

Най-належащото беше да я откроя.

И тогава обстоятелствата щяха да ми подскажат най-удобния начин за нейното ликвидиране.

И трябваше да съм много, много сигурен, че не могат да докажат причастността ми към него.

На следващата сутрин взех самолета до Холанд Сити и влязох в офиса ни малко след единайсет.

Джак говореше по телефона. Щом ме видя и каза:

— Ще ти се обадя след малко. Да. След десет минути. Налага се спешно да прекъснем... — и хлопна слушалката.

Той ме погледна и веднага разбрах, че се е случило нещо лошо. Беше блед; очите му бяха хлътнали и с дълбоки сенки, сякаш не беше спал няколко дни, и от изражението на неговото иначе вечно ухилено лице ледени тръпки полазиха по гърба ми.

— От къщи ли идваш, Джеф?

— Не. Току-що слизам от самолета.

Пуснах куфара на пода и хвърлих шлифера на един стол.

— Строших телефона, докато се мъча да те открия — каза Джек с дрезгав и несигурен глас. — Къде беше, по дяволите?

— Какво има?

Той се поколеба, после бавно се изправи.

— Сарита...

Сърцето ми спря за секунда и после се втурна да наваксва.

— Какво?

— Лошо, Джеф. Стана злополука... Търсих те навсякъде, където мислех, че можеш да бъдеш.

Изстинах и затреперих целият.

— Не е мъртва?

— Слава богу, не, но е ударена много лошо. Някакъв пиян шофьор блъска колата и. Страхувам се, че е пострадала много тежко, Джеф.

Стоях втренчен в него. Чувствувах се празен, студен и много самотен.

— Кога се случи?

— Сутринта, когато тръгна. Отишла да пазарува. Пияницата навлязъл в насрещното движение...

— Джек! Каж ми, много ли е зле?

Той заобиколи бюрото и ме стисна за рамото.

— Правят всичко, каквото могат. Не можем да направим нищо, освен да чакаме. Не можеш да я видиш. Никой не може да я види. При първата промяна и ще ни се обадят незабавно. Има шанс, макар и малък...

— Къде е?

— В държавната болница. Но виж...

Изхвърчах покрай побледнялата Клара към асансьора в дъното на коридора. Не знам как стигнах до улицата и замахих като луд за такси.

— Държавната болница — извиках аз, като се хвърлих в колата. — И бързо!

Шофьорът само погледна лицето ми, затръшна вратата, включи направо на втора и изстреля таксито като ракета, пренебрегвайки светофарите, докато аз седях отзад със стиснати юмруци върху коленете.

Мислех си, че докато съм преследвал Рима, съществото, което ми беше най-скъпото нещо на света, е лежала между живота и смъртта в болнично легло. Ненавистта ми към Рима достигна такива предели, че само смъртоносен студ можеше да се сравнява с нея.

След десет минути лудешко каране стигнахме в болницата.

Докато плащах, шофьорът само ме запитва:

— Вашата съпруга ли е?

— Да.

Затичах се по стълбите, като вземах по три стъпала наведнъж.

Шофьорът ми извика след мен:

— Господ да ти помага, авер! Господ да е с теб!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

I

Доктор Уайнборг беше висок, прегърбен мъж, с голям орлов нос, чувствителна уста и тъмни, ясни очи на евреин, познал страданието.

Още щом казах името си на дежурната на рецепцията сестра и тя ме заведе веднага в кабинета му. Седях и го гледах, докато слушах гърления му глас.

— Трябва да чакаме, мистър Холидей. Направил съм всичко възможно за съпругата ви — за сегашния момент. За нещастие ви нямаше, когато я приемахме. Половин ден беше в съзнание и непрекъснато питаше за вас. Сега е в безсъзнание. Дали ще се свести, зависи от многобройни фактори. Точно това искам да обсъдя с вас. Мозъкът ѝ е претърпял няколко наранявания. Познавам човек, който е специалист тъкмо по този вид операции. Те са много опасни и трудни, но той досега почти винаги е имал успех. Мисля, че шансът ѝ с него е петдесет на петдесет. Таксата на доктор Гудиър е три хиляди долара. Ще има и допълнителни разходи, разбира се. Ще ви се наложи да осигурите най-малко пет хиляди долара, и пак няма да има твърда гаранция за успех.

— Не ме интересува колко ще струва — казах аз. — Свържете се с Гудиър. Имате пълен картбланш.

Той вдигна телефона и поиска да го свържат с резиденцията на Гудиър.

Минаха няколко минути докато получи връзка и още няколко да убеди дежурния на рецепцията при Гудиър, че случаят е спешен. Кръвта ми изстина като го слушах как описва нараняванията на Сарита. Не разбирах и половината от това, което обясняваше, но и останалото ми беше достатъчно.

Дежурният му каза, че ще му се обади, и той затвори телефона.

— Всичко ще бъде наред, мистър Холидей. Той никога не е отказвал при такива спешни случаи. Ще дойде.

— Мога ли да я видя?

— Няма да има голяма полза. В безсъзнание е.

— Няма значение, искам да я видя.

Той ме гледа известно време, после вдигна рамене.

— Елате с мен.

Поведе ме по коридорите, през въртящи врати, и по едни стълби стигнахме до една врата, пред която един едър тип седеше на стол и пушеше.

Мъжът, който беше стопроцентов полицаи, ме изгледа без особен интерес, но се обърна към Уайнборг.

— Искам да говоря веднага с нея, щом дойде в съзнание. Не можем да задържаме оня боклук вечно.

— И това ще стане — каза Уайнборг, като завъртя дръжката и отвори вратата.

Стоях до леглото и гледах Сарита. Главата ѝ беше скрита цялата в превръзки. Завивката ѝ — издърпана до самата брадичка. Приличаше на мъртва, толкова смалена, восъчна и бледа изглеждаше.

До леглото и дежуреше сестра. Тя се изправи и погледна Уайнборг. Поклати глава отрицателно: тайните знаци между сестра и лекар.

Това беше най-мрачният момент в живота ми. Стоях пред леглото ѝ я гледах с отчаяното чувство, че никога повече нямаше да ми проговори, да ме погледне и да ме прегърне.

Телефонът звънеше, когато се прибрах и отворих вратата.

Вдигнах слушалката.

Беше кметът Матисън.

— Джеф? Непрекъснато се мъча да се свържа с теб. Джак ми каза, че си отишъл в болницата. Как е тя?

— Все същото. Намериха мозъчен специалист. Ще я оперират.

— Хилда и аз непрекъснато мислим за теб. Можем ли да ти помогнем с нещо?

Благодарих му с равен и безцветен тон, и му казах че може единствено да ѝ помогне неврохирургът, от когото зависеше всичко.

— Ще ти трябват пари, Джеф. Разговарял съм вече с комитета. Съгласни са да ти изплатят веднага половината възнаграждение. Утре ще бъдат преведени в банковата ти сметка тридесет хиляди долара. Трябва да я спасим! Тя е най-прекрасната, най-добрата...

Нервите ми не издържаха.

— Благодаря ти — казах и затворих.

Закрачих напред назад. Така ме завари и звънецът на входната врата.

Беше Джак.

— Как е? Има ли новини?

Казах му за неврохирурга.

Той се просна в едно кресло и заразтрива очите си с юмрук.

— Знаеш как се чувствавам след всичко това. Не бих искал да ти говоря тъкмо сега. Но ме изслушай, нека поговорим по същество. Нейното, твоето и моето бъдеще зависят от това, дали ще успеем да построим този проклет мост. Слушай какво ще ти предложи. Намерих едно младо момче, току-що завършило колежа, което може да поеме работата ти. Не си оставил много за вършене и той може да я продължи. Ти трябва да си близо до болницата. Момъкът и аз можем да въртим офиса поне за месец. Това ще ти даде време да се стегнеш и да бъдеш близо до Сарита. Окей?

— Добре, но само ако си сигурен, че ще се справи.

— За един месец — да, но после трябва вече ти да поемеш работата. Между другото, Джеф, ако ти потрябват пари, аз съм насреща.

— Благодаря ти — казах аз. — Ще се оправя.

— Е, добре, че надникнах. — Той се изправи. — Да тръгвам, че имам работа до гуша. Не се тревожи, млада е. Ще видиш, че ще се измъкне. Нещо да ти помогна?

— Не, благодаря ти. Ако ти потрябвам, тук съм. Казах в болницата да ме търсят у дома. Няма смисъл да чакам там.

— Така е. Е,... — Виждах, че искаше да тръгва. Най-важното нещо в моя живот беше Сарита, но в неговия това беше мостът. Разбрах го много добре, но в момента не давах пет пари дали щяхме да го построим или не.

— Спокойно, Джеф. — Той тръгна към вратата, спря внезапно и се извърна. — Оправи ли се с оня проблем? Нещо да ти помогна поне за него?

— Всичко е наред.

Той кимна и излезе. Тежките му стъпала задумкаха по стълбите. Бързаше много.

Запалих цигара, но след две дръпвания я смачках в пепелника.

След осем дни трябваше да изплатя на Рима следващите десет хиляди долара. Тридесет дни след тая дата трябваше да и изпратя още тридесет хиляди. Бях сигурен, че и след това нямаше да спре. Щеше да ме дой, докато ме съсипе окончателно. Нямах намерение да се разделям дори и с един долар, като имах предвид какви ще бъдат разходите по лекарите и болницата, и едновременно с това не можех да не плащам на Рима. Тя беше толкова превъртяла, че нямаше да й струва нищо да ме изпее в полицията, и аз щях да се озова в килията точно тогава, когато Сарита щеше да има най-голяма нужда от мен.

Крачех неспирно напред назад и се чудех как да постъпя. Не можех да оставя Сарита в това състояние и да пътувам да Санта Барба, но трябваше да направя нещо.

Накрая реших да помоля Рима за отсрочка.

Написах ѝ писмо. Обясних ѝ за нещастния случай със Сарита. Казах ѝ, че докато не разбере на колко ще възлязат разноските по лечението, не мога да ѝ пратя нищо, но по-късно ще се издължа.

Не знам какво ме караше да мисля, че тя ще прояви милосърдие. Може би защото бях в такова състояние, че не можех да разсъждавам адекватно. Ако само за един момент ми беше проблеснало кого призовавам за милост, никога нямаше да изпратя писмото.

Дадох на портиера да изпрати писмото експресно още същата вечер. Рима щеше да го получи в други ден, ако банката в Лос Анджелис го препратеше веднага.

Обадиха ми се от болницата около осем часа и ми съобщиха че е пристигнал доктор Гудиър, като ме помолиха да тръгна веднага, ако ми е удобно.

Доктор Гудиър беше къс дебелак с плешива глава и делови маниери.

Каза ми, че възнамерява да я оперира веднага.

— Не искам да храните никакви илюзии, мистър Холидей — произнесе той. — Вашата жена е в много тежко състояние. Операцията ще бъде много трудна. Честно казано, шансовете ѝ не са особено големи, но ще направя каквото мога. Мисля, че трябва да останете тук.

Следващите три часа бяха най-дългите и най-ужасните в моя живот. Около десет дойде Джак и седна до мен в чакалнята. Не разменихме даже и дума. Малко след това влязоха и Матисън със

съпругата си. Мисис Матисън докосна рамото ми като минаваше край мен. И двамата седнаха и зачакаха заедно с мен.

В дванайсет трийсет и пет една сестра се появи на вратата и ме повика.

Никой не каза нищо, но когато се изправих и прекосих стаята, разбрах, че се молеха за Сарита.

В коридора видях Клара седнала на един стол да притиска кърпичка до очите си. На стената се бяха облегли смутени бригадирът и четиримата ни булдозери. И те бяха дошли да чакат заедно с мен.

Последвах сестрата до офиса на доктор Уайнборг.

Доктор Гудийър пушеше с внезапно остарял и изнемощял вид, положил дебелия си ръце на ръба на бюрото, а доктор Уайнборг стоеше до прозореца.

— Е, мистър Холидей, — каза Гудийър, — операцията мина успешно. Сега, разбира се, зависи от това как ще понесе последствията. Със сигурност мога да ви кажа, че ще оживее.

Но в тона му и в атмосферата на стаята имаше нещо, което ме предупреди, че е още рано да се радвам.

— Добре, а по-нататък?

Гласът ми беше надебелял и дрезгав.

— Нараняванията на мозъка са значителни — произнесе спокойно и отчетливо Гудийър. — Но макар че ще живее, дължен съм с мъка да ви уведомя, че тя до края на живота си ще остане инвалид. — Той направи пауза, лицето му помрачня и се извърна от мен. — Знам, че ще искате от мен да ви кажа истината, колкото и да е тежка. В най-добрия случай ще може да се придвижва в инвалидна количка. Подозирам, че и речта ѝ ще бъде засегната, а съществува и вероятност да получи частична амнезия. — Той вдигна поглед към мен и видях, че очите му бяха победени и тъжни. — Съжалявам. Не мога да ви кажа нищо, което да ви успокои поне малко, но съм сигурен че тя ще живее.

Стоях прав и го гледах втренчено.

— И вие му казвате на това успех? — изрекох аз. — Няма да може да ходи, ще има трудности с речта и няма да ме познава? На това ли му казвате успех?

— Това, което направи за нея доктор Гудийър, беше истинско чудо — обади се доктор Уайнборг, като се обърна от прозореца.

— Че е спасил живота и? Че това живот ли е? Не е ли по-добре, ако е мъртва?

Излязох от стаята и тръгнах по коридора.

Джак ме чакаше на вратата на чакалнята. Той посегна да ме хване за рамото, но аз се издърпах и го подминах.

Излязох от болницата в мрачната нощ и продължих да крача.

Някаква идиотска мисъл ми беше хрумнала, че ако вървах без да спирам достатъчно дълго време, можеше да се изтръгна от този кошмар, от мрака, и да се добера до светлината, и после да се върна у дома и да намеря, че Сарита ме чака, както ме беше чакала винаги откакто се бяхме оженили.

Просто идиотска мисъл.

II

През следващите три дни живях в някакъв вакуум. Стоях в къщи и чаках телефона да звънне.

Сарита пърхаше между безсъзнанието и смъртта.

Бях сам, не исках никого до мен, дори и не помислях за ядене, пушех непрекъснато докато чаках седнал в креслото.

От време на време се отбиваше Джак, но оставаше само няколко минути, като разбираше, че искам да бъда сам. Никой не смееше да се обади по телефона, защото всички знаеха, че чакам да ми се обадят от болницата. На третата вечер от операцията около девет часа телефонът иззвъня.

Прекоших стаята и сграбчих слушалката.

— Да? Холидей слуша?

— Искам да говоря с теб.

Беше Рима; не можех да сбъркам гласа ѝ с никой друг. Усетих как сърцето ми дръпна изведнъж.

— Къде си?

— В бара на хотел Астер. Чакам те. Колко бързо можеш да дойдеш?

— Веднага — казах аз и затворих.

Обадих се в болницата и казах, че ще бъда в бара на хотел Астер, и че ако има някакви новини за мен, могат да ме намерят там.

Валеше.

Сложих си шлифера, угасих лампите и слязох на улицата. Хванах едно такси до хотела.

Докато пътувах, студена мисъл вледени съзнанието ми. Бях сигурен, че Рима нямаше да бие толкова път да ме види, освен ако нямаше на ум нещо, което щеше да ѝ донесе изгода.

Астер беше най-добрият хотел в града. Очевидно Рима вече променяше начина си на живот. Беше започнала да използва парите ми. Сигурен бях, че е дошла да отръфа поредния фунт живо месо от мен.

Не смеех да се отдалечавам от телефона. Тя щеше да ми издиктува условията си и после да си тръгне, а аз нямаше да мога да я проследя до някое закътано местенце, където да си разчистя сметките с нея. Всеки момент можеха да ме потърсят по телефона и да ме извикат незабавно в болницата. Бях хванат в капан и тя го знаеше отлично, защото в противен случай нямаше да поеме риска от повторна среща с мен.

Влязох в бара на Астер. В тоя час беше почти празен. На плота имаше трима души, които говореха полугласно и пиеха скоч. На една маса в един ъгъл две жени на средна възраст сплетничеха над чашите си със шампанско. В другия ъгъл беше седнал един едър и широкоплещест млад мъж в кремаво спортно палто, с шал на червени и бели точки, панталоните му бяха бутилковозелени, а обувките му негърско черни от телешка кожа.

Направи ми впечатление грубата му мъжествена красота. Имаше вид на неочаквано забогатял шофьор на камион. Очевидно не се чувстваше на мястото си сред такава обстановка. Държеше чаша уиски в едрата си кафява ръка. Грубо набразденото му лице, красиво със животинската си чувственост, имаше объркано изражение.

Отместих погледа си от него и потърсих Рима.

Открих я седнала в средата на бара, оградена от празни маси и столове. Едва успях да я позная. Беше облякла черно палто върху зелената си рокля. Косата ѝ беше боядисана последна мода черно и сиво. Беше безжалостна и студена като полиран гранит.

Определено използваше добре парите ми.

Прекоших залата, придърпах един стол и седнах срещу нея.

Веднага щом направих това, мъжагата в ъгъла се размърда и ме загледа втренчено. Разбрах, че е нейният телохранител.

— Здравей — произнесе Рима и като отвори чантата си от крокодилска кожа, извади писмото ми и ми го хвърли през масата.

— Защо ми го изпрати?

Смачках го и го пъгнах в джоба.

— Пратих ти десет хиляди. Доста време ще караш с тях. Засега не мога да ти отделя нищо. Трябват ми всичките пари, за да спася живота на жена ми.

Тя извади тънка и златна табакера от чантата си, избра си цигара и я запали със златна запалка Дънхил.

— Изглежда май двамата с теб ще се преселваме на топло — изрече тя. — Казах ти, че не ме интересува нищо. Не мога да ти помогна да бъдеш със съпругата ти, но мога да ти уредя да отидеш в затвора.

— Не можеш да кажеш това — произнесох аз. — Ще ми потрябва и последният долар, за да помогна на жена си. На края на месеца ще ти дам нещо. Не знам колко ще бъде, но няма да е малко.

Тя се изсмя.

— Ще ти дам един по-добър съвет, Джеф. Сега ще ми напишеш чек за десет хиляди, а на първо число на следващия месец друг за тридесет хиляди. Такива ми са условията. Парите ми трябват. Ако не ги получа, готова съм да вляза в затвора. А вляза ли, и ти ще дойдеш с мен. Както искаш.

Гледах я втренчено. Сигурно дивото ми желание да изтръгна гръцмуля ѝ се беше изписало на лицето ми, защото тя внезапно се изкикоти.

— О, разбирам! Би дал всичко, за да можеш да ме убиеш, нали? Но не се заблуждавай. Прекалено съм умна, за да ти го позволя. Виждаш ли онзи нещастен вол, дето стърчи там в ъгъла? Лудо е влюбен в мен и не задава никакви въпроси. Прави каквото му кажа. Той е нищо повече от едно сляпо и глухо животно, но си го бива. Не си мисли, че можеш да се състезаваш с него. Никога не се отдалечава на повече от десет фута от мен. Няма да можеш да ме убиеш даже и да ме намериш, да не говорим, че дори не можеш да ме откриеш. Така че забрави за това.

— Изглежда не разбираш положението, в което се намирам, — произнесох аз, като се стараех да говоря спокойно. — Жена ми пострада сериозно в автомобилна злополука и е в много критично състояние. Ще имам страшно много разходи. Моля те само за една малка отсрочка. Не мога сега да ти дам пари и да нямам с какво да платя на лекарите.

— Не можеш ли? — Тя се облегна назад на стола си и повдигна вежди. — Е, тогава ще трябва да се поразходя до полицията. Или ми давай парите, или отивай в затвора. Решавай.

— Слушай сега...

— Ти слушай! — изсъска тя и се приведе напред с горящи очи. — Изглежда че паметта ти е къса, Джак! Една малка сцена като тази стана преди единайсет години! Ти може да си я забравил, но аз не съм! Седяхме един до друг в една кола. И ти ми каза, че ако не ти дам трийсет долара, ще ме предадеш на полицията. Спомняш ли си? Взе ми портмонето и всичките ми пари. Ти ми нареждаше какво да правя. Каза ми, че трябва да работя за теб, докато си върна дълга. Аз не съм забравила! Предупредих те, че няма да забравя и не съм! Заклех се пред себе си, че ако те хвана в същото положение, да имам към тебе точно толкова милост, колкото ти имаше към мен! Пет пари не давам за жена ти! Пет пари не давам и за теб, така че си спести дъха! Искан от теб десет хиляди долара на секундата, иначе отивам в полицията.

Гледах захабеното и дегенерирано лице, но не можех да зърна и следа от милост в нея. За миг се изкуших да я пратя по дяволите, но това беше само за миг. Тя беше наркоман и поведението ѝ беше непредсказуемо. Не се осмелявах да я блъфирам. Можеше да отиде до полицията, и ако го направеше, щяха да дойдат да ме приберат само след няколко часа. Нямах друг изход от ситуацията. Беше ми сложила ножа на врата и трябваше да ѝ платя.

Написах ѝ чека и го плъзнах по масата към нея.

— Заповядай — казах аз и бях изненадан да чуя колко е равен и спокоен гласът ми. — А сега нека и аз на свой ред да те предупредя. Ти си права, че планирам да те убия. В близките дни ще те откроя и ще го направя. Запомни това.

Тя се изкикоти.

— Спри да говориш като филмов герой, и не забравяй, че искам тридесет хиляди на първо число следващия месец. Ако не ги получа,

ще ти се обадят ченгетата, не аз.

Изправих се. С крайчеца на окото си долових, че и нейният приятел направи същото.

— Да не кажеш, че не съм те предупредил! — изрекох аз и като се обърнах тръгнах през бара към телефонните кабинки в другия край. Обадох се в болницата и казах на дежурната, че си тръгвам за в къщи.

— О, мистър Холидей, ако обичате да изчакате за малко...

Бях доста спокоен, но рязката промяна в гласа на дежурната сестра ме стресна.

Чух я да казва нещо полугласно, сякаш разговаряше с някой на приглушен глас, и после каза:

— Мистър Холидей? Доктор Уайнборг би искал да дойдете. Не, няма нищо тревожно, но би искал да ви види колкото е възможно по-скоро.

— Идвам веднага — казах аз и окачих слушалката.

Излязох от бара на улицата и махнах на едно такси. Казах на шофьора да ме закара в болницата по най-бързия начин.

След като потеглихме зърнах Рима и нейният приятел да отиват към паркинга. Тя го гледаше отдолу нагоре и му се усмихваше, а той се взираше жадно отгоре ѝ.

Стигнах до болницата след седем минути и веднага ме въведоха в кабинета на доктор Уайнборг.

Той стана иззад бюрото си и ми стисна ръката.

— Мистър Холидей, не съм особено доволен от прогреса, който прави жена ви — каза той. — Досега трябваше да покаже определено подобрение, но честно казано, не забелязвам такова. Не ме разбирайте погрешно. Състоянието ѝ не се е влошило, но не се и подобрило, а в случаи като този ние чакаме подобрение в рамките на три до четири дни след операцията, не повече.

Понечих да кажа нещо, но устните ми бяха толкова сухи, че не успях да отроня и дума. Само го гледах втренчено и чаках.

— Разговарях с доктор Гудийър. Предложи доктор Цимерман да прегледа жена ви.

— Какво го кара да мисли, че тоя доктор Цимерман или как беше там, може да се справи по-добре от самия него? — запитах аз.

Уайнборг премести един нож за писма от едно място на друго върху бюрото си.

— Доктор Цимерман е най-добрият специалист по нервните мозъчни влакна, мистър Холидей. Той...

— Аз мислех, че това е доктор Гудиър.

— Доктор Гудиър е неврохирург — обясни търпеливо Уайнборг. — Той не се занимава с постоперативни усложнения. Това се прави обикновено от доктор Цимерман при по-тежките случаи.

— Единият почиства лайната на другия?

Доктор Уайнборг се намръщи.

— Разбирам състоянието ви, в което се намирате, но това не е етично да го казвате.

— Сигурно сте прав — казах късо аз. Изведнъж се почувствувах смъртно уморен и победен. — Добре, щом трябва, ангажирайте го.

— Работата не е толкова проста, колкото изглежда — каза Уайнборг. — Доктор Цимерман лекува пациентите си само ако са в неговия санаториум, който се намира на холандските възвишения. Страхувам се, че ще ви излезе скъпо това лечение, мистър Холидей, но аз имам пълната вяра, че ако преместим съпругата ви в санаториума на доктор Цимерман, там ще има най-големия шанс да се възстанови напълно.

— Или ми казвате с други думи, че ако остане при вас, шансът ѝ ще бъде илюзорен.

— Точно така. Доктор Цимерман...

— Колко ще струва?

— Това е нещо, което трябва да обсъдите с доктор Цимерман. Предполагам, че около триста долара на седмица. Тя ще бъде под личното му наблюдение.

Вдигнах отчаяно ръце. Нямах да имат край набезите към моите пари.

— Окей, нека я прегледа и доктор Цимерман — казах аз. — Искам да разговарям с него веднага след като пристигне при вас.

— Ще бъде тук утре сутринта в единайсет часа.

Преди да си тръгна се отбих да видя Сарита. Още не беше дошла в съзнание. Тръгнах си с образа ѝ, който буквално ме разкъсваше.

След като се прибрах направих си ревизия на финансовото си състояние. С оглед на допълнителните ми разходи по лечението на Сарита беше невъзможно да дам и долар вече на Рима. Имах четири

седмици пред мен да я намеря и унищожа. Трябваше да го направя, дори това да означаваше да оставя Сарита за няколко дни.

На следващата сутрин се запознах с доктор Цимерман. Беше мъж на средна възраст с мършаво лице и проникателни очи. Притежаваше спокойни и вдъхващи сигурност маниери. Хареса ми от пръв поглед.

— Прегледах съпругата ви, мистър Холидей — каза той. — Изобщо не може да се поставя под въпрос идването и в санаториума ми. Уверен съм, че ще подобря значително състоянието ѝ. Операцията като цяло е минала успешно, но определени нерви са били засегнати. Но въпреки това мисля, че мога да ги оправя. След три или четири месеца, когато укрепне, ще говоря с доктор Гудиър и ще съгласуваме следващата операция. Между нас казано, мисля, че мога със сигурност да спася паметта и даже да я изправим на крака, но за това е необходимо незабавно да я преместим в моята клиника.

— Колко ще струва?

— Триста долара на седмица за самостоятелна стая. Сестрата също струва пари — да кажем сто и седемдесет долара на седмица?

— А втората операция?

— Не бих могъл да кажа с точност, мистър Холидей. С тая уговорка, може би три хиляди, възможно е и четири хиляди.

Вече нищо не можеше да ме уплаши.

— Давайте — махнах с ръка аз и след малко продължих. — Налага се да напусна града за четири ли пет дни. Кога мислите, че състоянието на жена ми ще ми позволи да го направя?

Той се изненада леко.

— Твърде рано е още за това. Ще съм в състояние да ви кажа след две седмици. Дотогава опасността ще съществува.

И така изчаках още две седмици.

Върнах се в офиса и зарових глава в работата, така че да имам аванс, когато тръгнах за Рима.

Новият човек, който беше намерил Джак да ми помага в работата, на име Тед Уестън, беше схватливо и надеждно момче. Лошите ми предчувствия изчезнаха, след като видях колко съвестно си изпълнява задачите.

Сарита започна да се поправя, макар и много бавно. Всяка седмица се разделях с триста и седемдесет долара. Банковата ми сметка съвсем изтъня. Не ме беше грижа за парите, защото съзнавах че

ако въобще има някой способен да я вдигне на крака, то това беше Цимерман.

Накрая ми се обадиха по телефона.

Беше самият Цимерман.

— Ако не се лъжа, искахте да ходите някъде по бизнес, мистър Холидей? Мисля, че вече мога да ви разреша. Състоянието на жена ви се подобри съвсем определено. Още не е дошла в съзнание, но е съвсем укрепнала, и мисля, че можете да тръгвате, без да се тревожите за нея. Ще бъде добре да ми оставите координатите си, за да мога да се свържа с вас при случай. Не очаквам усложнения, но е добре човек да се застрахова.

Казах му, че ще го информирам как да ме открие при нужда и след още няколко думи затворих.

Седях неподвижен и втренчен, а сърцето ми биеше щастливо, и едно ново и студено чувство на триумф се зараждаше в гърдите ми. Най-после тръгнах по следите на Рима след всичките тия кошмарни седмици.

Разполагах с тринадесет дни да я откроя преди да се налага да плащам тридесетте хиляди долара.

Бях напреднал много с работата си. Можех да тръгнам без да се налага да стоварвам допълнителен товар на плещите на Джак.

На следващата сутрин хванах първия самолет за Санта Барба.

ГЛАВА ПЕТА

I

Дебеланата зад рецепцията на хотела ме позна веднага щом се приближих до бюрото и.

Дари ме с познатата ми вече унила усмивка за добре дошъл и каза:

— Радвам се да ви видя отново, мистър Мастърс. Ако желаете пак старата си стая, свободна е.

Казах, че не съм против, пуснах една забележка за времето, добавих между другото че пак имам много работа и няма да излизам от стаята по цял ден по време на тридневния ми престой в хотела, и понесох сака си нагоре.

Беше един и двайсет. Бях си донесъл цял пакет със сандвичи и половин бутилка скоч, и се настаних до прозореца.

Това изглежда беше най-натовареното време на банката. Няколко души излязоха и влязоха, но не видях между тях Рима. Бях наясно, че рискувам много. Можеше да се окаже, че тя идва в банката само веднъж седмично или дори месечно, но нямаше друг начин по който да я открия.

След като банката затвори без да успея да видя Рима, слязох долу във фоайето и поръчах междуградски разговор със санаториума на Цимерман. След като се свързах, дадох на дежурната сестра номера на хотела. Казах й, че тъй като почти през цялото време ще бъда извън хотела, да остави съобщението на мистър Мастърс, който е мой приятел, и който ще ми предаде съобщението.

Каза ми, че ще го направи и после добави, че Сарита все така укрепвала, макар и да била все още в безсъзнание.

Ноцта беше разбушувана и студена, с предчувствие за дъжд във въздуха. Облякох дъждобрана, вдигнах яката, дръпнах ниско над очите шапката и излязох на улицата.

Съзнавах добре, че това беше много рисковано, но мисълта да прекарам остатъка от вечерта в този потискащ хотел беше повече, отколкото можеха да понесат обтегнатите ми нерви.

Не бях се отдалечил много от хотела когато заваля. Вмъкнах се в едно кино и гледах до края един унил четвърторазреден уестърн, преди да се върна в хотела за вечеря. После си легнах.

Следващият ден се повтори досущ същият. Прекарах деня до прозореца без да видя Рима; после завърших в киното.

Същата нощ, след като се върнах в хотела, усетих пристъп на паника. Щеше ли да пропадне всичко? Времето летеше. Оставах ми само единайсет дни още да я намеря и да и запуша устата, като и те можеха да се окажат безплодни подобно на изминалите вече два.

Макар и легнал, не можех да заспя, и към един без двайсет вече не ме свъртя. Станах, облякох се и слязох в мижаво осветеното фойе.

Нощният пазач, едно старо негро, примига сънливо като му казах че ще се поразходя в дъжда.

Отвори ми вратата и ме пусна да изляза, като си мърмореше намусено под носа.

Много от баровете още работеха, плюс една или две дискотеки, чиито червено-сини неонов светлини хвърляха отблясъци по тротоарите.

Млади влюбени двойки се разхождаха с найлоновите си дъждобрани, хванати под ръка, и нехаеха за дъжда. Самотен полицай балансираше на ръба на тротоара, очевидно разпускайки след тежкия ден.

Запътих се към брега с ръце напъхани дълбоко в джобовете на шлифера ми. Студеният дъжд и вятърът охлаждаха приятно обтегнатите ми нерви.

Стигнах до един от ония многобройни ресторанти които предлагаха морски специалитети и бяха издигнати на стоманени колони над морето. Отпред се беше проточила върволица от паркирани коли, долиташе ритъмът на танцова музика. Спрях се и загледах дългия кей който водеше към въртящите врати на ресторанта.

В момента, в който се наках да тръгна към входа, от ресторанта изскочи едър мъж и затича към мен по дървения кей с приведена глава от дъжда.

Лампите го измъкнаха от здрача и видях добре познатите ми кремаво спортно палто и бутилковозелени панталони.

Беше приятелят на Рима!

Ако не беше дъждът и ако не беше тичал с приведена глава, щеше да ме види и можеше да ме познае!

Завъртях се бързо с гръб към него, извадих пакет цигари и се заех да си паля цигара във вятъра.

После леко извих глава и го проследих с поглед.

Наведе се над един понтиак със сгъваем гюрук и отвори жабката.

Дочух го как псува под носа си. Намери това, което търсеше, дръпна се от колата и затича обратно към ресторанта.

Изчаках въртящите се врати да се затворят зад него и се приближих със спокойна походка до колата.

Беше модел 1957 година и доста разнебитена. Огледах се наляво и надясно. Не се виждаше никой. Сграбчих бързо регистрационната табелка, която висеше на кормилото, и щракнах запалката си. Прочетох написания с печатни букви адрес:

Ед Васари
Бунгалото
Източен Бряг, Санта Барба

Дръпнах се от колата и влязох в едно кафе точно срещу ресторанта. Вътре имаше само четири тийнейджъра, които дремеха над колите си в единия ъгъл на заведението. Избрах си маса до прозореца от която да наблюдавам понтиака и седнах.

Дотътри се една капнала келнерка и си поръчах кафе.

Беше ли Рима с приятеля си? Дали живееше с него на този адрес?

Седях и пуших, като бърках кафето си, без да отделям поглед от понтиака отсреща. Дъждът се усили и забарабани по прозореца.

Тийнейджърите си поръчаха по още една кола. Едно от момичетата, източена блондинка с нахална и отракана физиономия, се приближи до масата ми, като демонстрира плътно прилепналите си дънки и пуловер, който се мъчеше да открие незрелите ѝ още форми, като пусна монети в музикалния автомат.

Платърс завиха протяжно и тийнейджърите им запригласяха.

И в тоя момент ги видях.

Изскочиха тичайки от ресторанта. Васари държеше разтворен чадър над главата й. Скочиха в понтиака и потеглиха. Ако не бях наблюдавал непрекъснато, щях да ги изтърва, толкова бързо стигнаха до колата.

Платих си кафето без да го пия и излязох в студения и мокър мрак.

Беше ме обзела ледена възбуда и бях решил да не губя и секунда.

Отидох веднага в един гараж, който даваше коли под наем и работеше нон стоп. Бях го мярнал като идвах от хотела. Влязох и след няколко думи с един от персонала наех един студебейкър, платих депозита, и докато зареждаше колата с бензин го попитах между другото как да стигна до Източния бряг.

— Излизаш оттук, свиваш надясно и караш все направо, покрай морето. На около три мили оттук е — каза ми той.

Благодарих му, качих се в колата и подкарах в дъжда.

Източният бряг се оказа крайбрежна ивица, дълга около една миля, с трийсет или четиридесет дървени бунгала, пръснати покрай пътя.

Повечето от тях бяха тъмни, но тук-там имаше и със светнали прозорци.

Подкарах със скоростта на пешеходец, като се взирах във всяка кабина, покрай която минавах.

Не можех да различа нищо в мрака и тъкмо се канех да оставя колата, за да разгледам по-отблизо всяко бунгало, когато видях че едно малко по-изолирано от другите бунгало блесна с прозорците си.

Подкарах към него с чувството, че най-сетне съм намерил търсеното място, и свих встрани. Спрях, угасих фаровете и слязох от колата.

Дъждът, усилен от бриза, веднага заблъска с удвоени сили лицето ми, но аз едва ли го усещах.

Приближих осветените прозорци и спрях пред двойните дървени врати. Виждаше се паркирания понтиак. Огледах пътя и от двете страни, но не се виждаше жива душа.

Отворих внимателно вратата и закрачих по алеята.

Бунгалото се опасваше от една циментирана пътека, която ме изведе до осветения прозорец.

Сърцето ми биеше лудо, като се изправих до него. Надзърнах вътре.

Стаята беше относително голяма и относително добре обзаведена. Имаше няколко удобни, но овехтели кресла и модерни репродукции по стените. В единия ъгъл имаше телевизор, а в срещуположния — бар, добре зареден.

Всичко това го запечатах само в един поглед, а следващия заковах върху Рима.

Беше се изтегнала в едно ниско кресло, с цигара между устните и скок със сода в ръка. Носеше зелен пенъоар, толкова отворен, че се виждаха кръстосаните ѝ дълги крака. Единият ѝ крак потръпваше нервно и раздражено, докато тя се взираше в тавана.

Значи тя живееше тук! Живееше с Васари!

Разкъсвах я с поглед.

Внезапно вратата се отвори и в стаята се появи Васари.

Беше гол до кръста, само с долницето на пижамата. Огромният му гръден кош беше покрит с гъста и груба черна козина. Буцестите му мускули мърдаха като живи под кожата му докато си търкаше главата с хавлията.

Каза ѝ нещо и тя го изгледа враждебно. Привърши си пиенето, пусна чашата на пода и се изправи. Протегна се на място, и после излезе от стаята покрай него.

Той угаси лампата и аз се намерих пред слабото си отражение в мокрото стъкло.

Дръпнах се от прозореца.

Друг прозорец светна по-нататък, но беше вече със щора.

Зачаках.

След малко и тая светлина угасна. Цялото бунгало се потопи в мрак.

Върнах се при студейкърата по същия безшумен начин, по който бях дошъл.

Качих се, включих двигателя и подкарах бавно към хотела.

Умът ми работеше трескаво.

Най-после я бях открил!

Но това не беше всичко. Дали Васари знаеше, че тя ме изнудва? Като се отървах от нея, дали нямаше да ми се наложи да се разправям и с него?

И внезапно, докато карах колата в мрачната и мокра нощ, проумях какво замислях. Замислях да я убия. Изведнъж ме обзе леден страх. Бях си повтарял през цялото време, че само да я намеря, и ще я удуша, но сега, след като вече я бях открил, мисълта че ще вляза и ще я убия ей така, ме изпълни с леден ужас.

Изхвърлих видението от представите си. Бях длъжен да го извърша. Но първо трябваше да се отърва от Васари. Нямаше да се справя, ако останеше тук да се върти около нея. Реших да наблюдавам бунгалото един два дни. Необходимо беше да имам представа какво вършат, с какво се занимават и дали Васари въобще я оставяше сама дори и за секунда.

Не можах да мигна през нощта.

Кошмарът на това, което ми предстоеше да извърша, не изчезваше от очите ми.

II

На следната сутрин към седем и половина отново карах по същия път към Източния бряг. Бях уверен, че съм в безопасност по това време на деня. Можех спокойно да се приближа до бунгалото им. Трудно можех да си ги представя като любители на ранното ставане.

Минах край бунгалото с голяма скорост. Щорите не бяха вдигнати и понтиакът още си стоеше на мястото, където го бяха паркирали предната нощ.

В безжалостната светлина на утрото бунгалото не можеше да скрие запуснатостта си: типична курортна постройка, от много години насам занемарена от собственика си.

Срещу бунгалото се кълбяха пясъчни дюни. Спрях колата на неколкостотин ярда след него зад едни шубраци и се върнах пеша.

Веригата от дюни пред бунгалото предлагаше отлично убежище на по-малко от сто ярда от постройката. Можех да наблюдавам спокойно, без да се опасявам, че могат да ме видят.

Бях си донесъл мощен полеви бинокъл, притежаван за мой късмет от собственика на хотела.

Настаних се удобно. Изгребах малко пясък и си направих леговище с малко хълмче за бинокъла.

Мина повече от час, без да се случи нещо особено.

В девет без двајсет някаква раздрънкана таратайка се приближи до постройката и спря пред нея. От нея слезе жена и закрачи по пътеката. Наблюдавах я през бинокъла. Окулярите бяха толкова мощни, че се виждаха следите от пудрата по бузите ѝ, където слоят беше по-дебел.

Предполагах, че беше камериерката, която идваше да почисти. Видях я да пъха два пръста в пощенската кутия и да измъква една дълга връв, на края на която висеше ключът. Тя отключи входната врата с него и влезе вътре.

Дългото чакане се беше оправдало. Сега вече знаех как да се вмъкна вътре, когато ми се наложеше.

От време на време зървах чистачката да се мярка зад големия прозорец във всекидневната. Буташе една електрическа прахосмукачка. След няколко минути я изключи и се изгуби от погледа ми.

Времето се точеше бавно.

Малко след единайсет и половина входната врата се отвори и Васари излезе. Остана на стъпалото и вдигна глава към небето, като надуваше и разпускате мускулите си, поемайки дълбоко свежия утринен въздух. Слънцето напичаше след дъждовната нощ. Носеше три четвърти памучни панталони и памучна риза, и двете сини. Беше наистина огромен, внушаващ страхопочитание телохраниел.

Отиде при понтиака и провери маслото и водата, след което се прибра в бунгалото.

Видях Рима едва след дванайсет. Тя застана на прага на входната врата и вдигна очи към небето. Лицето ѝ представляваше страшна гледка. Беше мъртвешки бледо, с дълбоки кръгове около очите, и дебело поставения руж караше лицето ѝ да изглежда като боядисана маска. Изражението ѝ беше мрачно. Тя се качи в понтиака и затръшна злобно вратата.

Васари излезе от бунгалото натоварен с плажни принадлежности. Чистачката се изправи на прага. Той ѝ каза нещо и тя

кимна, след което седна в колата и потеглиха.

Проследих колата с бинокъла. Бяха поели към западната част на града, където се намираха модните плажни клубове.

Няколко минути по-късно излезе и жената, заключи входната врата, пушна ключа в пощенската кутия, качи се в колата си и потегли.

Не се поколебах и за секунда.

Едва ли щях да имам втори такъв случай. Имаше голяма вероятност Рима да пази пистолета, с който беше застреляла пазача, в бунгалото. Ако успеех да се добера до него, позициите ѝ срещу мен щяха да отслабнат значително.

Огледах пътя и брега внимателно, преди да тръгна към бунгалото. Не се виждаше никой. Изскочих от дюните и закрачих бързо към бунгалото.

Отворих дървената врата и тръгнах по алеята. За всеки случай натиснах звънеца, макар и да знаех, че няма никой. Изчаках няколко минути, след което издърпах ключа и отключих входната врата. Влязох в малкия хол и спрях да се послушам. Не се чуваше нищо, освен забързаното тиктакане на часовник някъде във вътрешността и неспирното кап-кап-кап на лошо затворена чешма в кухнята.

Всекидневната беше вдясно. Малък коридор вляво от мен водеше към спалните.

Тръгнах по коридорчето, отворих една врата и надникнах в някаква стая. Това трябваше да е обителта с тоалетите на Васари. На един стол лежаха грижливо сгънати панталони, а на масата имаше електрическа самобръсначка. Не влязох, но отидох при следващата врата, отворих я и пристъпих вътре.

Двойното легло беше точно под прозореца, а нощната масичка преливаше от козметика. Зад вратата висеше окачен халат от зелена коприна.

Това беше стаята, която ми трябваше. Притворих леко вратата, отидох до шкафчето с чекмеджета и започнах бързо да ги претърсвам, като внимавах да не оставям следи.

Рима се беше проявила като истинска потребителска хала с моите пари. Чекмеджетата бяха претърскани с найлоново бельо, шалове, кърпички, чорапи и т.н. Не открих пистолета.

Прехвърлих вниманието си към килерчето с дрехите. Повече от дузина костюми висяха на закачалки, а на пода беше пълно с обувки.

На най-горния рафт видях картонена кутия превързана с канап. Свалих я, магнах канапа и я отворих. Съдържаха писма и снимки, повечето от тях на Рима със сребърната коса, направени във филмовите студии.

Най-горното писмо ми привлече вниманието. Беше получено преди три дни. Извадих го от кутията и го зачетох.

Касъл Армс № 234
Ашби Авеню
Сан Франсиско

Мила Рима,

Снощи се сблъсках с Уилбър. Пуснат е на свобода с обещание, че няма да избяга и те търси под дърво и камък. Започнал е да се дупчи пак и е много опасен. Каза ми, че ако те намери, ще те убие. Така че внимавай. Казах му, че доколкото знам си в Ню Йорк. Той е все още тук, но се надявам скоро да тръгне за Ню Йорк. Ако го направи, веднага ще ти се обадя. Но така или иначе, по-добре не се мяркай насам. Имам кошмари от него и той не се шегува, като казва че ще те убие.

Бързам да хвана пощата.

Клеър

Съвсем бях забравил за съществуването на Уилбър.

В представите ми изникна барът на Ръсти. Видях отново как вратата се отваря с трясък и на прага и се появява дребната кошмарна фигура. Опасен? Меко казано. Беше смъртоносен като гърмяща змия, като си го спомнях как се приближаваше към сепарето на Рима с бляскавия нож в ръката си.

Така че след тринайсет години той отново беше на свобода и отново беше по петите й.

Намереше ли я, щеше да я убие.

Сякаш планина се смъкна от гърба ми при тази мисъл. Той можеше да е моето спасение. Решението на моя проблем.

Преписах адреса на Клеър в джобния си бележник и върнах писмото в кутията, а нея на рафта.

Продължих с търсенето на пистолета, но вече с разсеян ум.

Беше чист късмет, че го открих. Беше повесен на връв вътре в една рокля на Рима. Усетих го, като дръпнах нетърпеливо редицата от окачени рокли, за да видя не се ли крие нещо зад тях.

Издърпах го и го отвързах от връвта.

Беше полицейски специален тридесет и осми калибър и беше зареден. Пъхнах го в джоба на бедрото ми и се огледах дали не съм оставил някакви следи. Доволен, че нямаше такива, тръгнах към вратата.

Тъкмо я отворих и чух кола да изръмжава пред бунгалото.

Скочих до прозореца с туптящо сърце, тъкмо навреме за да видя Рима да излиза от понтиака. Затича се към вратата и я чух как се рови в чантата си за ключа.

Докато отключи аз се изнесох тихо и бързо от спалнята. Спрях за миг в коридорчето, и после хлътнах в стаята с тоалетите на Васари. Затворих вратата точно в мига, когато се отвори входната врата.

Рима притича покрай стаята, в която се бях скрил, и влезе в спалнята си.

Стоях изправен до стената, така че ако Васари влезеше, вратата да ме закрие. Бях напрегнат и уплашен, и сърцето ми биеше лудо.

Чух Васари да пристъпва тежко в хола. Последва пауза, след която влезе във всекидневната. След няколко минути Рима излезе от спалнята си и се присъедини при него във всекидневната.

— Виж, сладур, — произнесе той с нещастен глас, — не можеш ли да спреш? За бога! Та ние още не сме тръгнали за някъде, и ти вече хвърчиш обратно да се дупчиш!

— О, млъкни! — гласът на Рима прозвуча грубо и жестоко. — Ще правя каквото си искам тук и не е зле да го запомниш!

— Добре, но защо, по дяволите, не си носиш стоката със себе си, щом толкова не можеш без нея? Развали целия ден.

— Нали ти казах да млъкваш?

— Чух те. Само това ми повтаряш по цял ден. Започва да ми се повдига.

Тя се изсмя.

— Това беше само шега! И какво ще направиш, като ти се повдигне?

Последва дълга пауза, след която той каза:

— Какъв е тоя мъж, от когото вземаш пари? Тревожи ме. Какъв ти е на теб?

— Никакъв не ми е. Дължи ми пари и ми се издължава. Ще спреш ли вече да ровиш за него?

— И как така се е случило, че ти е длъжник, сладур?

— Слушай, ако не си затвориш устата, можеш да си ходиш. Ясно ли е?

— Чакай, чакай — гласът му изведнъж стана твърд. — И без това съм загазил достатъчно. Казвам ти, че този момък ме тревожи. Мисля, че ти го изнудваш, а аз нямам намерение да се забърквам в подобни неща.

— Нямах намерение ли? — изсумтя тя. — Но нямаш намерение да се откажеш от кокошкарските си истории, нали? Нямах нищо напротив да халосаш някой дъртак по главата и да му задигнеш и последния долар, нали?

— Стига! Ако ме пипнат, ще ме приберат само за една година, но изнудване... не, по дяволите! Ще ти шибнат най-малко десет годинки!

— Някой да е споменал нещо за изнудване? Казах ти: дължи ми пари.

— Ако мислех че го изнудваш, сладур, отдавна да съм си обрал крушите.

— Ти? Да си обереш крушите? Ха-ха! Внимавай, Ед. Опичай си ума. Не искащ да се обадя на ченгетата и да им кажа къде се намиращ, нали? О, не, ти няма да си обереш крушите!

Последва дълга пауза, в която чувах ясно как тиктака часовника.

После Васари се обади с несигурен глас:

— Винаги говориш като откачена след инжекция. Забрави какво съм ти казал. Знам, че знаеш какво правиш, и не би се набъркала с изнудване, нали?

— Не говоря като откачена! — изръмжа тя. — Ако не ти харесва как живея, можеш да си отиваш! Ще преживея и без теб, но не съм сигурна дали ти ще преживееш без мен!

— Страх ме е от тоя мъж, Рима! — гласът му беше станал колеблив. — Той ти пълни здраво джоба, нали? Как така ти дължи толкова много мангизи?

— Не го споменавай повече! Нали чу какво ти казах: ако не ти харесва, отивай си!

— Не искам да си отивам, сладур, обичам те. Не искам само да ни забъркваш в такива неща.

— Никой няма да те забърка в нищо. Ела тук и ме целуни.

— Сигурна ли си, че няма да има никакви неприятности? Тоя момък ме...

— Ела тук и ме целуни.

Отворих внимателно вратата и пристъпих в коридорчето. Чух Рима да простенва тихо докато стъпвах на пръсти по коридорчето към кухнята. Отворих вратата, която водеше към верандата, и после я притворих безшумно зад мен. Побягнах към прикритието на пясъчните дюни.

Лежах зад пясъчния хълм и наблюдавах бунгалото. Излязоха едва след четири и се качиха на понтиака. След като заминаха аз се изправих на крака.

Е, пистолетът вече беше в ръцете ми. Знаех и че Васари не е замесен в играта ѝ. Можех да бъда сигурен, че няма друг, освен Рима, който да разполага с нейната информация за мен. Знаех вече, че Уилбър е пуснат от затвора и е по следите ѝ.

Проблемите ми започваха да губят острота. Ако можех да се добера до Уилбър и да го насоча към Рима, щеше да ми свърши идеална работа.

Но въпреки това някои трудности оставаха. Как щеше да постъпи, ако разбереше, че пистолетът е изчезнал? Щеше ли да изпадне в паника и да духне нанякъде? Реших, че нямам достатъчно основания да се притеснявам, че може да открие липсата му. Колко време възнамеряваше да остане в бунгалото?

Трябваше да намеря сам отговора на този въпрос. Щеше да ми отнеме известно време и търсенето на Уилбър. Аз трябваше да бъда абсолютно сигурен, че тя все още е в бунгалото, преди да го откроя.

Прибрах се в хотела. Свързах се с най-големия агент по продажба на недвижимо имущество в града и му казах че искам да наема бунгалото на Източния бряг. Дали случайно не знае кога ще се освободи? Каза че е наето за следващите шест месеца. Благодарих и му казах, че ще се отбия пак следващия път като минавам през града, ако има какво да предложи. И затворих телефона.

Ако Рима не откриеше липсата на пистолета, беше очевидно, че ще остане в бунгалото достатъчно дълго време. Оставаше само да

открива Уилбър.

Обадих се до санаториума и запитах за състоянието на Сарита. Сестрата ми каза, че тя продължавала да се подобрява и нямало никаква причина да се тревожа. Казах ѝ че се налага да ходя до Сан Франсиско, и че ще и оставя координатите си веднага щом стигна. После приключих сметката си в хотела, върнах студейкърта в гаража и хванах влака за Сан Франсиско.

Не разполагах с кой знае колко информация: първото име на жената, адреса и това, че Уилбър са го видели в града.

Не беше много, но с малко повече късмет от моя страна можеше да се окаже достатъчно.

Казах на шофьора на таксито да ме закара до някой хотел около Ашби Авеню.

Каза ми, че имало три хотела на самата Ашби Авеню, и че ако питам него, най-добрият бил хотел Рузвелт. Казах му да ме закара там.

Регистрирах се, занесох си куфара в стаята, и после поех към Касъл Армс.

Оказа се, че е голям жилищен блок, видял и по-добри дни. Бронзовите му орнаменти отдавна ги нямаше, а боята беше олющена.

Зърнах портиера докато се разкършваше на площадката на главния вход. Беше дребен човек с износена униформа, забравил да се обръсне сутринта. Човек, който ще приеме всеки долар, без да задава излишни въпроси.

Бродих по улиците през следващия половин час, докато открива една от ония дребни фирми, които ви печатат визитната картичка докато си пиете кафето. Помолих дежурния служител да ми напечата няколко. Дадох му текста:

Х. Мастърс
Агент по застраховки и кредити
Градска агенция, Сан Франсиско

Каза ми, че картичките ще са готови след един час. Отидох в най-близкото кафе и прочетох вечерния вестник, като изпих две чашки кафе.

После си прибрах картичките и малко преди девет часа влязох във фойето на Касъл Армс.

Нямаше никой зад рецепцията, нито имаше кой да се грижи за асансьора. Малка бележка на стената със стрелка сочеща към сутерена ме упъти къде да намеря портиера.

Слязох долу и почуках на една врата в подножието на стълбите. Вратата се отвори и опърпаният човечец, когото бях зърнал да се разтакава във фойето, се показа на прага и ме огледа подозрително.

Показах му визитната картичка.

— Мога ли да купя някоя минута от времето ви? — запитах аз.

Той взе картичката, изучава я известно време, и после ми я върна.

— Какво искате?

— Малко информация. Мога ли да я купя от вас?

В ръката си държах банкнота от пет долара. Позволих му да я види, преди да я прибера в джоба си.

Внезапно стана много приятелски настроен и изпълнен със желание да ми помогне.

— Разбира се, приятел, заповядай — каза той. — Какво искаш да знаеш?

Пристъпих в стаичката, която служеше за офис. Той седна на единствения стол. След като бутнах настрани няколко метли и преместих една кофа на пода, успях някак да се наместя върху един дървен сандък.

— Информация за една жена която живее тук — казах аз.

Извадих банкнотата и я сгънах, като я държах пред очите му. Той я гледаше жадно.

— Живее в апартамент 234 — допълних аз.

— Имате предвид Клеър Симс?

— Точно така. Коя е тя? С какво си вади хляба?

Подадох му банкнотата, която той побърза да напъха в джоба си.

— Съблича се в клуба Гетсби на булевард Макартър — каза ми той. — Имаме си достатъчно неприятности с нея. Предполагам, че е наркоманка. Ако само я видиш какви номера прави понякога, веднага ще разбереш, че е откачена. Началството я е предупредило, че ако не престане да създава неприятности, ще я изхвърлят.

— Не се ползва с добра репутацията, а?

— Възможно най-лошата — каза той. — Ако мислите да разговаряте с нея, отворяйте си очите на четири. Опасна е.

— Не искам да разговарям с нея — казах аз, като се изправих. — Щом е такава, каквато ми я описахте, не искам да имам нищо общо с нея.

Стиснахме се ръцете, благодарих му за помощта и си тръгнах. Върнах се в хотела, взех душ, преоблякох се и взех такси до клуба Гетсби.

Нямаше нищо особено в него. Във всеки по-голям град имаше достатъчно като него. Помещават се винаги в изба. На входа им винаги ще видите бивш боксьор за портиер и бияч. Осветлението винаги е мътно и задимено. Винаги има малко барче още в самото фоайе. Плотът на бара винаги е окичен със скучаещи момичета с корави лица и щедра плът в очакване някой да ги почерпи и които ще легнат с вас по-късно за три долара, ако не успеят да изкопчат повече.

Платих пет долара входна куверта, разписах се в книгата под името Мастърс и влязох в ресторанта.

Слабо момиче в плътно прилепнала вечерна рокля загатваща че отдолу няма нищо, с черна коса до раменете и сиво-сини очи, пълни с неми и щедри обещания, се приближи и ме попита дали може да ми прави компания на масата.

Казах ѝ, че веднага няма да стане, но по-късно ще я почерпя.

Тя ми се усмихна тъжно и се оттегли, поклащайки отрицателно глава към другите пет свободни момичета, които ме гледаха със жадни погледи.

Сервираха ми безлична вечеря и още по-безлично балетно шоу.

Клеър Симс се съблече.

Беше едра, щедро надарена блондинка, със свръхразвит бюст и бедра, по които лепнеха погледите на клиентите. Номерът ѝ не изобилстваше с нищо, ако не се броеше плътта ѝ.

Малко след полунощ, когато вече започвах да си мисля, че само си губя времето, на вратата се получи известно оживление и в залата влезе дребен тъмнокос мъж.

Беше с овехтял смокинг и очила с дебела рогова рамка.

Стоеше в рамката на вратата; щракаше пръсти и друсаше тялото си в ритъма на музиката: дяволска фигура от чиста проба.

Беше измършавял още повече и косата му сивееше по слепоочията. Лицето му беше придобило лоен цвят. Устните му бяха безкръвни. Дегенериралата му физиономия разказваше собствената си история.

Не беше необходимо да го поглеждам за втори път.

Беше Уилбър.

ГЛАВА ШЕСТА

I

Тъмнокосото момиче с плътно прилепналата рокля, което ме беше заговорило на влизане, тръгна с полношваща се походка към Уилбър и с професионална усмивка на червените си устни. Спря пред него, докосвайки с тънките си пръсти косата си, като подканящо изви още по-тънките си очертани с черен молив вежди.

Уилбър продължаваше да щрака с пръсти и да гърчи мършавото си тяло в такт с музиката, но блестящите зад очилата му бухалоподобни очи се плъзнаха по тялото на момичето и безкръвните му устни оголиха зъби в нищо незначеща гримаса. Той се придвижи към нея без да спира нито за миг щракането с пръсти и кълченето и тя също се закълчи в такт с музиката.

Въртяха се един около друг, размахваха ръце във въздуха, гърчеха телата си също като двама диваци в ритуален племенен танц.

Хората в ресторанта ги загледаха, като спираха да се хранят и танцуват.

Уилбър сграбчи момичето за ръката и я завъртя вихрено около себе си, полите ѝ се разпериха високо като ветрило, разголвайки дългите ѝ стройни крака чак до бедрата. Той я дръпна рязко към себе си и след миг все така рязко я отблъсна, без да пуска ръката и, пак я дръпна и отблъсна, завъртя я около ръката си, след което я пусна, заситни край нея, без да престава да се гърчи и кълчи, чак докато музикантите престанаха да свирят.

После я хвана за ръката със собственически жест и я поведе към една маса в срещуположния на моя ъгъл, и я настани да седне.

Бях го изучавал през цялото време. Първата ми реакция когато го бях видял да влиза в ресторанта, беше на облекчение и триумф. Но сега, след като бях станал свидетел на кълченето му, бях следил студеното му и жестоко лице, съзнанието ми отново се връщаше към онзи момент, когато го бях видял да връхлита в бара на Ръсти, ножа в

ръката му, изражението на нечовешки ужас върху лицето на Рима, и ушите ми отново се раздраха от писъците и.

Обзе ме колебание. Когато тръгнах по петите и, бях наясно че целта ми е да я убия, но чисто техническата страна на този акт беше нещо, за което бях избягвал да мисля през цялото време. Макар че вече я бях открил, знаех със сигурност, че даже и да я спипам сама в бунгалото, нямаше да съм в състояние да вкоравя сърцето си до такава степен, че да я наръгам хладнокръвно. Затова и търсех това същество, което да извърши убийството. Щеше да го направи, стига само да му кажеха къде се крие жертвата му. Нито за миг не се съмнявах в това. Той носеше смърт.

Насочех ли го по следите ѝ, щях да съм отговорен за смъртта ѝ; защото това щеше да бъде смърт ужасна, в страхотни мъки. Щях да произнеса смъртната ѝ присъда в момента, в който го известях за скривалището ѝ.

А ако тя не загинеше, щях да бъда изнудван до сетния си ден или докато тя не пукнеше. Нямаше да има спасение от нея.

„Има ли нещо по-хубаво от парите?“ беше казала веднъж тя.

Това беше нейната философия. Тя нямаше да пощади нито мен, нито Сарита; защо тогава аз да имах милост към нея?

Сърцето ми стана ледено. Бях длъжен да довърша делото, което бях започнал.

Но преди да насоча Уилбър към нея, трябваше да прогоня Васари от пътя му. Нищо чудно дребният плъх да се окажеше по-бърз от оня бик, ако оня се опиташе да я защити. Не исках да ми тежи на съвестта смъртта на Васари. Не ми беше сторил нищо лошо.

Първата ми работа беше да разбера как мога да се свържа с него. Нямах никакво намерение да му казвам кой съм аз. Щях да му дам адреса на Рима по телефона; едно обикновено анонимно позвъняване.

След това трябваше да прогоня Васари от пътя му. От подслушаната между него и Рима кавга бях разбрал, че полицията го търси. Още едно анонимно предупреждение по телефона, че полицията е по петите му, щеше да го накара да си плюе на петите на часа. Но дали нямаше и Рима да хукне с него?

Планът беше много усложнен, но по-добър не бях в състояние да измисля. Времето летеше. Оставаха ми само девет дни, след което трябваше да се разделя с тридесет хиляди долара.

Наблюдавах как разговарят Уилбър и момичето. Изглежда се опитваше да я убеди за нещо. Той се облегна на масата и я заговори в тихи полутонове, докато чоплеше зачервена пъпка на брадичката си.

Накрая тя повдигна нетърпеливо рамене, стана и се запъти към гардеробната.

Уилбър отиде на бара, поръча си скоч и веднага го гаврътна, след което се насочи към изхода. Групата отново беше засвирила и на излизане той не пропусна да пощрака с пръсти и да се покълчи в такт с музиката.

Получих си шапката и шлифера от гардеробиерката и през това време тъмнокосото момиче излезе от гардеробната наметнала найлонов дъждобран върху роклята си.

Излезе в мрака и аз я последвах.

Спрях се на ръба на тротоара, сякаш озъртайки се за такси. Момичето забърза по пътя. Видях, че Уилбър я чака. Прекосиха пътя с бърза крачка и влязоха в една странична улица.

Последвах ги, като се криех в сенките. На ъгъла спрях и се огледах предпазливо. Успях навреме да я зърна как пое по стълбите на един жилищен блок и Уилбър заситни след нея.

Скриха се във входа.

Не знаех дали мисли да прекара цялата нощ с нея, но ми се стори малко вероятно. Заех позиция в едни тъмен вход и зачаках.

След половин час се появи на стълбите и пое по улицата.

Тръгнах след него.

Не беше трудно да го следи човек. Нито веднъж не се обърна назад, крачеше бодро напред, тананикаше си, и от време на време правеше някаква сложна танцова стъпка.

Накрая се вмъкна в някакъв съмнителен хотел близо до пристанището. Спрях се и го проследих да отваря стъклената врата и да взема ключа си от таблото, след което изчезна нагоре по стълбите.

Дръпнах се малко назад да прочета висящата табела: Хотел-Ресторант Андерсън.

Забързах към края на улицата, където хванах такси и се прибрах в хотела.

Щеше ли Уилбър да остане в хотела за повече или щеше да тръгне сутринта? Не можех да си позволя риска да го изпусна след като веднъж го бях открил.

Но дори и в този момент колебанието се опита да ме размекне, и само мисълта за Сарита и парите ми ме накара да се стегна.

Отидох до един телефон автомат във фоайето на хотела, намерих хотел Андерсън в указателя и избрах номера.

След малко се обади някакво момиче.

— Да? Какво има?

Поех си дълбоко въздух. Трябваше да положи значителни усилия да не затворя телефона.

— Да е отседнал при вас един дребосък с очила? — запитах аз с груб глас.

— И какво от това? — гласът на момичето се напрегна. — Кой се обажда?

— Негов приятел. Докарай го на телефона, сестричке, само побързо.

— Щом сте негов приятел, как му е името?

— Стига дрънка. Докарай го на телефона.

— Добре, почакайте — изрече тя с внезапно отегчен глас.

Зачаках. Мина доста време. Стоях в телефонната кабина със слушалка, притисната до ухото ми и се вслушвах напрегнато.

Изтекоха пет дълги минути и тогава дочух някакви звуци. Момичето каза ядосано:

— Откъде да знам кой ви търси? Не разбирате ли? Разберете го сам! — Тя нададе внезапен писък на болка. — Ох! Мръсен гаден плъх! Махни си ръцете от мен, животно такова!

Някой вдигна слушалката.

— Да? Кой е?

Представях си го как стои там, очилата му блестят на светлината, бялото му жестоко лице в очакване.

— Уилбър ли е? — запитах аз.

— Да. Кой се обажда?

Като изговарях бавно и отчетливо думите, му казах:

— Снощи видях Рима Маршал.

Чух го как си пое рязко дъх със свистене.

— Кой си ти?

— Няма значение. Мислех, че искаш да знаеш къде се намира.

Студена пот покри лицето ми, докато говорех.

— Да. Къде е?

— Ще ти изпратя адреса ѝ след два дни, в петък сутринта и пари за пътни — казах аз. — Не се отдалечавай много в петък от хотела.
— Кой по дяволите си ти? — настоя той. — Да не си неин авер?
— Ти как мислиш? — казах аз и затворих.

II

Рано на следната сутрин позвъних от стаята си до санаториума на доктор Цимерман. Дежурната сестра каза, че доктор Цимерман иска да говори с мен и ме помоли да не затварям.

Гласът му звучеше много щастливо по телефона.

— Имам добри новини за вас, мистър Холидей. Вашата жена се подобрява със стремителна бързина. Излезе от комата и мисля, че след два дни можете да я видите. Налага се да обсъдим и втората операция. Кога ще се върнете?

— В петък — казах. — Ще ви се обадя веднага щом пристигна. Наистина ли мислите, че е прескочила най-лошото?

— Разбира се, че съм сигурен. Ако дойдете в санаториума събота сутринта, ще имате възможността сам да се убедите в това.

Казах, че ще дойда, и след като разменихме още няколко думи, затворих.

Вестта, че Сарита е в отлично състояние ме изкара от депресията. Решимостта ми да се отърва от Рима отново отслабна.

В събота сутринта щях да бъда до Сарита. Щях да знам, докато стоях до леглото и, че съвсем съзнателно съм станал причина да бъде лишен от живот човек. Чудех се, какво ли ще чувствавам, когато се срещнеха очите ни. Дали щеше да прочете вината в тях?

Станах и закрачих из стаята. Имах ли право да лишавам Рима от живот? — питах се аз. Убивах я, за да не отида в газовата камера или в затвора. Щях ли да живея в мир със себе си след като преднамерено съм убил човек? Съвестта ми задаваше този въпрос и настояваше за отговор.

Опитах се да намеря друго решение. Да предположим, че откажа да давам повече пари на Рима и тя ме издаде на полицията, след което ме арестуват. Какво ще стане със Сарита без мен? Вярно, парите ми щяха да останат на нея, но как щеше да живее сама и инвалид?

Опитах се да бъда откровен докрай със себе си. Кое стоеше на първо място — исках да се отърва от Рима за да не ходя в затвора или защото не можех да изоставя Сарита без моята помощ?

Не можех да реша, но знаех, че Сарита се нуждаеше от мен, и знаех също, че животът на Рима не струва пукната пара.

Съзнавах, че планът ми да се отърва от нея течеше като решето. Дори и да изпратех на Уилбър адреса ѝ, нямаше никаква гаранция, че той щеше да я убие. Ненавистта му към нея можеше да е отшумяла и той можеше изобщо да не си прави труда да се разхожда чак дотам. Васари пък можеше да реши да остане при Рима дори и след като го предупредях, че полицията е по петите му. И ако постъпеше така, това означаваше Рима да тръгне с него и Уилбър да завари бунгалото празно. Ако-ако-ако...

Беше абсолютно самодеен план за убийство.

И точно в този момент ми хрумна мисълта да не го променям, а да го оставя такъв, какъвто си беше. Щеше да бъде като хвърляне на ези-тура: ези — Рима загива; тура — отивам в затвора. Така вината нямаше да бъде изцяло моя, ако планът ми се осъществеше и Рима умреше.

Реших да сляза на закуска, за да прогоня лошите мисли от главата си. Казах на сервитьорката да ми донесе кафе и препечен хляб. Докато чаках да ми донесат поръчката, огледах залата. Имаше само осем или девет души, които закусуваха: всички без изключение бизнесмени, вгълбени в закуската и вестниците си.

Усетих, че един от тях в далечния ъгъл беше вдигнал глава и ме гледаше съсредоточено. Беше мъж на моите години и кръглото му пълно лице ми беше познато отнякъде. Изведнъж стана и се насочи към мен, като се усмихваше. Познах го едва когато стигна да масата ми. Бивш колега от колежа, с когото бяхме делили една и съща стая. Казваше се Бил Стовал и се беше дипломирал като инженер в едно и също време с мен.

— За бога! — възкликна той. — Ти си Джеф Холидей, нали?

Изправих се и разтърсихме десници. Искаше да знае какво правя в Сан Франсиско и му казах че съм в командировка. Каза ми, че бил чел Лайф и знаел за моста.

— Голяма работа сте направили, Джеф! Всеки инженер в окръга сънуваше че получава поръчката!

Седнахме и се разговорихме за моста. Аз го попитах какво прави.

— Работя във Фрейзър и Грант, стоманата. Между другото, Джеф, можем да ви бъдем полезни. Ще се нуждаете от стоманени изделия, а ние можем да ти предложим условия, от които ще ти падне шапката.

Внезапно ми хрумна, че ако моят план да се отърва от Рима не сполучеше, и успееш да се доберат до мен, нямаше да бъде зле да си имам едно оправдание за идването ми до Сан Франсиско. Казах му, че ни интересуват всякакви предложения.

— Знаеш ли какво, — каза възбуден той, — какво ще кажеш да дойдеш при нас към десет и половина и аз ще те представя на шефа на стоманата? — Той ми подаде визитната си картичка. — Ще можеш ли?

Казах му че ще мога и след като ми обясни как да стигна до тях, се разделихме.

Цялата сутрин и по-голямата част от следобед ги прекарах заедно със шефа на стоманеното производство. Шапката ми наистина щеше да падне, защото цените които той ми предложи, бяха действително по-ниски от всичко което ни бяха предлагали нашите доставчици до този момент. Обещах да му съобщя веднага решението ни след като се консултирам с Джак.

Върнах се в хотела малко след пет часа и се качих в стаята си. Изкъпах се, преоблякох се, после седнах на писалището и написах името и адреса на Рима с едри печатни букви на един лист хартия. После го пъхнах в плик заедно с три банкноти по десет долара. Адресирах писмото до Уилбър чрез хотел Андерсън.

Слязох долу до фойето и попитах портиера за разписанието на влаковете до Холанд Сити. Каза че има един в осем и двацет.

Купих марка от него и я залепих на писмото до Уилбър. С огромно усилие на волята се доближих до пощенската кутия и пузнах писмото вътре. Миг след като го направих, и ми се прииска страшно да го извадя от кутията.

Влязох в бара и си поръчах едно питие. Бях започнал леко да се потя. Уилбър щеше да получи писмото утре сутринта към осем. Какво ли щеше да направи? Ако той не се беше отказал от намерението си да убие Рима, можеше да се добере до Санта Барба до два и половина следобед.

Той беше наркоман, следователно, също както и при Рима, действията му бяха непредсказуеми. Лесно можеше да се поддаде на изкушението да даде парите, изпратени му за пътни, на някой дребен пласьор на наркотици. Съществувахе вероятността да остане в Сан Франсиско, без и да помисли за Санта Барба.

И с тая успокояваща съвестта ми мисъл отидох в снекбара и изядох един сандвич. После си платих сметката за стаята, и докато чаках да ми свалят куфара, се затворих в една телефонна кабина. Поисках от Информацията да ми дадат телефонния номер на Бунгалото, Източния бряг, Санта Барба. След като изчаках обичайното време, телефонистката ми каза, че бил Изток 6684. Записах си го в бележника, напуснах хотела, като хванах такси до гарата.

Малко след полунощ бях на гарата на Холанд Сити. Момчето, което събираше билетите на бариерата, ми се ухили радостно като ме видя.

— Радвам се да ви видя, мистър Холидей. Съпругата ви вече е по-добре, нали?

Казах му че Сарита се подобрява бързо и се надявам в събота да я видя.

— Радвам се да чуя това — каза той. — Тя е прекрасна жена, мистър Холидей. Надявам се да пъхнат това копеле, което я блъсна, поне за няколко години в дранголника.

Шофьорът на таксито, което ме закара у дома, също пожела да чуе последните новини за Сарита. Изведнъж проумях, че жена ми беше станала широко популярна фигура, и тая мисъл ме накара да се почувствувам горд.

Настроението ми изчезна още в момента, в който отключих апартамента и пристъпих в замрялата всекидневна. Стоях дълго време на едно място, със смътната надежда чуя топлия глас на Сарита. Никой не се обади. Почувствах се страшно самотен, като гледах общите ни семейни вещи, спрелият часовник над камината, слоят от прах върху телевизора.

Влязох в спалнята, съблякох се, изкъпах се и си сложих пижамата. После се върнах във всекидневната и си налях уиски и сода. Седнах до телефона и запалих цигара. След като привърших с пиенето и цигарата погледнах колко е часът.

Беше два без двайсет след полунощ. Умът ми за миг се озова в Санта Барба и след това в бунгалото на Източния бряг. Рима и Васари сигурно се приготвиха да си лягат, освен ако вече не си бяха легнали.

Сега трябваше да направя втория си ход в моята игра. Вдигнах бележника си от масата, погледнах за телефонния номер на бунгалото и позвъних на „Междуградски разговори“. Когато операторката се обади, дадох и номера. Казах и, че ще изчакам.

Седях неподвижен, вирайки се в тавана, и се вслушвах в призрачните гласове по линията. После внезапно се разнесоха силни бър-бър-бър, което означаваше, че телефонът от другата страна звъни.

След секунда нещо изщрака и ядосаният глас на Рима произнесе:

— Изток 6684. Кой се обажда?

Сърцето ми се сгърчи като чух гласа ѝ.

Направих гласа си груб и отсякох:

— Дай ми Ед.

— Кой се обажда?

Връзката беше толкова добра, че открояваше даже бързото ѝ неравно дишане.

— Няма значение. Негов авер. Искам да говоря с него.

— Няма да говориш с него, докато не ми кажеш кой си — каза тя и долових неувереност в гласа и.

После се разнесе приглушен шум от боричкане.

Чух Рима да казва:

— Не ставай глупак, Ед.

— Затваряй си устата! — изръмжа Васари. — Аз ще се оправям!

После гласът му изляя в ухото ми:

— Кой си ти?

— Твой авер — произнесох аз бавно и отчетливо. — Дигай си чукалата, Ед, иначе лошо ти се пише. Ченгетата са те скивали тая сутрин и вече знаят къде си. Чакат само да получат разрешение за ареста ти и ще ти скъсат задника!

Чух го как си пое рязко дъх и тъкмо отвори уста да заговори, и аз затворих.

Останах неподвижен с ръка върху телефонната слушалка и поглед вперен в стената. Каквото и да станеше вече, бях вдигнал завесата. След по-малко от шест часа Уилбър щеше да прочете писмото. Или щеше да се метне на първия влак за Санта Барба, или

нямаше и да помръдне от Сан Франсиско. Ако тръгнеше, бях абсолютно сигурен, че ще я убие, но междувременно Васари можеше и да не хукне да си спасява кожата. Ако хукнеше, имаше някаква вероятност Рима да тръгне с него, така че Уилбър можеше да завари бунгалото празно. От друга страна обаче, Васари можеше да я зареже, и Уилбър да я завари в бунгалото. Но съществуваше вероятност Васари да остане при Рима, в който случай Уилбър можеше да срещне сериозна съпротива. Като план за убийство той действително беше аматьорски, но пък в замяна на това предлагаше многобройни варианти на решение. Беше все едно да познаеш последователните положения на монета при серия хвърляния.

Нещата си бяха тръгнали по реда. Пиесата беше започнала и аз бях длъжен да се примиря с финала и, какъвто и да бъдеше.

Угасих светлината и отидох в спалнята. Празното легло до моето ме накара да помисля за Сарита.

Исках да се моля за нея, но думите не искаха да идват.

Легнах си, без да угасям светлината. Мракът обикновено усилва терзанията на съвестта.

ГЛАВА СЕДМА

I

Малко след шест сутринта вече бях паркирал край строителната площадка.

Хората вече работеха и аз размених няколко думи с бригадира. Джак беше напреднал страшно много за времето докато бях отсъствувал. Теренът беше изравнен и на двата бряга на реката. Бяха забили и голям брой пилони.

Повъртях се десетина минути, като гледах как работеха хората, и видях Джак да се задава с черно-белия си Тандърбърд^[1]. Той закова спирачки точно до мен и изскочи от колата с широко ухилено лице.

— Здравей, Джеф! Радвам се да те видя! Всичко наред ли е?

Разтърсихме десници.

— Да, уредих всичко, даже имам и една изненада за теб. Можем да вземем нужната ни стомана на цени по-ниски с два процента от всички възможни, при същите якостни показатели.

Той се втренчи в мен.

— Да не искаш да кажеш, че си работил, докато те нямаше? Мислех че си по лична работа.

— Никога не съм спирал да работя — казах аз. — Какво ще кажеш, Джак? Икономисваме двайсет и пет хиляди долара!

— И ме питаш! Разказвай!

Поговорихме делово двайсетина минути и после той каза:

— По-добре ще е да поговорим и с нашите доставчици, Джак. Това са чудесни новини. Виж, имам да свърша няколко неща и се прибирам в офиса. Ще се видим тогава.

Той ме изпрати до колата.

— А Сарита? — запита той.

— Новините са добри — казах. — Утре сутринта имам уговорена среща с доктор Цимерман.

Разказах му за плановете на Цимерман за втората операция.

Той слушаше с участие, но личеше, че мостът е онова, което не излизаше от душата му, и аз го разбирах много добре.

— Това е чудесно, Джеф — каза той. — Е, мисля, че...

— Разбира се, — казах аз — тръгвам за офиса. Как се справя Уестън?

— Добре, но ти се връщаш тъкмо навреме. Има нужда от помощ, а аз съм страшно натоварен, за да му я дам.

— Аз ще се погрижа за него.

— Чудесно. Окей, ще се видим в единайсет — каза той и тръгна, като извика бригадира да дойде при него.

По пътя за офиса хвърлих поглед на часовника на таблото. Беше осем без петнайсет. След четвърт час Уилбър щеше да получи писмото. Как щеше да постъпи? Внезапно усетих колко силно се потят ръцете ми.

Паркирах колата и отидох в офиса където Тед Уестън и Клара вече бяха започнали работа.

Поздравиха ме и Клара ми връчи огромен куп писма и документи, пресмятания и папки.

Седнах и започнах да работя.

Някъде към десет спрях да запаля цигара и внезапно си спомних за Уилбър. В десет и десет имаше влак за Санта Барба. Дали го беше хванал? Обхвана ме трескаво желание да разбере.

Бях подготвил доста бележки за Джак, и като ги забодох заедно, ги подхвърлих на бюрото на Уестън.

— Ще бъдеш ли така добър да ги занесеш на Джак? — помолих го аз. — Трябват му. А аз ще подхвана от другия край.

— Разбира се, мистър Холидей.

Изгледах го.

Беше хубаво момче, работливо и точно на място. Точно такъв младеж, какъвто ми се искаше много да бъда и аз. Наблюдавах го как взе забележките и се изнесе бързо от офиса. Следях го със завистлив поглед. Страшно ми се искаше да съм като него. Той имаше късмет. Лицето му нямаше да получи порцията шрапнел, нямаше да прекара шест кошмарни месеци в отделението за пластична хирургия сред стенанията и писъците на пациентите, чиито лица бяха безнадеждни за възстановяване. Нямаше да му се налага да се занимава със среброкоса и златногласна наркоманка, която можеше да застреля човек без да и

мигне окото. Нямах да изпита чувството какво е да живееш под заплахата от изнудване и шантаж, нито пък да планира убийство... просто беше едно от онези момчета с късмет, на които дяволски завиждах.

Веднага щом излезе от стаята, вдигнах телефона и помолих Клара да ми даде градска линия. После избрах „Междуградски разговори“ и дадох на момичето номера на хотел Андерсън. Тя ми каза, че линиите за Сан Франсиско са страшно натоварени, но стига да успее, и веднага ще ми се обади.

Седях, пуших и се потях. Трябваше да изчакам десет дълги и късащи нервите минути, преди да получа връзка.

Обади се същият безразличен глас на дежурната от хотела.

— Да? Слушам ви.

— Искам да говоря с Уилбър — казах аз.

— Е, не можете. Той освободи стаята.

Сърцето ми подскочи леко в гърдите.

— Искате да кажете, че е напуснал?

— Какво друго мислите че искам да кажа?

— Знаете ли къде е отишъл?

— Не, и не ме интересува — и тя затвори.

Пуснах слушалката и като извадих носната си кърпичка, обърсах потните си ръце и лице.

И така, беше тръгнал, но накъде? Към Санта Барба? Ако се окажеше така, нямаше да стигне по-рано от два следобед. Обзе ме внезапна паника да спра всичко. Трябваше само да се обадя на Рима и да я предупредя че Уилбър идва.

Малко остана да го направя, но в същия момент вратата хлопна и в стаята се появиа Джак, Уестън и двама доставчици.

Поздравих и ги погледнах часовника на бюрото. Беше единайсет и четвърт. Все още имах време да предупредя Рима през обедната почивка.

Но разговорите ни с доставчиците така се затегнаха, че Джак предложи да обядваме всички заедно и да използваме времето докато се храним, за да доизгладим проблемите.

— Вижте, момчета, вие отивайте, а аз ей сега ще ви настигна. Трябва само да се обадя по телефона — казах аз.

Като останах сам, запалих цигара и се втренчих в телефона. Ако предупредях Рима че Уилбър е по петите и, тя щеше да офейка незабавно и вероятно никога повече нямаше да мога да я видя. Щеше да продължава да ме изнудва, и ако не и платях, отивах в затвора, но представата ми за Уилбър седнал във влака, който с всяка секунда се приближаваше към нея, направо вледеняваше кръвта в жилите ми.

Самодейният план за убийство не се различаваше много от хвърлянето на ези-тура. Ези — тя умира. Тура — аз влизам в затвора. Внезапно ми хрумна, защо не оставя на случая да реши още на момента?

Извадих монета от джоба и я хвърлих високо във въздуха. Чух я да пада на пода до мен. Няколко секунди седях неподвижен, без да поглеждам надолу, после се наведох с усилие и погледнах монетата.

Беше ези!

Е, това беше, можех да си измия ръцете. Оставях събитията да следват своя ход. Изправих се, смачках цигарата в пепелника и тръгнах към вратата.

И спрях.

Пред очите ми отново изплува бара на Ръсти. Видях Уилбър с ножа в ръка. Видях как Рима се гърчи в сепарето, с диво отворена уста, и отново писъкът и разцепи ушите ми. Чух страховития звук от стърженето на ноктите и в стената.

Не можех да постъпя така с нея. Бях длъжен да я предупредя.

Върнах се на бюрото, вдигнах слушалката и поисках „Междуградски разговори“. Дадох на момичето номера на Рима.

Чаках, като се вслушвах в шума по линията.

Момичето каза:

— Никой не отговаря. Може би няма никой?

— Трябва да има. Бихте ли опитали още един път?

Последва още едно дълга пауза и после тя каза:

— Съжалявам, но вашите хора не се обаждат.

Благодарих и затворих.

Случило се беше най-очевидното: Васари беше духнал и Рима заедно с него.

II

Но аз не се отказах толкова лесно. Имаше вероятност, разбира се, Рима да е излязла някъде и да се върне по-късно.

Три пъти звънях през деня до бунгалото, като използвах отсъствието на Уестън от офиса, но и трите пъти не получих отговор.

Накрая реших, че си беше отишла и самодейният ми план да се отърва от нея чрез дистанционно управление се беше провалил.

Чувствах се спокоен и щастлив. Бях готов за неприятностите. След шест дни Рима щеше да очаква тридесет хиляди долара да бъдат прехвърлени в сметката и. Нямаше да и плащам нито цент повече. Какво щеше да направи тя? Да отиде в полицията? Трябваше да съм готов и за най-лошото. Беше абсолютно сигурно, че ще отиде в полицията, което означаваше, че ще бъде арестуван за убийство.

В такъв случай бях длъжен да осигуря бъдещето на Сарита. Обадох се на кмета Матисън и го помолих да ме приеме след вечеря, ако е възможно.

Той ме покани за самата вечеря, но аз любезно отклоних предложението му. Не бях в настроение за подобно нещо.

Заварих Хелън и Матисън седнали пред камината и се поздравихме. Казах им за предстоящата операция.

Матисън веднага ме подхвана:

— Как си с парите, Джеф? Операцията може да се окаже скъпа. Ти знаеш нашето отношение към Сарита. Тя ни е като дъщеря.

— Парите не са проблем — казах аз. — Това, от което тя истински се нуждае, са много внимание и грижи. В продължение на години. Тя няма никой друг, освен мен. Ако ми се случи нещо, тя ще остане сама.

— Разбира се, че няма да остане — каза Матисън. — Нали току-що ти казах, че ни е като дъщеря. Каквото и да стане с теб, тя ще дойде да живее при нас. Но я слушай, какви са тия приказки от теб? Какво искаш да кажеш с това?

— Знам как се чувствава — вмъкна Хелън. — Човек трябва да е готов за всичко. Той има право да мисли за тези неща. — Тя ми се усмихна. — Ние ще се грижим за нея, Джеф, обещаваме.

Планина ми падна от плещите. За пръв път, откакто Рима беше почнала да ме изнудва, усетих покой.

На следващата сутрин отидох в санаториума. Цимерман ми каза, че Сарита продължава да се подобрява.

— Не искам да ви обнадеждавам прекалено много, мистър Холидей, — каза той, — но има вероятност, макар и не много голяма, че ако имаме късмет, ще можем да я изправим на крака.

Заведе ме да я видя. Беше много бледа и изглеждаше като смалена в болничното легло. Беше в съзнание и ме позна, но нямаше сили да ме заговори.

Позволиха ми да заставам до леглото. Няколко минути за мен нямаше нищо друго освен нея. И разбрах за това нищожно време, че тя възплащаваше смисъла на моя живот.

Чувствах се особено щастлив, че планът ми да се отърва от Рима не беше сполучил. Защото не знаех как щях да погледна в очите Сарита след това.

Двамата с Джак прекарахме неделята и понеделника на строителната площадка. Бяхме стигнали слой свличаща се почва и трябваше да измислим начин как да преодолеем неочакваното препятствие.

До вторник вечерта вече се бяхме справили с проблема. В сряда и четвъртък не вдигнахме глави от бюрата. Всяка вечер посещавах санаториума и разменях усмивки със Сарита. Още беше прекалено слаба, за да говори, но поне ме разпознаваше.

Цимерман ми се обади в петък към десет часа сутринта. Това беше денят, в който трябваше да преведа парите на Рима. Каза ми, че Гудийър е при него и са прегледали Рима.

— Решихме, че няма смисъл да изчакваме повече, мистър Холидей. Оперираме я утре сутринта.

Казах му, че ще бъда там за операцията. Обадох се на Матисън и му казах за операцията. Каза ми, че му е невъзможно да дойде в санаториума, но Хелън ще бъде до мен.

Вечерта пак бях при Сарита и за пръв път успяхме да разменим няколко думи.

— Утре сутринта ще те оперират, скъпа — казах ѝ аз. — И много скоро ще бъдеш напълно здрава.

— Да, Джеф... искам... у дома.

На път за в къщи си мислех как ли ще реагира Рима като види че парите не са пристигнали. Вероятно щеше да изчака ден-два, за да бъде сигурна, и после какво? Но в този момент имах да мисля за много по-важни неща, та да се тормозя с подобни мисли.

Операцията започна в единайсет на следващото утро и продължи четири часа. Хелън и аз седяхме в чакалнята, без да разговаряме, но от време на време тя ми се усмихваше окуражаващо и ми стискаше ръката.

Малко след два дойде една сестра и ми каза, че ме търсят от офиса ми. Каза ми освен това, че операцията почти е привършила и след половин час ще имам новини.

Телефонът беше в дъното на коридора. Обаждаше се Клара.

— О, мистър Холидей, много съжалявам, че ви безпокоя точно сега, но тук при мен е сержант Киъри. Искан да говори с вас по някакъв много важен въпрос.

Сърцето ми замря за миг и после препусна бурно.

— Ще почака — казах аз. — Операцията ще свърши след половин час. Не мога да се върна по-рано от пет. Какво иска?

Много добре знаех какво иска. Това означаваше, че Рима ги беше осведомила вече.

— Ще го попитам, ако изчакате, мистър Холидей.

Гласът и беше леко смутен.

Последва пауза, след която в слушалката прозвуча мъжки глас.

— Тук е сержант Киъри от полицията на Санта Барба. Бих искал да ви видя колкото може по-скоро.

— Какво има? — запитах аз.

— Служебна тайна — каза сбито той. — Не мога да говоря по телефона.

— Добре — отвърнах му аз с неговия глас. — Ще почакате. Ще се върна в пет. Довиждане — и хлопнах слушалката.

Изтрих си с кърпичката потните ръце. Дали беше получил разрешение за арестуването ми? Бяха ли арестували вече Рима?

В този момент от дъното на коридора се зададе Цимерман. Беше усмихнат.

— Доктор Гудиър ще дойде всеки момент — каза той. — Само да си измие ръцете. Имам добри новини за вас. Операцията мина напълно сполучливо, точно както очаквахме. В случай, че не последва някакво неочаквано усложнение, нещо, което е малко вероятно, само след няколко месеца жена ви ще ходи нормално.

Следващият половин час мина в техническа дискусия на двамата доктори, от която почти нищо не разбрах. Обясниха ми с прости думи,

че с внимателни грижи, търпение, след дълги месеци Сарита ще се възстанови изцяло.

Доктор Гудиър говореше, а на мен от ума ми не излизаше сержант Киъри, който ме чакаше. Гудиър ми каза, че ще мога да я видя след два дни, но не по-рано. Помислих си, че след два дни ще бъда в затвора в Лос Анджелис.

Тръгнахме си заедно с Хелън от санаториума.

— Вчера говорехме за Сарита, че ще я вземете при вас, ако нещо се случи с мен, — казах аз, докато карах колата към града. — Не сте се отказали, нали?

— Какво говориш, Джеф!

— Извинявай, малко не съм на себе си — казах аз, без да я гледам. — Не искам да те отегчавам с подробности, но може да се наложи да не бъда в обръщение за известно време и разчитам на теб и Тед да бъдете опора на Сарита.

— Защо не ми обясниш, Джеф? — запита ме тя спокойно. — Знаеш добре какво изпитваме към теб Тед и аз. Ще направим всичко, за да ти помогнем... само кажи.

— Искам да бъда сигурен, че няма да остане сама — казах аз. — Осигурите ли й това, значи нищо няма да й липсва.

Тя положи ръка върху моята.

— Разбира се, Джеф. Можеш да бъдеш абсолютно уверен за Сарита. Тед и аз толкова те обичаме...

Оставих я пред градския съвет. Искаше да съобщи на Матисън новините за Сарита. Погледна ме през стъклото и ми се усмихна.

— Не се тревожи... ще направим всичко...

— Няма да забравя.

Десет минути по-късно бях в офиса.

Клара тракаше усилено на пишещата машина. Като ме видя, и спря.

— Новините са доста добри — казах аз, докато свалях шлифера си. — Сигурни са, че ще ходи нормално. Казаха само, че няма да е много скоро.

— Толкова се радвам, мистър Холидей.

— Къде е полицаят?

— В кабинета ви. На мистър Уестън му се наложи да отиде на строителната площадка, така че е сам.

Прекоших приемната, отворих вратата и влязох.

Един едър, крупно сложен мъж се беше отпуснал удобно в едно от кожените ни кресла, купени скоро специално за важни гости.

Притежаваше типичното за полицай лице: червендалесто и месесто, обветрено, с обичайните ситни и твърди очи и уста-мишеловка. Плиците му бяха много едри, но беше започнал да трупа и на кръста. Изтъняващата му коса вече сивееше.

Той се изправи и каза:

— Мистър Холидей?

— Точно така — казах аз и затворих след себе си вратата.

Ръцете ми бяха влажни и сърцето ми биеше силно, и с големи усилия успях да поддържам изражението си безстрастно.

— Аз съм сержант Киъри, полицията в Санта Барба.

Заобиколих бюрото си и седнах.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате, сержант. Седнете. С какво мога да ви бъда полезен?

Той седна. Ситните му зелени очи се впиха в мен.

— Просто обикновено разследване, мистър Холидей. Надявам се, че можете да ни помогнете.

Това беше толкова неочаквано, че за миг самообладанието ме напусна. Бях очаквал да ме арестува. Втренчих се в него.

— Разбира се. С какво по-точно?

— Търсим един мъж на име Джинкс Мандън. Говори ли ви нещо името му?

Тревогата беше фалшива! Заля ме вълна от облекчение. Напрежението ме напусна.

— Джинкс Мандън? Не.

Зелените му очички продължаваха да дълбаят в моите.

— Никога не сте го чували?

Той извади пакетче дъвка, разви опаковката и я пъкна в устата си. Движенията му бяха бавни и обмислени. Смачка на топче опаковката и го пусна в пепелника на бюрото ми. И през цялото време не отделяше поглед от мен.

— Как е домашният ви адрес, мистър Холидей?

Казах му го, като се чудех за какво му е.

— Ще ми кажете ли все пак за какво става дума? — запитах го аз.

— Търсим Мандън за въоръжен грабеж — челюстите на Киъри работеха тежко върху дъвката. — Открихме вчера една изоставена кола до гарата в Санта Барба. На кормилото имаше отпечатъци на Мандън. Колата е била открадната от Лос Анджелис. В жабката открихме парче хартия с вашето име и адрес.

Сърцето ме блъсна леко в ребрата. Можеше ли да се окаже, че Джинкс Мандън и Ед Васари са едно и също лице? За да прикрия изненадата си, протегнах ръка към кутията с цигари върху бюрото ми и запалих една.

— Моето име и адреса? — повторих аз, като отчаяно се мъчех гласът ми да прозвучи нормално учуден. — Не разбирам.

— Не е ли достатъчно ясно? — в гласа му внезапно се беше появила стържеща нотка. — В кола, използвана от търсен престъпник, откриват вашия адрес и името ви. Как ще го обясните?

Аз обаче се окопитвах бързо.

— Не е моя работа да го обяснявам — казах аз. — Никога не съм чувал за този човек.

— Може би сте го виждали.

Той измъкна от джоба си плик, а от него бляскава фотография, която ми плъзна по бюрото.

Лицето ми беше вече непроницаемо когато я погледнах. Нямахте грешка: беше Васари.

— Не — казах аз. — Не го познавам.

Киъри се пресегна, взе снимката от бюрото ми, прибра я в плика, а него пхна в джоба. Тежката му челюст продължи да преживя методично, докато ме гледаше.

— Тогава защо е държал в колата си името ви и адреса?

— Откъде да знам. Може би собственикът да ме познава. Кой е той?

— Не ви познава. Вече го питахме.

— Съжалявам, сержант, но повече от това не мога да ви помогна.

Той кръстоса един върху друг дебелиите са крака, като продължаваше бавно и методично да преживя.

— Строите мост, нали? — запита той неочаквано. — И в последния брой на Лайф имаше снимката ви?

— Да. Но какво общо има с всичко това?

— Може би Мандън е научил името ви от списанието? Беше ли споменат адреса ви?

— Не.

Той размърда туловището си на стола с намръщен израз.

— Много загадъчно, нали? Не обичам загадките. Правят доклада непрегледен. Та значи, нямате никаква представа защо Мандън е пазил адреса и името ви в колата?

— Абсолютно никаква.

Той подъвка още известно време, и после стана, повдигайки мощните си рамене.

— Трябва да има някакво обяснение, мистър Холидей. Помислете. Възможно е да си спомните нещо. Ако стане, обадете ми се. Тоя момък ни трябва, и ще го хванем. Възможно е да има някаква връзка между него и вас, която сте забравили.

— Невъзможно — уверих го аз, като се изправях. — Не го познавам и никога не съм го виждал.

— Е, добре. Благодаря ви, че ми отделихте време. — Той тръгна към вратата и спря на средата. — Голям мост строите.

— Да.

— Вярно ли е, че струва шест милиона?

— Да.

Той се втренчи в мен и очичките му отново задълбаха в моите.

— Хубави парички ще дръпнете, ако го завършите — каза той. — Е, довиждане, мистър Холидей.

Той кимна и тръгна.

Усетих студена пот върху лицето си като го наблюдавах как притваря тихо вратата след себе си.

[1] Тандър — гръмотевица, бърд — птица; Тандърбърд — гръмотевична птица. Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

I

Следващите два дни бяха изпълнени с колосална работа и напрежение. Непрекъснато очаквах Рима да ми позвъни или да ме арестува полицията от Лос Анджелис. Единственото ми утешение беше, че Сарита се поправяше изумително бързо.

И тогава в четвъртък сутринта, тъкмо когато Тед Уестън и аз се приготвихме да да тръгваме за моста, влезе Клара и ми каза, че сержант Киъри отново бил тук.

Казах на Уестън да тръгва, щях да го настигна по-късно. След като излезе, казах на Клара да въведе Киъри.

Седях напрегнат на бюрото. Сърцето ми биеше лудо.

Киъри влезе в стаята.

Изчаках го да затвори вратата и му казах:

— Този път не мога да ви отделя много време, сержант. Всеки момент трябва да съм на моста. Какво има сега?

Но той не беше от хората, които позволяваха да ги подбутват. Просна туловището си в креслото и бутна шапката си на тила. После извади пакетче дъвка и започна да го развива.

— Става въпрос за този момък Мандън — каза той. — Научаваме, че е използвал и друго име: Ед Васари. Чували ли сте го някога, мистър Холидей?

Поклатих глава.

— Не. И това име не ми говори нищо.

— Все още се чудим за какво им е било да държат името и адреса ви в колата, мистър Холидей. Считаме, че даже и да не познавате Мандън, той трябва да ви е познавал някога. Открихме къде се е крил: в едно малко бунгало в Санта Барба. В бунгалото намерихме брой на Лайф с вашата снимка вътре. Снимката беше оградена с молив. Това плюс факта, че вашите име и адрес бяха намерени в колата му, подсказва, че той или ви е познавал, или се е интересувал от вас, и

ние искаме да знаем защо. — Той прекъсна методичното си преживяне и втренчи поглед в мен. — Как мислите?

— Това ме озадачава точно толкова, колкото и вас, — казах аз.

— Сигурен ли сте, че никога не сте виждали този мъж? Ако искате да погледнете още веднъж снимката?

— Не е необходимо. Никога не съм го виждал.

Той се почеса по ухото и се намръщи.

— Точно както ви казах: загадка. А ние не обичаме загадките, мистър Холидей.

Не казах нищо.

— Чували ли сте някога за жена на име Рима Маршал?

Ето, стигнахме най-последно на въпроса, казах си аз. Очаквах го, но въпреки това внезапен студ сгърчи вътрешностите ми.

Погледнах го право в очите и казах:

— Не. И нея не познавам. Коя е тя?

— Приятелка на Мандън — каза Киъри. — Живели са заедно в това бунгало.

Той продължи да дъвче с поглед вперен в тавана.

След като го изчаках достатъчно дълго, произнесох остро:

— Казах ви, че съм много зает, сержант. Имате ли още нещо?

Той свали погледа си към мен и очите му се забиха в моите.

— Тази жена е убита.

Сърцето ми подскочи в гърдите и запрепуска бясно. Съзнавах, че лицето ми промени цвета си.

— Убита? — успях да произнеса. — Кой е убит?

Твърдите му очи пробиха защитата ми на един участък.

— Рима Маршал. Показвахме снимката и навсякъде и вчера открихме жената която е чистила бунгалото им. Можете ли да си представите, такъв боклук като Мандън — и чистачка! Тя го разпозна. Разказа ни и за тази Рима Маршал, като ни даде адреса на бунгалото, където се е укривал Мандън. Отидохме там. Мандън беше духнал, но намерихме жената. — Той премести дъвката си от едно място на друго в устата си. — Не беше от най-хубавите трупове, които ми се е случвало да видя в последно време. Буквално беше накълцана с нож. Съдебният лекар ни каза, че имала тридесет и три рани; като десет от тях са щели да бъдат предостатъчни. На масата намерихме оня екземпляр на Лайф с оградената ви с молив снимка.

Седях неподвижен с юмруци стиснати до бяло под масата. Значи Уилбър я беше намерил! Аз бях отговорен за смъртта ѝ! Усетих студена пот да избива на челото ми.

— Имаме такъв сензационен случай — продължи Киъри. — И се чудим сега дали тя не е оставила този лист с вашето име и адрес в колата. Възможно е тя да ви е познавала. Нейното име нищо ли не ви говори?

— Не.

Той извади плик от джоба си. Измъкна от него снимка и ми я подхвърли на бюрото.

— Може би ще я разпознаете.

Хвърлих един поглед и мигновено я отместих.

Беше страшна за гледане.

Рима плуваше в локва от кръв на пода. Беше гола. Тялото ѝ беше буквално насечено.

— Все още ли не я разпознавате? — излая Киъри с гласа си на ченге.

— Не! Не я познавам! Не познавам и Мандън! Да ви е ясно това! — избухнах аз. — Не мога да ви помогна! А сега ще бъдете ли така любезен да си тръгвате, защото имам работа?

Но той не беше така лесен за подбутване. Намести се още по-удобно в креслото и произнесе:

— Вижте какво, мистър Холидей, разследвам убийство и за ваше нещастие имате някакво отношение към този случай. Били ли сте някога в Санта Барба?

Малко остана да отрека, но съобразих навреме, че много лесно мога да бъда разпознат в Санта Барба, и евентуалното отричане би ми донесло големи неприятности.

— Да, ходил съм — казах аз. — И какво от това?

В креслото срещу мен вече стоеше истинско ченге, приведен напред, със щръкнала челюст.

— Кога беше това?

— Преди две седмици.

— Не може ли малко по-точно?

— За пръв път бях там на 21 май, и после на 15 юни.

Израз на разочарование премина по лицето му.

— Да. Ние вече проверихме. Отседнали сте в хотел Шилтън.

Продължих да слушам, като си благодарях, че не му дадох възможност да ме хване в лъжа.

— Можете ли да обясните, мистър Холидей, — продължи той — защо мъж с вашето положение ще отсяда в дупка като тази? Имахте ли някаква особена причина?

— Нямам никакви особени предпочитания към хотелите, в които отсядам — казах аз. — Просто той беше първият, който ми попадна пред очите.

— Защо отидохте в Санта Барба?

— Защо са всички тия въпроси? Какво ви влиза в работата къде отсядам и защо?

— Разследвам убийство — произнесе той. — И аз задавам въпросите, а вие отговаряте на тях.

Повдигнах рамене и казах:

— Имах да правя много изчисления. Телефонът и доставчиците ни и за минута не ме оставяха спокоен, така че реших да отида в Санта Барба. Помислих си, че трябва да сменя малко обстановката.

Киъри разтри върха на месестия си нос с опакото на дланта си.

— Кое ви накара да се регистрирате под името Мастърс?

Бях подготвен за този въпрос. Умът ми вече работеше по-бързо от неговия.

— Когато снимката ви е поместена в Лайф, сержант, вие вече ставате известен. Нямах никакво желание да ме безпокоят разни нахалници журналисти и поради тази причина използвах моминското име на майка ми.

Той се втренчи в лицето ми с абсолютно безизразен поглед.

— Това ли е причината, поради която сте стояли по цял ден в стаята?

— Имах работа.

— Кога се върнахте тук?

— Преди това се отбих до Сан Франсиско. Имах ангажименти там.

Той извади един бележник.

— Къде отседнахте?

Казах му.

— Тръгнах си четвъртък вечерта и пристигнах тук в полунощ, — казах аз. — Ако искате доказателства, можете да разговаряте с

момчето, което събира билетите на гарата и ме познава много добре, и също така със шофьора на таксито, което ме закара в къщи. Казва се Сол Уайт.

Киъри си записа в бележника и се изправи с грухтене от стола.

— Добре, мистър Холидей. Това е достатъчно. Не мисля да ви безпокоя повече. Само се опитвах да си обясня някои неща. В края на краищата убиецът ни е известен.

Вторачих се в него.

— Известен ви е? И кой е той?

— Джинкс Мандън. Кой друг мислите че е могъл да я убие?

— Може да е бил друг човек, не е ли така? — казах аз с внезапно предрезгавял глас. — Какво ви кара да мислите че той го е направил?

— Той е престъпник регистриран за употреба на насилие. Чистачката ни каза, че те двамата често са се карали. И изведнъж той духва и ние я намираме мъртва. Кой друг би я убил? Остава ни само да го пипнем, да го пообработим малко и ще изплюе камъчето. И после го пъхваме в газовата камера. Няма проблеми.

— За мен това не е доказателство, че той го е извършил — казах аз.

— Не е ли? — Той повдигна безразлично тежките си рамене. — Нарочил съм го за тая работа, а съдът няма да ми се разсърди за това.

Той ми кимна, отвори вратата и излезе.

II

Рима беше мъртва!

Но вместо облекчение, изпитвах само разкаяние. Бях виновен за смъртта ѝ.

С нейната смърт си беше отишло и моето минало. Сега вече можех да се отпусна на стола си без да се страхувам че всеки момент ще ме арестуват.

Но ако пипнеха Васари? И го пъхнеха в газовата камера за убийство, което бях сигурен че не беше извършил?

Знаех, че не е убил Рима. Уилбър го беше направил и аз можех да го докажа, но това щеше да означава да им разкажа цялата история, и щяха да ме изправят пред съда за убийството на пазача.

Щеше ли да свърши някога този кошмар?

Аз си помислих: нали спасих себе си, Васари да върви по дяволите! Той е регистриран престъпник. Откъде накъде да се жертвувам заради него?

През следващите шест дни напрежението от работата и ежевечерните посещения при Сарита в санаториума ангажираха изцяло съзнанието ми до такава степен, че мисълта за отговорността ми за смъртта на Рима просто изчезваше. Но не така беше през нощта. Всяка вечер в мрака пред очите ми изплуваше тялото на Рима потопено в собствената и кръв, накълцано от маниакалния садист.

Следях вестниците за евентуални новости по развоя на следствието. В първите дни убийството заемаше челните страници, но доста бързо се прехвърли към малките колони на последна страница. Съобщаваше се, че полицията продължава да издирва Мандън, за когото те се надявали, че щял да им бъде от помощ при разследването, но все още нямало напредък.

С всеки изминат ден се обнадеждавах все повече. Може би Васари беше успял да се измъкне от страната? Може би никога нямаше да го открият?

Чудех се какво ли е станало с Уилбър. Няколко пъти се изкушавах да позвъня до хотел Андерсън в Сан Франсиско, за да разбера дали все още не е там, но всеки път размислях навреме.

Сарита продължаваше да се подобрява. Всяка вечер посещавах санаториума и по един час разговарях с нея. Разказвах и за моста, какво правя всеки ден, как се справям без нея.

Цимерман беше вече абсолютно сигурен, че тя ще може отново да ходи, но иска още време. Каза, че след две седмици може да я изпише. Считаше, че в домашна обстановка прогресът ще е още по-голям и бърз, но щеше да е нужна и една сестра да се грижи за нея.

Вестниците престанаха да поместват новини за убийството. Повтарях си, че всичко ще се размине. Васари сигурно беше напуснал страната. Никога нямаше да го хванат.

И тогава една вечер, когато се прибирах от редовното си посещение до санаториума и търсех място за паркиране до блока, видях един едър мъж облегнат на стената.

Веднага разпознах тежката фигура, не можех да я сбъркам с никоя друга: беше Киъри.

Гореща кръв плъзна нагоре по гръбнака ми като го гледах през прозореца на колата. Устата ми пресъхна и с усилие потиснах паническият импулс да дам газ и да потегля нанякъде, където и да е.

Бяха минали три седмици, откакто го бях виждал за последен път и се бях надявал да е за последен. И въпреки всичко стоеше пред мен в този момент.

Слязох от колата без да бързам, и докато стигна до него, вече се бях овладял.

— Здравейте, сержант — казах аз. — Какво правите тук?

— Чаках ви — изрече той сбито. — Казаха ми, че сте отишли до болницата и реших да ви изчакам тук.

— Какво искате? — беше ми невъзможно да поддържам гласа си равен. — Какво има този път?

— По-добре да поговорим вътре, мистър Холидей. Ако обичате, след вас.

Тръгнах по стълбите нагоре към апартамента.

Киъри ме следваше.

— Казват, че жена ви била доста зле — каза той докато влизахме във всекидневната. — Сега по-добре ли е?

Захвърлих шапката и шлифера на един стол и отидох до камината, откъдето го загледах.

— Да, сега е много по-добре, благодаря ви.

Той си избра най-големия и най-удобен стол в стаята и се просна в него. Свали шапката си и я пусна до крака си на пода. След това започна процедурата по разопаковането на пакетчето дъвка.

— При последната ни среща, мистър Холидей, — произнесе той с поглед концентриран върху усещанията от новата дъвка — вие ми казахте, че нито познавате, нито сте чували за Рима Маршал.

Пъхнах стиснатите си до бяло юмруци в джобовете си. Сърцето ми заби толкова усилено, че се уплаших да не го чуе.

— Точна така — казах аз.

Той повдигна поглед и заби зелените си очички в моите.

— Имам сериозни основания да ви подозирам в лъжа, мистър Холидей, и съм сигурен че вие сте познавали мъртвата.

— Какво ви кара да мислите така? — запитах го аз.

— Вестниците публикуваха снимка на мъртвата. Обади ни се един мъж на име Джо Масини, собственикът на хотел Калоуей. Бил

приятел с Рима. Каза ни, че тя имала среща в хотела му с мъж с белег на челюстта и прихлупен десен клепах. Очевидно се страхувала много от този мъж, защото помолила Масини да го задържи за няколко минути, докато напусне хотела, за да не би да я проследи. Описанието, което той му даде, съответствува изцяло на вас, мистър Холидей.

Не казах нищо.

Киъри дъвчеше бавно без да отделя поглед от мен.

— Тази Маршал има банкова сметка в Санта Барба — продължи той. — Вчера го проверих. През последните шест седмици в сметката ѝ са постъпили две суми по десет хиляди долара. И двете са били изтеглени от вашата сметка. Продължавате ли да твърдите, че не сте познавали тази жена?

Придърпах един стол и седнах.

— Да, познавах я.

— Защо ѝ дадохте всичките тези пари?

— Мисля, че е повече от очевидно, нали? Тя ме изнудваше.

Той се размърда на стола си.

— Да-а, точно така си и мислех. Защо ви изнудваше?

— Какво значение има? Аз не съм я убил, и вие го знаете.

Той подвпка още малко без да отделя поглед от мен.

— Вие не сте я убили, макар че изнудването си е достатъчно силен мотив за убийство. Не сте я убили, защото не сте имали тази възможност. Били сте тук, когато е била накълцана. Вече съм го проверил.

Чаках, като дишах дълбоко и бързо.

— Щяхте да ми икономисате много нерви, мистър Холидей, ако ни бяхте казали истината още първия път. Отишли сте в Санта Барба, за да се срещнете с тази жена ли?

— Отидох, за да я намеря — казах. — Имах намерение да я помоля за отсрочка за следващото плащане. Парите ми трябваша за операцията на жена ми. Но не успях да я открия. Нямах никакво време. Опитах два пъти, но нямах късмет.

— Какво стана после? Платихте ли ѝ?

— Не. Тя умря, преди да ми се наложи да платя.

— Голям късмет сте извадили, нали?

— Да.

— Защо ви изнудваше?

Е, това беше нещо което нямаше да му кажа.

— Най-баналното нещо — запознахме се, имахме връзка, тя разбра, че съм женен, и започна да ме шантажира, че ще каже на жена ми.

Той разтри върха на месестия си нос с отегчено изражение.

— Не ви ли се струва, че тия суми са прекалено големи за такова прегрешение?

— Тя ми беше сложила ножа на врата. Жена ми беше в безнадеждно положение. И най-малкото сътресение можеше да се окаже фатално.

Той приведе широките си плещи, като каза:

— Предполагам, знаете, мистър Холидей, даването на лъжливи показания при разследване на убийство се наказва сериозно от закона.

— Да, знам това.

— Ако ни бяхте признали още първия път, че познавате тази жена, щяхте да ми спестите дяволски много нерви.

— Връзка с жена като тази не е нещо, което ще се признае с охота от който и да било мъж — казах аз.

— Да. — Той разтри страните на лицето си. — Е, добре, смятам, че това приключва случая. Няма за какво повече да се притеснявате. Нямам намерение да правя доклад. Просто се опитвам да си изясня някои неща.

Сега беше мой ред да го изгледам.

— Няма да правите доклад?

— Аз ръководя това разследване. — Той протегна дългите си и дебели крака. — Не виждам защо трябва да създавам допълнително проблеми на някой авер, решил малко да кривне за разнообразие. — Месестото му лице внезапно се изкриви в ухилване: не беше ухилване, а по-скоро мръсна усмивка. — Исках да се уверя, че нямате нищо общо със смъртта ѝ, и сега съм сигурен в това. — Мръсната му усмивчица се усили. — Имате късмет, че се пенсионирам в края на месеца. Можеше да не съм толкова милостив, ако не отивах на майната си. Може и да не ми вярвате, ама чукнах ги вече шейсетте. Та вече ме подканят да освобождавам мястото.

Имаше нещо в него, от което ми се гадеше. Не можех да го назова точно, но ми беше много подозрителен. Внезапно беше престанал да изглежда като ченге. Имаше вид на човек, свършил си

работата, и сега се чуди какво да подхване. Повдигаше ми се от присъствието му.

— Не, направо не ми се вярва, като ви гледам, сержант — казах аз. — Е, благодаря ви.

— При такива случаи ние сме дискретни — той се ухили отново. — Редовно се сблъскваме с такива случаи. Някои момчета така им завъртат главите курвите, че после се чудят как да се измъкнат. Имахте късмет, мистър Холидей, че Мандън ѝ е затворил устата.

— Тя беше изнудвачка — казах аз. — Всяка една от жертвите ѝ е могла да я заколи. Идвало ли ви е това на ум?

— Мандън е убиецът. Няма никакви съмнения.

Малко остана да му кажа за Уилбър, но пак успях да се спра навреме. Ако го намесех, щяха да изскочат и историята с опита за обир в студиото и убийството на пазача, а това означаваше краят ми.

— Е, още веднъж ви благодаря, сержант.

Той се изправи.

— Няма защо, мистър Холидей. Повече няма да ви безпокоят по този случай. — Той ме изгледа, полуухилен и с половин мръсната усмивчица. — Разбира се, щом сте толкова доволен, какво ще кажете за едно малко дарение в полза на спортните фондове на полицията; просто ми хрумна, мистър Холидей, дори не съм ви и помолил.

Пак беше мой ред да го изгледам.

— Но разбира се, сержант. — Извадих портфейла си. — Бихте ли назовали сумата, сержант?

— Колкото ви се откъсне. — Свинските му очички изведнъж заблестяха алчно. — Да кажем стотарка?

Дадох му двадесет петдоларови банкноти.

— Ще ви изпратя фактурата. Момчетата ще бъдат много щастливи. — Банкнотите мигновено изчезнаха в джоба му. — Благодаря ви много, мистър Холидей.

Не бях чак толкова балама.

— Не е необходимо да ми изпращате фактура. Не ми трябва.

Усмивчицата стана още по-широка.

— Както желаете, мистър Холидей. Е, много съм ви благодарен.

Наблюдавах го как си отива.

Почти бях късметлия.

Почти, защото какво щеше да стане, ако пипнеха Васари?

ГЛАВА ДЕВЕТА

I

На следващия ден следобед, докато работех в офиса, влезе Клара и ми съобщи, че ме търси мистър Теръл.

В първия момент не можах да включа, и после изведнъж ми проблесна, че това беше собственикът на вилата на симеоновия хълм, която Сарита толкова страстно бе желала да притежаваме, и която изглеждаше като нещо от далечното минало.

Бутнах настрани бумагите по бюрото ми и казах на Клара да го въведе.

Теръл се оказа мъж на около шейсет и три или четири години, едро сложен и жизнен: имаше вид на добродушен, добре зачервен епископ.

— Мистър Холидей, — каза той, — разбрах, че Сарита я изписват от болницата следващата седмица. Имам предложение за мас, което може да ви заинтересува. Жена ми и аз заминаваме за Маями в края на седмицата. Знам, че нашето място ѝ е паднало на сърцето. Предлагам ви да го вземете под наем по номинал: да кажем, двайсет долара на седмица, докато се излекува. И после, ако ви хареса, можете да помислите над възможността евентуално да го купите, но това вече си е ваша работа. Жена ми и аз сме луди по Сарита, и много бихме искали да я направим поне малко щастлива, като се нанесете във вилата, така че тя да иде там направо от болницата. Какво ще кажете?

Известно време не можех да повярвам на ушите си, после вече бях скочил от стола си и лудо му разтърсвах ръката.

— Но това е чудесна идея! Не знам как да ви се отблагодаря! Разбира се, че ще приема! Ето какво ще направя сега: написвам ви чек за десет хиляди и веднага щом приключим с операциите и всички сметки по лечението, ще ви изплатя остатъка. Купувам я!

И ето така се уреди проблема.

Не казах нищо на Сарита за сделката. Искях да видя лицето ѝ, когато линейката спреше пред вилата на Теръл.

Хелън Матисън ми помогна с пренасянето на покъщнината до вилата. Имахме цели шест дни да подготвим мястото, преди Сарита да напусне санаториума. Денонощието ми вече беше заето цялото на практика: от сутрин до вечер не вдигах глава от бюрото, а нощите прекарвах във вилата, но въпреки това от време на време пред очите ми изплуваше Васари. Всяка сутрин преравах вестниците от край до край, за да се убедя, че още не са го заловили, но изглеждаше, че интересът към убийството беше спаднал до нулата. Никъде не се споменаваше нищо за случая.

Накрая дойде денят, в който трябваше да изпишат Сарита. Следобедът беше на мое разположение. Хелън ме закара до санаториума и ме остави там. На връщане щях да бъда със Сарита в линейката.

Изнесоха я на носилка. Сестрата, която щеше да се грижи за нея, дойде с нас.

Сарита се усмихваше ликуващо докато я настанявах в линейката. Сестрата се настани до шофьора, докато аз останах отзад до нея.

— Най-последно! — казах аз като потегли линейката, и взех ръката ѝ. — Отсега нататък ще се чувствуваш чудесно, мила моя. Не знаеш колко съм си представял този момент как те изписват от санаториума и аз съм до теб.

— Няма да мине много време и ще стъпя на крака, Джеф, ще видиш — каза тя стискайки ми ръката. — И пак ще бъдеш щастлив. — Тя погледна през прозореца. — Колко е хубаво да гледаш улиците и хората! — И след малко добави озадачено — Но къде отиваме, Джеф? Това не е пътят за в къщи. Да не се е объркал шофьорът?

— Това Е пътят към нашия дом, скъпа — казах. — Нашият нов дом. Не можеш ли да се сетиш?

И тогава бях възнаграден за всичките ми мъки и страдания. Не мога да опиша изражението, което се появи в очите ѝ, когато линейката се закатери по хълма.

Всички изминали дни на напрежение, страхове и кошмари се стопиха за миг, когато тя произнесе със слабия си глас:

— О, Джеф, скъпи! Не може да бъде!

Следващите няколко дни бяха най-щастливите в живота ми. Имах страшно много документация за обработване, но не отидох в офиса. Останах си в къщи, като се консултирах на места по телефона с Тед Уестън и Клара.

Преместихме леглото на Сарита във всекидневната, за да може да бъде до мен. Тя четеше или се занимаваше с плетиво, докато аз работех, като понякога оставяше всичко настрана и говорехме с часове.

Руменееше с всеки изминат ден и когато на четвъртия ден от изписването ѝ дойде доктор Цимерман и видя как бързо се подобрява, нареди да я изкарваме вече в количка на колелца.

— Напредъкът ѝ е забележителен, мистър Холидей — каза ми той, докато го изпращах до колата. — Бях сигурен че ще ѝ подейства добре домашната обстановка, но не съм и предполагал, че чак до такава степен. Няма да се учудя, ако стъпи на крака само след два или три месеца.

На следващия ден ни докараха и количката и двамата със сестрата пренесохме Сарита в нея.

— Сега вече няма нужда да ме крепите чак толкова много — каза Сарита. — Можем да празнуваме. Покани Джак и Матисънови на обяд. Нека да дадем едно благодарствено угощение.

И направихме едно голямо парти.

Имаше пуйка и шампанско, а следобед, след като по настояване на сестрата бяхме прибрали Сарита в къщата и Матисънови си бяха отишли, Джак и аз седнахме отвън на терасата с изглед към реката, където в далечината се виждаше моста и хората, които работеха по него.

Допушвахме си пурите, разхлабени и умиротворени. Разменяхме си реплики за различни неща и след малко Джак се изправи лениво, като каза:

— Пипнали са го накрая убиеца от Санта Барба. Тъкмо бях започнал да си мисля, че е отървал кожата.

Сякаш железен юмрук ме блъсна в гърдите. Мина известно време, докато успея да се окопотя, и после го запитах небрежно:

— За какво ставаше дума?

Той се протегна и се прозя в топлия летен следобед, след което произнесе с небрежен тон:

— Мислех, че знаеш. Това е оня момък, който е убил жената в бунгалото. Спипали го в един нощен клуб в Ню Йорк. Извадили патлаците и го простреляли. Казват, че нямало да го бъде. Чух го с едно ухо по радиото, докато стигна до тук.

Съумях някак си да запазя лицето си безизразно и гласа незаинтересован.

— Дали е вярно? — запитах аз, като не можах да позная гласа си.
— Е, такъв му бил късмета. Мисля да отивам в офиса. Имаш нужда от почивка.

— Благодаря ти за угощението. — Той сложи ръка на рамото ми.
— И не забравяй, Джак: щастлив съм, че Сарита оздравя. Тя е чудно момиче, а пък ти си невероятен късметлия.

Наблюдавах го как се спусна от хълма в черно-белия си Тандърбърд.

Дяволски късметлия!

Целият треперех и лицето ми беше потно.

Значи накрая го бяха пипнали!

Извадили патлаците и го гръмнали! Нямало да го бъде!

Щях да бъда дважд по късметлия, ако пукнеше.

Трябваше да узная подробностите.

Казах на сестрата, че отивам в града. Тя ме успокои, че Сарита спи и тя няма да се отделя от нея.

Стигнах бързо по най-близкия щанд за вестници. Купих си един, но нямаше нищо за залавянето на Васари. Трябваше да се досетя, че материалът щеше да се появи едва във вечерните издания.

Подкарах към офиса. Умът ми се мяташе в паника.

Щеше ли да оживее? Ако оживееше, щеше да получи присъда за престъпление, което не беше извършил. Не можех да позволя да го натикат в газовата камера.

Имах доста работа в офиса, но открих, че практически ми е невъзможно да се концентрирам. Опитах се да проведа разговор с един от нашите доставчици, но съзнанието ми така се разсейваше, че той ме изглежда озадачен. Извиних се.

— Току-що изписаха жена ми от болницата — казах аз. — Та го отпразнувахме, и изглежда съм прекалил със шампанското.

След час от моста се върна Тед Уестън. Носеше вечерния вестник и го пусна върху бюрото. Още бях зает с доставчика, но вида

на вестника на една ръка от мен окончателно ме довърши.

Започнахме да правим изчисления и направих толкова много грешки, че доставчикът не издържа:

— Вижте, мистър Холидей, нека да прекратим за днес. Изглежда шампанското е било супер. Да ви се обадя утре, а?

— Разбира се — казах. — Много съжалявам, но нещо главата ми не е в ред. Да, утре е по-добре.

Още не беше затворил вратата, и аз грабнах вестника.

— Нали не възразяваш, Тед?

— Какво говорите, мистър Холидей.

На първа страница бяха поместили снимка на Васари и едно мургаво момиче, което нямаше повече от осемнадесет години. Беше я прегърнал през раменете ѝ и се усмихваше.

Надписът под снимката гласеше: „Джинкс Мандън се жени за кабаретна звезда в деня на залавянето му.“

Информацията за арестуването му не беше много изчерпателна.

Докато празнувал в едно реномирано заведение току-що сключения си брак с Полин Тери, певица в нощен клуб, Васари бил разпознат от един детектив, който се случил да бъде там по това време. Като видял, че детективът се приближава до масата му, Васари измъкнал пистолета си, но детективът се оказал по-бърз и го изпреварил. С много тежка рана в гърдите Васари бил откаран по спешност в болницата. Лекарите правели всичко възможно, за да го върнат към живота.

Не беше много, но беше достатъчно. Не бях в състояние вече да свърша работа и за една стотинка. Казах на Уестън, че се прибирам, но не потеглих към къщи. Отидох в най-близкия бар и обърнах два двойни скоча.

Лекарите правели всичко възможно, за да го върнат към живота.

Каква ирония на съдбата! Да ти спасят живота, за да могат да те пъхнат в газовата камера! Защо не го оставеха да умре?

А как трябваше да постъпя аз?

Ако оживееше, бях длъжен да се предам. Вече няха никакви извинения. Сарита вече не беше безпомощна. Скоро щеше да стъпи на крака.

А може би нямаше да успеят да го спасят? Можех само да чакам за изхода. Ако не дойдеше в съзнание, приключвах окончателно с

цялата история.

Но ако дойдеше...

II

Следващите шест дни бяха същински кошмар за мен.

Пресата бързо усети драмата на лекарите, които се бореха за живота му. Бюлетинът за състоянието му се печаташе всеки ден. Един ден заглавието гласеше: „Гангстерът си отива“, и аз се отпусках малко. А на другия ден: „Джинкс Мандън държи. Лекарите са оптимисти“.

На шестия ден заглавието беше: Едно на деветдесет и девет лекарите да спасят живота на един гангстер.

Вестникът твърдеше, че Мандън щял да бъде опериран от един от най-известните хирурзи на Ню Йорк в последен опит да бъде спасен живота му. Интервюираният хирург казваше, че шансът на Мандън бил повече от илюзорен. Операцията щяла да бъде толкова сложна, че щяла да привлече вниманието на капацитетите от цял свят.

Изведнъж до съзнанието ми проникнаха думите на Сарита:

— Джеф, вече два пъти те заговарям. Какво има?

Пуснах вестника.

— Извинявай, скъпа. Четях. Какво каза?

Избягвах да я погледна в озадачените ѝ очи.

— Какво не е наред, Джеф?

Седеше срещу мен зад масата за хранене в количката си. Бяхме сами. Изглеждаше чудесно, и не прекъсваше с опитите си да стъпи на краката си.

— Да не е наред? Защо?

Студените ѝ сиви очи опипаха лицето ми.

— Сигурен ли си, Джеф? Последните дни си толкова неспокоен. Тревожиш ме.

— Съжалявам. Бях много зает покрай моста. Има още толкова проблеми за решаване. — Изправих се. — Прощавай, но трябва да отида до офиса. Ще се върна около седем.

Имах среща с Джак на строителната площадка. Трябваше да монтират първата греда.

Докато чакахме, Джак ме запита:

— Какво ти е на ума, Джеф? Последните няколко дни изобщо не ми харесваш.

— Сигурно се притеснявам повече от теб — казах. — Направо съм си изгубил ума от тоя мост.

— Няма смисъл. Всичко върви като по вода.

— Да, така е, но изглежда съм от този тип хора, които не могат да не се тревожат.

Той видя, че бригадирът води малко несигурно гредата, и като нададе неясно възклицание, хукна към него.

Трябва да внимавам как изглеждам, казах си аз. Напрежението беше започнало да си казва думата.

Това, което не излизаше от ума ми, се случи два дни по-късно.

Заглавията на вестниците разтръбиха, че операцията е минала успешно и вече не съществувала опасност за живота му. След една седмица щели да го откарат в затвора в Санта Барба. Веднага щом укрепнел достатъчно, щял да бъде изправен пред съда за убийството на Рима Маршал.

Прочетох репортажа във вечерния вестник, който ми го бяха донесли у дома.

Усетих как ми прилошава.

Васари беше оживял и отиваше пред съда и после в газовата камера, ако, разбира се, не им кажех истината.

Сарита четеше срещу мен. Изкушението да ѝ кажа истината беше много силно, но инстинктите ми подсказваха обратното.

Нямах право да изчаквам повече. На сутринта трябваше да тръгна за Санта Барба и да разкажа всичко на Киъри. Той веднага щеше да тръгне по петите на Уилбър.

— Забравих да ти кажа, миличка — изрекох аз с възможно най-безгрижния глас, — утре трябва да съм в Сан Франсиско. Ще отсъствам два дни. Става въпрос за оная сделка със стоманата.

Тя изправи разтревожено глава.

— Утре? Добре, но не е ли малко неочаквано, Джеф?

— Забавят нещо доставките — излъгах аз. — Джак иска да отида на място. Малко остана да забравя.

След като тя заспа, обадих се на Джак в апартамента му.

— Искам да говоря със Стовал — казах аз. — Утре заминавам за Сан Франсиско. Нещо са бавни със доставките.

— Бавни ли? — Джак прозвуча изненадан. — А аз си мислех че идват точно навреме. Интервалите са такива, че смогвам да я обработвам съвсем спокойно.

— И без това трябва да говоря със Стовал. Тед ще върти офиса, докато ме няма.

— Добре, щом си решил. — Съвсем отчетливо чух озадачения му глас. — Тия дни нямаш никакви особени проблеми.

Цяла нощ се въртях в леглото и си блъсках главата как ли щеше да реагира Киъри, като чуеше историята ми. Щеше ли да ме арестува на минутата или щеше първо да провери дали е вярно това, което му разказвам? Да казвам ли на Сарита че може да не ме види повече? Да и кажа ли истината?

За нея щеше да бъде ужасно сътресение, ако ме арестуваха и не можех повече да я видя. Съзнавах че съм длъжен да и кажа истината, но не мажех да събера достатъчно сили, за да го направя.

Лежах в мрака и се потях и когато изгря слънцето през отворения прозорец, завари ме все така колебаещ се, както и вечерта. Докато се обличах обаче, реших първо да отида в полицията.

Малко след четири следобед влязох в полицейския участък на Санта Барба.

Зад преградата седеше едър, добре охранен сержант, който гризеше края на молива си. Погледна ме без особен интерес и ме запита какво искам.

— Търся сержант Киъри.

Той измъкна молива от устата си, огледа го подозрително и сетне го сложи върху бюрото си.

— За кого да докладвам?

— Казвам се Джеферсън Холидей. Той ме познава.

Едрата му ръка покри телефона, поколеба се за момент, отдръпна я, повдигна рамене и ми махна да тръгна по коридора.

— Третата врата вляво. Оправяйте се сами.

Закрачих по коридора, спрях пред третата врата в ляво и почуках.

— Влизай! — излая отвътре Киъри.

Отворих и влязох.

Беше се изтегнал на един стол и четеше вестник. Стаята беше малка и тясна. Имаше място само за бюрото, стола зад бюрото и този

за посетителя. Присъствието ми вече я правеше непроходима.

Той пусна вестника и се облегна на стола така, че той изскърца. Очите му се разшириха, като ме видя.

— Брей, брей, ами че това е самият Мистър Холидей — каза той. — Каква изненада! Заповядайте, седнете. Добре дошли в Санта Барба.

Седнах без да откъсвам очи от него.

— Имате голям късмет, мистър Холидей. За две бройки да ме изтървете — каза той, като извади неизбежното пакетче дъвка. — Щастлив съм да ви уведомя, че днес е последният ми работен ден. От тридесет и пет години съм в полицията и мисля че съм заслужил почивката си. Не искам да кажа, че съм кой знае колко радостен. Човек може да пукне от глад с тая мизерна пенсия. Имам къщичка на брега на океана и съпруга и ще се мъча да си докарам някой друг долар. Как върви мостът?

— Всичко е наред — казах аз.

— А съпругата ви?

— Добре е.

Той пхна дъвката в устата си и започна да преживя.

— Е, това са хубави новини. — Той опря тлъстото си туловище на бюрото и ме изгледа лукаво с твърдите си очички. — Но какво ви води насам, мистър Холидей?

— Дойдох да ви кажа, че Мандън не е убил Рима Маршал.

Очичките му за миг се разшириха.

— Какво ви кара да твърдите това, мистър Холидей?

— Тя беше убита от един човек на име Уилбър. Той е наркоман и е пуснат от затвора с обещание, че няма да избяга.

Той потърка края на месестия си нос с опакото на дланта си.

— Кое ви кара да мислите, че той е убиецът?

Поех си бавно и дълбоко въздух.

— Знам, че той го е направил. Тя му осигури двацет години затвор. След като го пуснаха под честна дума, че няма да избяга, той тръгна да я търси. Искаше да я убие, но не можеше да я открие. Аз му казах къде е. Отишъл е в бунгалото, намира я и я убива. Вече бях предупредил Васари, че полицията е по петите му. Когато Уилбър е пристигнал в бунгалото, Васари вече е бил духнал.

Киъри взе един молив и започна да почуква с него по бюрото. Каменното му и месесто лице беше станало абсолютно безизразно.

— Много интересно, — каза той — но нещо не мога съвсем да го схвана. Откъде познавате тоя момък Уилбър?

— Това е дълга история — казах. — Може би е по-добре да започна отначало.

Той се втренчи в мен.

— Е, добре. Имам достатъчно време. Да започваме тогава.

— Аз давам показания, сержант, които са в моя вреда — казах аз. — Ще спестим време, ако извикате някой да ги записва.

Той разтри челюстта си замислено.

— Искате да направите изявление, ако ви разбирам?

— Да.

— Добре тогава.

Той отвори едно чекмедже на бюрото и измъкна един малък ролков магнитофон. Постави го на масата и включи микрофона, като го обърна към мен. Натисна клавиша за запис и ролките тръгнаха.

— Давайте, мистър Холидей: да запишем вашето изявление.

И аз заговорих на малкия микрофон. Разказах цялата история: как съм се запознал с Рима и как съм спасил живота и, когато Уилбър я атакувал; как му го зачукала с двадесетгодишната присъда. Обясних за певческия и талант, за моята амбиция да стана неин импресарио, как съм се опитвал да уредя лечението и, как сме се вмъкнали с взлом в сградата на територията на студиото Пасифик да крадем пари за нейното лечение.

Той седеше неподвижен и дишаше тежко, втренчил поглед в прашната повърхност на бюрото си, като го местеше от време на време върху бавно въртящите се ролки.

Само веднъж вдигна за миг поглед към мен когато стигнах до момента на прострелването на пазача, и после отново ги сведе надолу, без да престава нито за миг да дъвче.

Разказах на микрофона как съм се върнал в къщи, продължил съм учението си и накрая съм направил съвместна фирма с Джек Озбърн. Обясних за моста, фотографията в Лайф и как Рима дойде в Холанд Сити и започна да ме изнудва. Казах за нещастния случай със Сарита и как съм се нуждаел от парите, за да я спася.

— И аз реших да убия тази жена — казах аз. — Когато успях най-накрая да я открия, не можах да се реша да го извърша. Вмъкнах се в бунгалото и намерих пистолета, с който тя беше застреляла пазача

в студиото. — Извадих го от джоба и го сложих върху масата. — Ето го.

Киъри се наведе напред и се взря в пистолета, след което изгрухтя и се отдръпна назад.

— Докато търсех пистолета, открих една кутия пълна с писма. Едното от тях беше от една жена на име Клеър Симс...

— Да, знам го. И аз го намерих и го прочетох.

Застинах, втренчен в него.

— Щом сте намерили писмото, защо не сте тръгнали подир Уилбър?

— Продължете изявлението си, мистър Холидей. Какво направихте, след като прочетохте писмото?

— Отидох в Сан Франсиско и намерих Уилбър. Изпратих му писмо, в което му бях написал адреса на Рима и бях сложил тридесет долара за пътни до Санта Барба. Аз проверих. Напуснал е Сан Франсиско в деня в който тя е загинала. Той е дошъл тук и я е убил.

Киъри протегна един дебел пръст и спря магнитофона. Отвори едно чекмедже на бюрото си и извади една обемиста папка. Разтвори я и зарови лапата си в нея. Измъкна парче хартия и един плик и ми ги плъзна по бюрото.

— Това ли е бележката, която сте му написали?

Сърцето ми пропусна един удар като познах написаното с печатни букви.

— Да. Как я намерихте?

— Открихме я в хотел Андерсън, Сан Франсиско, — каза Киъри. — Уилбър не е успял да я получи.

В лицето ми нахлу кръв.

— Не е успял да я получи? Разбира се, че я е получил! И е тръгнал! Какви ми ги дрънкате?

— Не е успял да я получи — каза Киъри. — Това писмо е пристигнало в хотела на сутринта на 17. Уилбър е бил арестуван на 16 през нощта, когато се е прибирал в хотела. Бил е арестуван за незаконно притежание на наркотици и са го върнали да си доизлежи присъдата. И сега е в затвора. — Вдигна молива и продължи да чука с него по масата. — Когато намерих писмото от Клеър Симс, с което тя предупреждаваше Рима, че Уилбър я търси, аз се свързах с Фриско. Казаха ми, че Уилбър е арестуван. На следващата сутрин хората от

хотела са предали на полицията вашето писмо. А те от своя страна ни го препратиха. Така че ние въобще не сме се занимавали с Уилбър, защото той не само не е имал възможност да я убие, ами и писмото изобщо не е стигнало до него.

Седях вцепенен, гледах го втренчено и не можех да повярвам на чутото.

— Тогава, ако той не я е убил, кой го е извършил? — запитах аз дрезгаво.

Киъри въздъхна отегчено.

— Май няма да мога да ви убедя. Още първия път ви казах кой го е направил — Джинкс Мандън. Казах ви, че имаме материал достатъчен да го пъкнем в газовата камера, където му е мястото. Слагал е рога на Рима Маршал. Срещнал онази певица, Полин Тери, докато била в Санта Барба и полудял от любов. Рима обаче разбрала и го заплашила, че ще го предаде на полицията, ако не изостави момичето. Той бил готов да го направи, когато вие сте се обадили. Това му давало оправдание да си отиде, но тя имала друго мнение по въпроса.

Нахвърлила се върху него с нож. Имало борба. Той направо превъртял от бяс и я убил. Това са негови показания. Имаме ножа, изцапаните му с кръв дрехи и признанието му.

Продължавах да го гледам втренчено. Бях се наврял в ръцете му като последния глупак!

Последва дълга пауза, през която Киъри продължи да чука с молива си по бюрото, след което каза:

— Май сам си сложихте примката, а?

— Да. Бях сигурен че Уилбър я е убил и отговорността лежеше върху мен. Не можех да оставя Мандън да понесе наказанието.

Киъри натисна бутона за пренавиване на лентата.

— Така ли? Че за какво ви беше притрябвало да се тревожите за плъх като този?

Той извади ролката от магнитофона и я постави върху масата.

— Така съм свикнал да разсъждавам при случаи като този — казах спокойно аз.

— Е, имате голям шанс да заобиколите камерата или стола, но ще ви лепнат минимум петнайсет години. Какво ще си помисли жена

ви? Споделяше ли намерението ви да дойдете тук, за да си накачите петнайсет години в пандела?

— Тя не знае нищо.

— Голям шок ще е за нея да научи какво сте направили, нали?

Раздвижих се нетърпеливо. Садистичната му усмивка ме разгневи.

— Не мисля, че това ви засяга.

Той се приведе напред и повдигна пистолета, оглежда го известно време, и отново го пусна на бюрото.

— Какво ще стане с моста когато ви затворят?

— Все ще намерят някой — казах аз студено. — Няма незаменими хора.

— Да. — Киъри размърда туловището си в креслото. — Тая вечер друг поема работата ми. Още няма да съм се прибрал у дома и тук никой вече няма да си спомня за мен. Какво ще прави жена ви без вас?

— Какво ви влиза на вас в работата? — запитах аз. — Престъпил съм закона и ще си понеса наказанието. Нека да привършваме.

Той затвори лежащата пред него папка и я пъкна обратно в чекмеджето. После погледна часовника си и стана от стола.

— Изчакайте ме пет минути, мистър Холидей.

Той взе пистолета и магнетофонната ролка и като се промуши покрай мен отвори вратата и излезе.

Останах на мястото си.

Петнадесет години!

Пред погледа ми изплува Сарита. Проклинах се че не и бях разказал всичко. Това беше най-мрачният и най-дълъг половин час в живота ми.

Стрелките на стенния часовник показваха пет и половина когато вратата се отвори и Киъри влезе в стаята. Пушеше ухилен пура.

Затвори вратата, пак се промуши край мен и седна на стола си.

— Поизпотихте ли се, мистър Холидей? — поинтересува се той. — Вече се видяхте зад решетките, а?

Премълчах.

— Взех си довиждане с момчетата — продължи той. — Точно в пет върнах значката си. И сега съм вече пенсионер. Вашият случай ще се поеме от сержант Карноу: най-мръсният кучи син от целия участък.

— Той извади магнетофонната лента от джоба си. — Само да я чуе, и ще подскочи до тавана от радост. — Твърдите му очички дълбаеха по лицето ми. — Но ние двамата като интелигентни хора можем да се разберем помежду си.

Застинах втренчен в него.

— Какво искате да кажете?

Мръсната му усмивчица стана още по-широка.

— Можем да се спогодим, мистър Холидей. В края на краищата, има ли нещо по-хубаво от парите? Бих могъл да ви продам тази лента, стига да имате желанието да я купите, разбира се. И после вече сте на чисто. Връщате се при жена си и моста и няма за какво повече да се терзаете.

Има ли нещо по-хубаво от парите?

Беше използвал същите думи както Рима тогава. И всичко започваше отначало. Прищя ми се да се приведа над бюрото и да размажа физиономията му с юмрука си, но се въздържах. Попитах само:

— Колко?

Усмивчицата му стигна ушите.

— Тя ви искаше трийсет хиляди нали? Е, аз съм по-скромен. Ще се задоволя и с двадесет хиляди.

Погледнах го твърдо:

— А след това колко?

— Съгласен съм на двадесет хиляди. Срещу тях си получавате пистолета и лентата. Мисля, че е честно, нали?

— Ще бъде честно, докато похарчите първите двайсет хиляди, — казах аз, — и после ще си спомните за мен и ще се завъртите край мен със сълзи на очи за нещастната ви съдба. Всички правят така.

— Това си е твой проблем, авер, но ти имаш избор: винаги можеш да си излежиш наказанието.

Помислих за момент, и повдигнах рамене.

— Окей, става.

— Ето, на това му казвам умен пич — одобрително изрече Киъри. — Искам парите в брой. Получа ли ги, пистолетът и лентата са твои. За колко време ще ги измъкнеш?

— Ще ги имаш в другиден. Ще ми се наложи да продам облигации. Ако дойдеш при мен в офиса четвъртък сутринта, ще ти

върча парите.

Той поклати глава и ми намигна хитро.

— Не в твоя офис, аверче. Ще ти се обадя в четвъртък сутринта и ще ти кажа къде ще се срещнем.

— Добре.

Станах и без да го погледна тръгнах към вратата. Имах време точно колкото да хвана шест часа влака обратно за Холанд Сити. Седях и се вирах през прозореца, без да виждам нищо. Умът ми работеше трескаво. Не можех да се измъкна от капана на Рима, защото тя нямаше какво да губи. Тя така отчаяно се стремеше към парите, че беше готова да отиде с мен в затвора, ако откажех да ѝ платя, но този път изнудваческото предложение на Киъри беше малко по-различно. Той можеше да загуби всичко. Вярвах, че мога да го надхитря, но все пак трябваше да внимавам. За едно нещо бях абсолютно сигурен: нямаше да му платя и цент. По скоро щях да се примиря със съдбата си, отколкото да се оставя на това мръсно и долно ченге да ме изнудва.

В четвъртък сутринта казах на Клара, че очаквам обаждане от сержант Киъри.

— Не искам да ме свързвате с него — казах аз. — Кажете му, че ми се е наложило да изляза и не знаете кога ще се върна. Нека да ви остави съобщение за мен.

Малко след единайсет тя влезе и каза че се е обадил.

— Каза, че ще ви чака в един часа в заведението на Тавънър.

Тавънър се намирал на пътя на няколко мили от Холанд Сити. Няколко минути преди един вече бях там. Влязох в бара, като носех обемисто куфарче с мен.

Киъри беше седнал в един ъгъл с двоен скоч и кана с вода на масата. Освен него имаше само още двама души, а те седяха далеч от Киъри.

Докато стигна до масата му, очите му изтекоха по куфарчето.

— Привет, авер — каза той. — Сядай. Какво ще пиеш?

— Нищо — казах аз, като седнах на пейката до него. Поставих куфарчето между нас.

— Виждам, че си донесъл парите.

— Не съм — казах аз.

Усмивката изчезна от лицето му и очите му внезапно станаха мраморни.

— Какво искаш да кажеш, че не си ги донесъл? — излая той. — Да не ти се ходи в дранголника, боклук скапан?

— Едва тая сутрин успяха да продадат облигациите — казах аз. — Нямах време да отида за парите. Ако дойдеш сега с мен, ще си ги получиш. Ще ги изброят пред теб и ги слагаш в джоба си.

Лицето му се обагри в тъмно пурпурно.

— Какво по дяволите е това? Да не си решил да ми играеш номера? — изръмжа той като се приведе към мен и ме загледа с дива злоба. — Само опитай, и така бързо ще те шибна зад решетките, че и на жена си няма да имаш време да се обадиш.

— Не е много лесно да се изброят двадесет хиляди долара, сержант — казах меко аз. — Мислех, че ще поискаш тая работа да ти я свърши професионалист. Но ако ти мислиш да си ги броиш собственоръчно, веднага отиваме в банката, вземаме парите и ги донасяме тук. Не се опитвам да ти извъртам никакъв номер.

Той ме изгледа със злобна подозрителност.

— За толкова тъп ли ме вземаш да ходя до банката с теб? Донеси ми парите в банкноти по двайсет долара. Аз ще ги изброя. И побързай.

— Какво ще получа срещу парите си? — запитах го аз.

— Пистолета и лентата. Както се уговорихме.

— Ще ми дадеш лентата, която записахме в кабинета ти, когато признах че съм замесен в застрелването на пазача в павилионите на Пасифик?

— Какво искаш да кажеш с това? Разбира се, че нея ще получиш.

— Какво ще кажеш и за една гаранция, че няма повече да ме шантажираш?

Помислих, че ще ме удари.

— Не използвай тая дума, когато говориш с мен, боклук скапан! — излая той. — Имаш дяволски късмет, че се отърваваш толкова евтино. Можех да ти поискам и тридесет хиляди. Икономисваш петнайсет годинки на топло с тия кирливи двайсет хилядарки!

— Ще се върна след час — казах аз.

Вдигнах си куфарчето и излязох. Качих се в колата и подкарах обратно към града.

Когато се върнах в офиса, Клара беше на обяд, а Уестън току-що излизаше.

— Тръгваме ли, мистър Холидей? — запита ме той като влязох в офиса. Обикновено обядвахме заедно.

— Вече хапнах — казах аз. — Имам малко работа, и после отново излизам. Можеш да тръгваш.

След като излезе, отворих куфара и извадих от него две празни кутии от пури и няколко рула вестници. Изхвърлих ги в кошчето за боклук и отместих куфара.

Запалих цигара и с изненада установих колко спокойни са ръцете ми. Седнах.

Представих Киъри как ме чака в заведението на Тавънър.

Така ти се пада, казах си аз наум. Накара ме да се изпотя и под езика само за половин час, преди да почнеш да ме изнудваш, а сега е мой ред. Ролите ни се бяха разменили. Все едно блъфирахме на покер. И двамата играехме ва банк и можехме да загубим всичко, но аз вече бях привикнал към мисълта, а той не беше.

В един и половина напуснах офиса и подкарах към Тавънър.

Продължаваше да ме чака. Месестото му лице блестеше от пот и очичките му блестяха злобно и мръсно. Испитах истинско удоволствие като го видях че се е потил също като мен тогава в кабинета му.

Като ме видя че съм с празни ръце, лицето му се изкриви от бяс.

В бара имаше повече от дузина души, но никой от тях не седеше близо до масата му.

Следеше ме с поглед как пресичам бара, и устните му сипеха безмълвни псувни.

Придърпах един стол и седнах.

— Къде са парите? — запита ме той с нисък и съскащ глас.

— Промених решението си — казах аз. — Няма да получиш и цент от мен. Хайде, арестувай ме.

Лицето му стана лилаво. Грамадните му ръце се свиха в пестници.

— Добре, гадино! Аз ще те оправя! — изръмжа той. — Ще те блъсна зад решетките за петнайсет години.

— Същата присъда ще я лепнат и на теб — уверих го аз със спокоен глас, без да отделям поглед от него. — Шантажът се наказва по същия начин, както и съучастието в убийство.

— Така ли? С кого се бъзикаш бе? Кой ще ти повярва? — той ме гледаше така, сякаш искаше да ме размаже на масата. — Не ме

блъфирай, педал! Или плащай, или ще ти скъсат гъза в дранголника!

— Чудех се защо за тридесет и пет години служба си успял да стигнеш само до сержант, — казах аз. — Сега вече знам. Ти си тъп безмозъчен задник. Изобщо не знаеш с какво си се захванал. И ще ти кажа защо. Аз дадох показания точно преди да се пенсионираш. Дежурният сержант ще потвърди че съм влязъл в стаята ти в четири и половина. Напуснах стаята ти преди теб. За какво може да сме разговаряли? Съвсем очевидно е, че съм давал показания. Защо не ме арестува? Защо не предаде показанията ми на своя приемник? Какво правиш тук в Холанд Сити и за какво разговаряме? — Махнах с ръка към бармана. — Той ще потвърди, че сме се срещали тук и сме разговаряли. Събери всичко, добави този малък момент, и после направи рекапитулация. Ти не си единственият, който разполага със запис на разговор. Спомняш ли си че предния път бях с куфарче? Спомняш ли си, че го сложих между нас, докато разговаряхме? Спомняш ли си какво си казахме? Вътре бях сложил портативен магнитофон. Разполагам с чудесен запис от нашия разговор. След като се прибрах в града, оставих на съхранение магнитофона и лентата в банката. След като възпроизведат разговора ни в съда, сержант, ще дойдеш да ми правиш компания в затвора. Вместо мизерната си пенсийка ще получиш петнайсет години. Ти сбърка, защото в случай на провал губиш всичко. Рима Маршал нямаше какво да губи и се отървяваше безнаказано, но ти не си неуязвим като нея, и затова ще загубиш.

Потта се стичаше на ручей по лицето му когато изляя:

— Лъжеш! В куфара нямаше никакъв магнитофон! Няма да ти мине блъфът!

Аз се изправих.

— Може и да си прав, но не можеш да го докажеш — казах аз. — Хайде, арестувай ме и ще видиш какво ще се случи. Вместо пенсийка ще ти лепнат петнайсет години. Какво ме е грижа? Ти си решаваш. Щом мислиш че блъфирам, вдигни залога. Ако ме арестуват, обзалагам се че ще ти щракнат белезниците само ден или два след като вляза в килията. Упълномощил съм банката си да връчи лентата на областния прокурор в Лос Анджелис заедно с мое показание уличаващо те в опит за изнудване, в случай че съм арестуван. Качвам залога, тъпо животно такова! А сега ако ти стиска, качи се на моя!

Излязох от бара и тръгнах към паркинга за моята кола.

Слънцето беше ослепително. На небето нямаше и най-малко облаче.

Карах бързо обратно към Холанд Сити, където ме чакаха Сарита и мостът.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.